ROBERTA MICHELS

Pavilionul de vară

Traducerea și adaptarea în limba română de

CORNELIA BIȚOIANU

ALCRIS
Romance

Capitolul 1

Furtuna aproape se potolise. Ploaia nu mai cădea peste grădina înmuiată de potopul nesfârșit. Jgheabul de la verandă încetase să arunce un șuvoi tumultuos și abia se mai scurgea un firicel subțire de apă. Soarele se zărea printr-o spărtură între norii negri. De cealaltă parte a grădinii un copac mare se aplecase sub greutatea aversei, ca și cum ezita să-și desfășoare frunzele răsucite și să le expună ultimelor raze portocalii ale soarelui.

O lumină de culoarea chihlimbarului provenea de la un bungalou. O siluetă zveltă se profila în pragul acestuia. Nemișcată lângă storul ridicat, tânăra nu lăsa să se vadă pe fața ei ovală încadrată de un păr negru ca tăciunele, nici o teamă în fața ultimelor manifestări ale furtunii. Încetul cu încetul, lumina lămpilor căpătă vigoare. Tăcerea reveni, umplută repede de micile zgomote ale nopții tropicale și ale vizitatorilor ei tainici.

La asfințit, soarele dispăru în sfârșit în spatele unei bariere enorme de nori. Kate suspină încet și îndepărtă cu un gest ușor o insectă așezată pe brațul ei.

Brad Sheridan își lăsă brusc paharul și se ridică.

– Așadar, nimic nu te emoționează, Kate?

Ea surâse slab.

– Dacă te referi la timp, nu!

– Nu vorbeam în mod special despre furtună, spuse el.

Se apropiase și ea se înfioră tainic când își puse mâinile pe umerii ei.

– Nu, îmi închipui!

Degetele lui Brad se jucau cu bretelele rochiei ei de mătase. O trase spre el. Bărbia lui atingea acum ușor părul ei negru.

– Ești ciudat de indiferentă, Kate. Care este secretul tău?

Ea se forță să rămână rece și nemișcată.

– Nu este vorba de un secret declară ea, pe un ton liniștit. Există diverse modalități de a te feri de anumite… „boli".

– Dar nu în ceea ce te privește. Încep să cred că a ta este congenitală.

– Ai nevoie să te conving?

– În măsura în care ești femeie, da. Nu reușesc să cred că ești așa, Kate!

– Asta ți se pare atât de necesar?

– Nu. Dar este mai degrabă straniu.

Ea își ridică sprâncenele, dar rămase tăcută. Pe jumătate neîncrezătoare, pe jumătate detașată, era atentă la zgomotele din exterior, în așteptarea tatălui său.

Cu aceeași voce liniștită, Brad declară:

– Ai sosit aici acum două săptămâni. Mai exact, cu trei zile înaintea mea. Asta înseamnă că suntem cam la egalitate. În câteva zile, am cunoscut toată lumea la club și am descoperit că societatea europeană din Mahore seamănă din toate punctele de vedere cu oricare alta din orice colț de pe glob. Aceleași preocupări îi animă.

– Cât de plictisitori trebuie să ne găsești! îi aruncă ea pe un ton degajat. Dar asta ar trebui să-ți permită să-ți completezi cu ușurință dosarele!

– Ce știi despre dosarele mele?

Întrebarea era pusă cu o dezinvoltură înșelătoare și ascundea tonul ușor mai aspru decât până acum.

Ea ridică din umeri.

– Nimic.

– Ai un aer atât de dramatic! Totul se petrece ca și cum m-ai lua drept un agent al C.I.A. sau ceva asemănător!

Ea nu acordă nici o atenție ironiei spuselor lui, ca și cum n-o remarcase.

– Dar… munca dumitale nu se desfășoară după principii asemănătoare?

– Bineînțeles că nu! Și încetează să te mai îndepărtezi de subiect.

Ea își întoarse prompt capul.

– Oh! Credeam că interogatoriul s-a terminat și că…

– Nicidecum.

Cu abilitatea experienței, profită de ezitarea momentană a tinerei și o obligă să se întoarcă.

În fața ei se afla acum forța arogantă și dintr-o dată foarte neliniștitoare a lui Brad Sheridan. Kate își strânse buzele. Ea își făcea puține iluzii: să încerce să fugă însemna să ajungă într-o situație ridicolă, iar unica măsuță din stânga ei constituia cu siguranță un obstacol deloc serios și risca s-o răstoarne, deoarece nu era deloc solidă.

Se încordă. Dacă dorea să-i facă avansuri, ea le va suporta, dar în acest caz el va trebui să aprecieze cum sunt raporturile cu un aisberg! Își ridică ochii spre fața lui frumoasă și întrebă cu răceala:

– Și asta face parte din metodele dumitale de lucru?

Ea îi văzu gura tremurând involuntar.

– Nicidecum. Nu sunt de serviciu. Și când mă aflu în compania unei tinere singure în plină comuniune cu furtuna, găsesc foarte tentant să consider asta drept o invitație.

– Este o presupunere detestabilă!

– Ești foarte zgârcită cu invitațiile, Kate!

Capul lui brun se aplecă pe neașteptate spre ea. Cu o hotărâre liniștită, puse stăpânire pe buzele ei. Acest sărut, această mângâiere erau un calcul, nu o demonstrație sau o provocare. Doar poate vor deschide puțin ușa sensibilității ei feminine…

Kate încercă să se împotrivească slăbiciunii ei trădătoare. Sub rezerva ei, știa că n-avea nimic dintr-un sloi de gheață și trebuia să recunoască cinstit că Brad Sheridan era departe de a-i lipsi magnetismul masculin. Totuși, ea prefera să stabilească singură regula jocului.

Dându-se înapoi, întâlni privirea lui greu de pătruns și spuse:

– Bineînțeles, nu poți ghici de ce, domnule Bradley Sheridan?

El își ridică sprâncenele și clătină din cap.

– Îți acord beneficiul îndoielii… poate că ești doar timidă, domnișoară Katrina Merrivale!

O prinse de bărbie, apoi îi mângâie cu blândețe pielea albă a gâtului.

– Mă întreb dacă ești într-adevăr atât de diferită, la urma urmei! adăugă el încet.

Acest gest plin de senzualitate o sensibiliză mai mult decât sărutul. O cuprinse un acces brusc de mânie.

– Nu sunt timidă, dar nu apreciez acest gen de divertisment! Cât despre insinuările dumitale, dacă înțelegi prin asta că fac parte dintre acele femei care se aruncă în ghearele desfrâului la cinci minute după ce sosesc la tropice, ei bine, da, ai dreptate! Sunt complet diferită!

Se degajă prompt și se înfășură cu eșarfa ei de culoarea smaraldului, cu un gest inconștient de apărare.

– Să închizi ușa în spatele dumitale, spuse ea.

– O clipă, te rog.

Vorbea pe un ton indiferent.

– Doar n-o să mă dai afară fără să-mi permiți să-mi termin paharul?

Ea nu răspunse. Fără să-l privească, îl auzi făcând câțiva pași. Un cub de gheață zornăi într-un pahar, apoi urmă un zgomot de sifon și Brad reveni spre ea, cu paharul întins ca o sfidare. Ea se întoarse.

– Dacă este whisky, nu vreau.

– Nu este. Îți cunosc gusturile.

Involuntar, întinse mâna și apoi sorbi din băutura cu lămâie, proaspătă și bine dozată, așa cum îi plăcea… dar dacă cel puțin ar vrea să plece! Era enervant să-i suporte puterea în asemenea măsură și pe deasupra să fie capabilă să-și păstreze o aparență de calm.

Nu era prima oară când recunoștea avantajele meseriei sale de manechin. O practica de trei ani și-i dăduse o siguranță și o ușurință atât de considerabile în anumite ocazii. Bău o altă înghițitură și luă o țigară dintr-o cutie de sticlă de culoare verde. Bricheta lui Brad se aprinse exact în același moment cu a ei și Kate își stăpâni un gest de iritare.

– N-ar trebui să fumezi, să știi, spuse el.

– De ce?

– Un obicei prost se demodează rapid.

– Mi-am petrecut ultimii trei ani din viața mea învățând tocmai să fiu la modă, replică ea cu răceală. Acum, sunt în vacanță. Ai obiecții?

– Nu asupra faptului că ești în vacanță. În schimb, află că nu-mi plac deloc săruturile cu miros de tutun!

Furioasă, Kate își strivi țigara într-o scrumieră de cristal.

– Nu sunt una din femeile dumitale! strigă ea. Mă tem că vei avea o perioadă ghinionistă… în care vei aștepta foarte, foarte mult timp! Tata trebuie să întârzie din cauza furtunii. Va cina fără îndoială cu Marlow. În cazul acesta, nu văd utilitatea prezenței dumitale aici.

– Nu sunt grăbit!

El nu părea nici deranjat de izbucnirea ei, nici mulțumit s-o vadă că-și ieșise în sfârșit din sărite. Se îndreptă liniștit spre ușa care dădea pe verandă și coborî storurile cu grijă.

Kate se lăsase să cadă într-un fotoliu cu grația care o caracteriza.

Brad reveni spre centrul camerei și își luă paharul.

– O să mi te alături pentru weekend? o întrebă el.

– Încă nu m-am hotărât.

– Te temi că suntem niște necioplți?

– Ar fi ultimul din motivele mele pentru a refuza această plimbare!

Își luă brusc paharul. Acum regreta că nu are o băutură mai tare. Poate și-ar fi regăsit mai ușor calmul. Dar de ce oare fiecare din întâlnirile ei cu Brad Sheridan se termina întotdeauna în același fel? De ce simțea această nevoie inexplicabilă să se înconjoare cu un zid de apărare imaginar? De ce presimțise la cinci minute de la prima lor întâlnire că va fi întotdeauna așa?

Se cufundă în amintirea zilei când sosise. În ciuda îngrijorării pentru mama sa, obligată să se întoarcă în Anglia pentru a se supune acolo unei intervenții chirurgicale, întoarcerea ei în Orient, după o absență atât de lungă, o încânta. Își descoperise, spre marea ei surpriză, o nostalgie pentru peisajele copilăriei. Fiecare schimbare intervenită după ultima ei vizită îi displăcea.

Cinci ani. Era prea mult, se gândise cu un anumit sentiment de vinovăție. Totuși, lucrase din greu în timpul

acestor ani în care trecuse de la adolescență la maturitate. În ciuda bunăvoinței mătușii Rena, în casa căreia se stabilise înțelegea: acești cinci ani slăbiseră legăturile dintre părinții ei și ea. Pe nesimțite, existențele lor se îndepărtaseră.

Nu-și imaginase fervoarea depusă de mama ei pentru a-i pregăti întoarcerea. Kate luase cu fermitate hotărârea să se întoarcă acasă pentru o perioadă de trei luni. Trebuise, pentru asta, să renunțe la două contracte interesante, dar făcuse bine. Da, era minunat să fie din nou în căminul ei, chiar dacă socotea drept neîntemeiate frământările mamei care plecase cu sentimentul că-și abandonează soțul. Și exista și Brad Sheridan.

În prima seară când tatăl ei, o dusese la clubul din Mahore, pentru a-și arăta „adorabila fiică" și unde-l cunoscuse pe Brad, dorise să simpatizeze cu el. Cu o anumită candoare, îl considerase susceptibil să fie genul ei de bărbat… Dar nu-l cunoscuse la Londra și asta schimba totul. Un element o reținea: el se ocupa de afacerile tatălui ei.

În plus, Brad era un celibatar notoriu. Și el profita de această situație! Kate se gândi la Elaine și la tânăra văduvă, Fay Slessor. N-avea nici un chef să ia parte la o competiție! Slavă Domnului, nu-și pierdea deloc cumpătul când era vorba de bărbați. Brad Sheridan n-o dorea mai mult decât pe oricare alta. El aparținea acelui gen de bărbați dornic să le facă pe femei să-și uite bunele lor hotărâri. Dar Kate nu se va mai lăsa niciodată antrenată pe această cale. Înțelesese lecția, în urmă cu doi ani, când Ken Lester intrase în viața și în inima ei. Era ca Brad Sheridan, înzestrat cu un farmec arogant și o abilitate

puțin comună de a captiva inima unei tinere fără să ofere ceva în schimb… Nu, dacă Elaine sau Fay erau gata de a plăti cu persoana lor pentru a umple momentele lui de plictiseală, n-aveau decât. Dar ea nu le va imita. Atunci, de ce n-o lăsa în pace?

Își ridică brusc ochii. El o studia cu o îndrăzneală tulburătoare.

– Ce este, Kate?

– Nimic… ce ar putea fi?

– Te întreb…

– Și eu îți răspund. Ce vrei în plus? Trebuie să-mi încredințez oare toate grijile noului deținător al rubricii curierul inimilor din Mahore?

– Iată un răspuns pueril și nedrept și dumneata o știi. Am o treabă de făcut aici, ca toată lumea. Se întâmplă ceva anormal în sectorul Sunei Batang a firmei Latex din Mahore. Am venit pentru a descoperi punctul slab și ca să pun la punct această chestiune. Este cât se poate de simplu.

– Dar… ce legătură am eu cu povestea aceasta, imaginară sau nu? spuse ea pe un ton mușcător.

– În principiu, nimic, răspunse el. Dar m-am întrebat dacă nu te temi să te eliberezi de aripa părintească. Știi, acum ești o persoană matură, Kate!

Îl privi lung, iritată.

– Este prea ridicol pentru a merita un răspuns.

– Adevărat? În cazul acesta, cealaltă ipoteză a mea este cea bună.

Pentru o clipă, înțeleseul frazei lui îi scăpă. Apoi, șocată, își întoarse deodată capul spre el.

– Este o presupunere la fel de ridicolă, exclamă ea. Nu sunt paznicul tatălui meu! Și nici el nu este paznicul meu!

Își puse paharul jos. O cuprinse din nou aceeași neliniște, agravată de ostilitate și de o teamă ciudată în fața perspicacității intuițiilor lui.

– Ascultă, spuse ea cu o voce glacială. Mama a plecat săptămâna trecută în Anglia pentru a se supune acolo unei intervenții delicate. Este prima dată după douăzeci și trei de ani când se despart. De asemenea, este prima mea vacanță după cinci ani pe care o petrec cu tatăl meu. Avem multe subiecte de conversație și ne bucurăm mult să fim împreună. Ce poate fi mai firesc, date fiind împrejurările? Dar poate că asta ți-a scăpat….

– Dimpotrivă, am fost primul care mi-am dat seama.

Gura lui Brad era fermă și privirea lui directă.

– Mă întreb în ce măsură te privește situația asta! exclamă ea, dintr-o dată suspicioasă.

– Mă interesează tot ce are legătură cu persoanele din compania mea.

– Dar eu nu lucrez pentru compania dumitale… nici pentru dumneata!

– Nu, dar tatăl dumitale da! Și Walt Marlow de asemenea.

Kate își mușcă buzele. Ce legătură avea Walt cu toate astea? Ajunsă la capătul răbdării, se ridică și își înfruntă deschis interlocutorul.

– Ce înseamnă de fapt tot acest interogatoriu? În afara faptului că îți permiți un amestec viața mea particulară! Dacă

are atâta importanță pentru dumneata până într-atât încât nu-l mai poți aștepta pe tata ca să vorbești despre asta, de ce nu te duci la Walt Marlow?

El își arcui sprâncenele.

– Este o idee bună. O voi face… dacă mă însoțești.

– Nu. Refuz.

El clătină încet din cap.

– Bineînțeles… nu-ți place deloc Marlow, cred.

– Asta mă privește…

Ea își întoarse ochii. Putea să-i scape oare ceva lui Brad Sheridan?

Acesta făcu astfel încât să-i vadă din nou fața.

– Ești conștientă de puterea privilegiilor dumitale feminine, nu-i așa, Kate?

– Dacă este într-adevăr un privilegiu feminin să refuzi o invitație inoportună…

– A mea, ca și aceea a lui Marlow…

Ea scutură din cap și brusc, abandonă lupta.

– Te rog, Brad… sunt obosită… Asta trebuie să fie reacția, cred, la acest climat cu care nu m-am obișnuit încă, deși nu-mi este străin. Dar seara asta, sunt extenuată. Aveam intenția să mă culc devreme, iată de ce nu sunt prea sociabilă. Nu este nimic personal, te asigur.

El clătină din cap și rămase un moment tăcut, cercetându-i trăsăturile palide. Apoi, imperceptibil, expresia și vocea lui se îmblânziră.

– Kate…

El făcu o mișcare spre ea.

– Spune-mi doar un lucru. Tatăl dumitale are necazuri?

– Nu!

Dar își dădu seama că ezitase o secundă înainte de a răspunde.

– Nimic nu-l necăjește, în afară de sănătatea mamei, bineînțeles. Dorește mai presus de toate s-o vadă revenită cât mai repede posibil și vindecată. La ce altă grijă ai putea face aluzie?

– Speram să obțin acest răspuns de la dumneata!

– Imaginația mea nu atinge profunzimi vertiginoase ca a dumitale!

Ridică umerii și luă o țigară. De data asta, el nu se mai deranjă să i-o aprindă. Se întoarse spre el și se forță să zâmbească.

– De aceea, vrei să mă scuzi? Dacă dorești să mai rămâi puțin, simte-te ca acasă, te rog. Tata nu va mai întârzia mult.

El scutură din cap.

– Nu, dar oricum îți mulțumesc.

Își luă dosarul abandonat pe un colț de masă.

– Voi trece poate puțin mai târziu pentru a vedea dacă tatăl dumitale s-a întors, dacă nu, spune-i că am trecut pe aici.

– Probabil voi fi culcată, dar îi voi spune mâine dimineață.

Brad oftă.

– De acord. Asta poate să aștepte până mâine, într-adevăr. Bună seara!

Ea îl privi îndepărtându-se și ajungând la mașina lui. Farurile luminară brusc oleandrii și tufișurile de pe marginea drumului. Brad îi făcu un semn cu mâna înainte să dispară în vâjâitul motorului.

Kate lăsă storul să cadă și reveni încet în camera de zi. Avea nevoie să bea ceva tare. Totuși, se stăpâni. Își jurase să nu cedeze tentației atât de facile, în acest climat, de a aluneca în alcoolism. Se simțea încă iritată. Totul în cameră îi amintea de Brad Sheridan. Fu cât pe ce să-și șteargă rujul de pe buze, și cu el amintirea încă vie a sărutului lui. Dar ce era un sărut în zilele noastre?

Totuși, dacă ar fi fost puțin mai cochetă cu Brad, poate că ar fi aflat mai multe despre motivul prezenței lui la Mahore.

Se încruntă. Controlul financiar anunțase secția Sunei Batang despre sosirea iminentă a lui Brad Sheridan. Aceasta îi făcuse să pufnească în râs pe câțiva tineri angajați ai firmei de cauciuc și-i făcuse să vorbească pe alți câțiva cu o anumită acreală. Numai cei mai vechi, cei care-și aminteau vremuri trecute, ca tatăl lui Kate, Walt Marlow și bătrânul Ah Weng, știau că Brad Sheridan avea un scop foarte precis.

Ei știau că Brad lucrase toată viața pe o plantație de cauciuc. Se născuse și crescuse pe plantația tatălui său, din Malaya, sectorul continental al Malaysiei. După cinci ani de studii în străinătate, se întorsese să intre la firma Latex din Mahore. La treizeci și doi de ani, Brad avea experiența unui om care lucrase din greu, dar rămăsese destul de tânăr ca să știe să se adapteze noilor condiții, la fel de bine pe plan politic, cât și în planul tehnologiei din domeniul cauciucului.

Și cât se schimbaseră toate astea!

Era straniu: Brad și Kate crescuseră amândoi în același mediu și asta ar fi trebuit să-i apropie. Regreta oare sfârșitul brutal al bătrânei plantații cu aliniamentele ei de arbori mici și

cenușii din coaja cărora curgeau panglici lungi, elastice? Totul era atât de diferit, de acum înainte. Altădată, plantația din Sunei Batang, plantația „noastră“, aparținea lui Matt Marlow, tatăl lui Walt. Tatăl lui Kate era administrator. Tânăra petrecuse nouă ani foarte fericiți în casa mică în stil olandez, situată destul de aproape de bungaloul ocupat de „Unchiul Matt“ și a doua lui soție, o tânără femeie din Mahore.

Kate oftă. Încerca să retrăiască trecutul și să revadă imaginile vechi cu ochi de adult.

Și-o amintea foarte clar pe Leila Denton, în ciuda scurtului său sejur. Nimeni nu înțelesese cum se năruise această căsătorie. Se spunea că Leila era prea tânără pentru un soț de două ori mai în vârstă decât ea și incapabilă să trăiască atât de departe de lumea civilizată, într-un colț de junglă. Unii bănuiseră că nu se putuse înțelege cu un fiu vitreg de treisprezece ani, alții că s-ar fi căsătorit cu Matt numai pentru a scăpa de un tată dominator… misterul rămânea întreg. Totuși, faptele erau acestea: în ziua următoare celei de-a paisprezecea aniversări a lui Walt, plecase cu toate lucrurile ei personale și cu toți banii pe care putuse să pună mâna. Petrecuse două zile în singurul hotel din Mahore din acel timp și limbile se dezlegaseră. A treia zi, Leila fugise beată moartă cu mașina și murise puțin după aceea pe drum.

Această tragedie făcuse din Matt un bărbat liniștit și trist. Kate avea numai șase ani pe vremea aceea și în amintirea ei, Leila rămăsese o figură frumoasă solitară. Într-o zi, își promisese că-i va aduce un flacon de parfum din Singapore. Dar n-o mai revăzuse niciodată…

Totul în această poveste fusese trunchiat sau deformat și imaginea tinerei femei pline de viață din vremea aceea se pierduse. Dar Kate și-l amintea foarte bine pe Walt Marlow.

El reprezenta singurul nor din copilăria ei fericită. Ceva la acest adolescent provoca o anumită aversiune fetiței. Cincisprezece ani mai târziu, reîntâlnirea cu Walt, devenit bărbat, deja deformat de o maturitate prematură, nu-i schimbase părerea.

Își încruntă sprâncenele. Walt avea șaptesprezece ani când plecase la bunici în Anglia pentru a-și termina studiile. El trebuie să aibă acum treizeci și doi de ani, aceeași vârstă cu cea a lui Brad Sheridan, dar părea deja mai bătrân. Acum, risipise demult banii lăsați de Unchiul Matt și nu putuse să vândă destul de repede firma Latex din Mahore, după moartea lui Matt în urmă cu cinci ani.

Kate clătină din cap. De ce-i păsa oare tatălui ei de Walt? Erau atât de diferiți, chiar vârsta deschizând o prăpastie între ei! Matt fusese cel mai bun prieten al tatălui ei, dar el nu era obligat să-și prelungească afecțiunea asupra fiului! Trebuia să aibă destule dificultăți cu el la birou!

Brusc, tânăra se ridică și se îndreptă spre telefon. Trebuia să se miște, să facă cerva pentru a scăpa de acest sentiment de neliniște…

În clipa următoare, scoase o exclamație de ciudă. Linia era întreruptă. Ar fi trebuit să prevadă că așa se va întâmpla după această furtună! Încă nervoasă, se instală în spatele micului birou și reciti scrisoarea mamei, sosită chiar în ziua aceea.

De ce oare aceasta își trăda o asemenea neliniște în legătură cu călătoria în Anglia? N-avea nici o legătură cu operația în sine, Kate era sigură. Nu era vorba nici de faptul că trebuia să-și lase câtva timp singuri soțul și fiica. Kate avea trei luni de vacanță și putea foarte bine să se ocupe de casă și domnul Maerrivale nu era omul care să-și piardă cumpătul pentru atât de puțin!

Dar Kate nu uitase expresia mamei sale în noaptea dinaintea plecării. O tensiune interioară se ghicea sub aparenta ei veselie și această neliniște se intuia chiar printre rândurile scrisorii pe care Kate o avea sub ochi. Totul era bine, scria ea și-și regăsise cu bucurie toți vechii prieteni și familia, dar tânjea după ai ei, dorea să aibă cât mai repede posibil vești de la fiica ei și să știe dacă totul mergea bine. Și totuși, nu era în Anglia decât de treizeci și șase de ore! Făcea de asemenea aluzie la sosirea acelui bărbat la Mahore… nu le făcea oare prea multe necazuri? De ce venise? se întreba ea.

Cu un gest impulsiv, Kate luă un stilou și întinse mâna spre un teanc de hârtie de scris. Bineînțeles, totul mergea bine! De ce venise Brad Sheridan să provoace tulburare? Făcea doar parte din noua organizare a industriei. Totul se petrecea altfel în zilele noastre. Una era să conduci o mică plantație, și altceva să-ți asumi răspunderea pentru un personal dublu sau triplu și să folosești noile metode. Sectorul cuprindea alte patru plantații și Brad Sheridan avea dreptul să facă cercetări, să scormonească peste tot dacă asta dorea, să facă sugestii și să pună totul în mișcare pentru a-și justifica prezența.

Kate scrise o lungă scrisoare mamei ei. Încerca s-o liniștească în modul cel mai afectuos posibil. După aceea, se hotărî să meargă la culcare. Se făcuse târziu. Dacă tatăl ei se hotărâse să joace cărți cu Walt Marlow până dimineață, era treaba lui.

Ieșea de la duș îmbrăcată doar într-un dezabie, când auzi zgomot de pași pe verandă. Erau înceți și târșiți. Intră imediat în alertă. Brusc, regretă că l-a lăsat pe Benny, omul de serviciu, să se ducă să-și liniștească iubita pe durata furtunii…

Zgomotul pașilor încetă, apoi reîncepu. Neputând să mai reziste, Kate se repezi spre ușă și ridică brusc storul.

– Tată!

Era acolo, mare și puțin adus de spate și o privea cu un aer aproape vinovat. Ea făcu un pas spre el.

– Tată, de ce te furișezi așa… ca un hoț în noapte? Era cât pe ce să mă înarmez cu un vătrai… dacă aveam unul!

Ea avu un râs nesigur. Dar privirea îi trăda perplexitatea.

– Îmi pare rău, Kate, spuse el înaintând spre ea. Nu vroiam să te deranjez.

– Făceam duș. Din cauza asta n-am auzit mașina, fără îndoială. Haide, vino! Am să-ți fac puțină cafea.

– Grozav, zise el.

El își scoase haina. Kate îl vedea doar din profil, dar expresia lui de vinovăție nu dispăruse în întregime. Pentru o fracțiune de secundă, un gând nebun trecu prin mintea ei: și dacă Walt îl târâse în viciul jocului? Dar, șocată de lipsa de încredere față de tatăl ei, alungă ideea nedorită. În realitate,

era vorba cu siguranță de contrariu: nu-l rugase unchiul Matt pe vechiul lui prieten să vegheze asupra fiului său cu deprinderi depravate?

John Merrivale o privi în sfârșit.

– Seara asta n-a trecut prea greu pentru tine? Mi-am făcut griji.

Se lăsă să cadă într-un fotoliu și își trecu o mână obosită peste față.

– Am petrecut foarte bine… dar am încercat să te sun. Linia este întreruptă. M-am gândit că trebuie să fii… Oh! Tată!

Abia acum remarcă roșeața lui și apatia expresiei lui, și nu se putu stăpâni să nu-l mustre cu blândețe:

– S-ar părea că brandyul lui Walt ți s-a urcat la cap! Haide, tată!

El avu un surâs trist.

– Nu, scumpo, privește!

Își întinse amândouă mâinile în fața lui. Nu tremurau deloc.

– Am avut probleme cu carburatorul. Iată de ce mi-e cald și sunt obosit.

– Mă duc să mă ocup de cafea.

Ea zâmbi și-i atinse drăgăstos obrazul.

Când reveni cu un platou în mână, era tot așezat, cu un aer absent.

Cafeaua era tare și fierbinte. Sorbind cu mici înghițituri din a ei, Kate își privea pe ascuns tatăl. Cum de nu observase până acum cât îmbătrânise? Totuși, cincizeci și trei de ani nu erau o vârstă foarte înaintată în zilele noastre! Brusc, se aplecă spre el.

– Tată, ai necazuri?

Întrebarea era pusă cu afecțiune. Răspunse mai întâi printr-o privire iscoditoare. Apoi, după o pauză, începu să râdă și scutură din cap.

– Eu, să-mi fac griji? Dar de ce mă întrebi asta, Kate?

– Pentru că am nevoie să știu. În afară de boala mamei, există și altceva?

– Bineînțeles că nu!

Redevenea el însuși.

– Dacă exceptăm munca prea multă și costul vieții, desigur!

– Oh! Nu mă gândeam la asta… vorbeam din instinct… Îmi păreai puțin… mi-ai spune, nu-i așa?

Ea ezită.

– Poate că este influența lui Brad Sheridan. A fost aici, seara asta.

– Ah, da?

Vocea lui John Merrivale era indiferentă, puțin prea mult, se gândi Kate.

– Își face și el griji pentru mine?

Ea își mușcă buzele. Dacă nu se arăta dispus să coopereze, nu va obține nimic. Ridică din umeri și făcu un nou efort.

– Nu mi-a spus-o, dar după părerea mea, părea cam frământat. Oh! Tată, noi n-am avut niciodată secrete de familie. Atunci, să nu începem acum. Grijile sunt făcute pentru a fi împărtășite. De acord?

– De acord.

El îi întâlni privirea și-i atinse brațul.

– Nu există secrete. Dar te implor, nu-mi mai vorbi despre serviciu până luni, fetițo! Oricare ar fi frământările prietenului nostru Brad, le va păstra pentru el până atunci. Intenționăm să ne distrăm la sfârșit de săptămână.

– Adevărat?

– Toată lumea merge la noul Club… ți-am spus, îți amintești? Am promis să merg acolo cu tine.

Cum ea nu răspunse, el adăugă repede:

– Aveai alte planuri?

– Nu, dar…

– Atunci, de ce această lipsă de entuziasm? Ți-a plăcut întotdeauna această lagună și mai ales mica plajă a doctorului Lim. De fapt, m-a surprins că nu te-ai dus direct acolo când ai revenit aici!

– Plaja minunatelor reveniri…

Ochii lui Kate se tulburară de torentul de amintiri uitate. Numele încântătoare ale numeroaselor plaje din Malaysia constituie unul din farmecele acestei țări misterioase. Unele sunt foarte romantice, asemenea celei mai celebre, Plaja Iubirii Pasionate, pe coasta orientală. Altele, mai spre nord, evocând o dulce nostalgie, fac să vibreze coarda amintirii. Pentru Kate, această mică plajă avea un loc special în inima ei. Era asociată cu un soi de fericire pierdută pentru totdeauna: aceea a copilăriei.

Cu hotărâre, își alungă din minte aceste amintiri.

– Am încetat să fac pelerinaje sentimentale. Ele aduc numai decepții.

– Este la fel de frumoasă, Kate. Noul club este în sud și frumusețea naturală a lagunei a fost păstrată.

– Nu este vorba de asta…

Ea suspină.

– Totul este altfel acum.

– Așa se întâmplă întotdeauna când devii adult, remarcă el liniștit. Dar poți totuși să încerci o anumită plăcere.

– Nu în ceea ce privește mica plajă.

Ea puse ceștile pe platou.

– Îmi plăcea pentru aspectul ei sălbatic și păgân, pentru frumusețea ei. Când alergam pe ea, eram singurul copil pe lume. Îți amintești de furtuna aceea? Când ne-am refugiat în căsuța decorată cu cochilii de scoici? Mai este încă acolo? Și vila albă?

Tatăl clătină din cap.

– Acum a devenit prea mare. Doctorul Lime vine rareori după moartea soției sale.

– Avea obiceiul să-mi citeze numele tuturor cochiliilor lipite pe pereții micului său pavilion de vară… unde vroiam să locuiesc.

Începu să-și depene amintirile, cu o voce visătoare.

– De aceea, m-ar șoca să vad locul acela transformat în teren pentru jocuri de adulți leneși. Nu, tată, nu vreau să merg la club. Nici cu Walt, nici cu Brad…

Ochii tatălui său se întunecară.

– Am impresia că e timpul să te fac să înțelegi cât de mult te-ai schimbat în acești ultimi ani.

– Nu cred, spuse ea cu o expresie sumbră.

– Oh! Ba da… Este vorba de Ken, nu-i așa. Ai făcut greșeala să te lași descurajată de o decepție sentimentală. Nu-ți place deloc Walt, știu, dar nu este singurul bărbat, aici… Atunci, de ce refuzi sistematic toate invitațiile?

Ea avu o ușoară mișcare de iritare.

– Dar nu acesta este cazul! Și de ce n-aș putea refuza o invitație dacă nu mă tentează?

– Nu este vorba de asta. Îți cer numai să nu te închizi în turnul tău de fildeș pentru că un bărbat te-a decepționat.

– Credeam că în două săptămâni ai înțeles cum stau lucrurile, spuse ea, mirată de justețea analizei sale. Dar l-am uitat deja pe Ken…

– Nu sunt atât de sigur… Un fapt rămâne: lași impresia că te-ai înăsprit mult. Asta ne-a frapat, pe mine și pe mama ta.

– Oh! Tată, exclamă Kate, nu m-am putut schimba până într-atât! Încerc doar să mă apăr de această lume atât de neîndurătoare pentru femei în zilele noastre! De altfel, vorbeam de tine, îți amintesc!

– Și despre weekend, adăugă el, mângâindu-i obrazul. Cine știe? Poate vei descoperi raza ta de soare?

În sinea ei, Kate se îndoia. Neliniștea ei era mereu prezentă. Era limpede, tatăl ei nu vroia să i se destăinuie…

Capitolul 2

– Așadar, în cele din urmă te-ai răzgândit?

Brad Sheridan se lăsă să cadă pe nisip alături de Kate și o măsură cu o privire estimativă. Se aștepta vizibil la un alt răspuns decât ridicarea ușoară a sprâncenelor pe care i-o adresă. Walt Marlow începu să râdă.

– Privilegiu feminin, prietene, spuse el. Femeile au întotdeauna nevoie să fie rugate, este sarea vieții lor!

– Sarea este folosită numai la bucătărie, mi se pare, catadicsi Fay Slessor.

– Amintește-mi să-ți dau câteva lecții de bucătărie! i-o întoarse Walt, răsplătit cu un nou hohot de râs de tânăra femeie.

Kate închise ochii și se prefăcu indiferentă. Începea deja să regrete că își schimbase părerea. Ar fi trebuit să rămână la părerea ei despre pelerinajele sentimentale.

Laguna era la fel de frumoasă. În privința aceasta, memoria n-o înșela. Soarele își revărsa torentele sale de foc asupra apei

verzui. În spatele fâșiei fine de nisip alb al plajei creștea o vegetație exuberantă. O briză ușoară mângâia valurile mici și tempera umiditatea mediului. Fiecare avea în mână un pahar mare cu băutură rece.

Kate oftă. În ciuda previziunilor sale, trebuia să admită că micile căsuțe construite de club deasupra plajei nu stricau cu nimic frumusețea peisajului. Dar nu-și putea înăbuși un sentiment de ranchiună în fața transformărilor intervenite pe locul de joacă al copilăriei ei. Noua clinică abia îi permitea să zărească un colț din vila doctorului Lim și minuscula siluetă a căsuței cu cochilii de scoici. Părea atât de izolată acum, sub palmieri, ca și cum aștepta întoarcerea unei ființe, o dulce întoarcere, dar cu siguranță nu societatea avidă de plăceri a clubului din Mahore!

Întoarse capul. Trebuia să se arate rezonabilă! N-avea dreptul să simtă o asemenea iritare. Acest loc nu-i mai era rezervat cu prioritate. Gânditoare, își studie însoțitorii.

De ce încerca oare o atât de mare aversiune să se amestece cu ei?

Cea mai atrăgătoare era Fay Slessor. Frumoasă, lipsită totuși de atracție cu aerele sale de ingenuă subliniate de părul blond și de trăsăturile ei fragile. Văduvă la douăzeci și opt de ani, Fay era foarte adesea superficială și neinteresantă, dar avea meritul onestității. Nu făcea nici un secret din repulsia ei pentru statutul de văduvă nici din gustul excesiv pentru bărbați și podoabe. Dar era simpatică și prietenoasă, calități de care Elaine Winton era lipsită.

Elaine era o brunetă frumoasă care manifesta o antipatie evidentă pentru persoanele de sexul ei. Era păcat, se gândea Kate, s-o vezi etalând atâta farmec față de ceilalți bărbați și atât de puțin față de propriul ei soț. Se spuneau multe la club pe seama lor. Dar era greu să nu le crezi după o oră petrecută în compania lui Rex și Elainei Winton. În acest moment chiar, ieșeau din apa scânteietoare, și Elaine începea deja să-i caute ceartă soțului ei!

Totuși, Rex era plăcut de toată lumea. Era cel mai liniștit membru al clubului, cu firea cea mai plăcută, cel mai sincer. Poate că tocmai asta o irita pe Elaine, se gândea Kate. Dacă Rex ar renunța brusc la calitățile lui și ar da o bătaie bună la spate soției lui, asta ar reuși oare s-o schimbe?

– Oh! Iarăși! bombăni Fay Slessor lângă ea. Bietul Rex! Dacă aș fi în locul lui, aș trimite-o pe nevasta lui la dracu. Îi face viața insuportabilă pentru că refuză s-o lase să plece o lună cu prietenii ei de vază. Puțin îi pasă că Rex are concediu peste două săptămâni, numai ea să plece la Melbourne. Și de ce râdeți, voi de-acolo?

Se adresa lui Brad Sheridan.

Pe deasupra lui Kate lungită pe plajă, el privea fața indignată a lui Fay.

– Este atât de extraordinar să auzi o femeie luând apărarea unui biet bărbat oropsit!

Fay ignoră sarcasmul și o privi pe tânăra femeie în costum roșu de baie care ieșea din apă într-un val de spumă. Elaine se îndreptă spre cabina sa și Fay scoase o exclamație înăbușită.

– Elaine! strigă ea. Poți să-mi împrumuți loțiunea ta? Am terminat-o pe a mea.

– Se înțelege, răspunse Elaine Winton cu o voce indiferentă.

Kate se întinse pe nisipul alb cu un sentiment de neliniște. Devenea brusc conștientă de vecinătatea corpului puternic al lui Brad lungit nu departe de ea, și de privirea dezagreabilă a lui Walt.

Tânăra se forță să-i ignore pe amândoi. Fay nu va întârzia să revină cu loțiunea scumpă a Elainei și să ceară unuia dintre ei s-o întindă pe frumoșii ei umeri… Dar de ce oare se simțea așa de iritată?

Se ridică și ochii lui Brad se deschiseră.

– Și dumneata?

Kate se încordă, bănuitoare.

– Și eu, ce?

– Și dumneata ne părăsești?

– Nimeni nu va suferi din cauza asta, cred.

Se ridică, ignorând mâna întinsă a lui Walt și se îndreptă spre marginea apei. Apoi, fără să-și încetinească mersul, intră în lagună și dispăru spre ape mai adânci.

Kate era o excelentă înotătoare. Nu se temea că va fi urmărită de Walt. Era mult prea leneș! În plus, era prea fricos pentru a risca să ajungă într-o zonă unde uneori putea să apară un rechin.

Tânăra se apropie mai încet de locul unde bancurile de nisip îngustau intrarea în lagună. Privi în jurul ei. Dincolo de o stâncă de la nivelul apei, o barieră de coral adăpostea o adâncă și splendidă grădină acvatică. Dar mai exista oare coridorul ei submarin prin care se putea ajunge acolo?

Se dusese adeseori în acest paradis secret cu tatăl ei, în copilăria sa. Își mai amintea și acum costumul de baie verde-smarald pe care el i-l cumpărase la a noua ei aniversare…

Majoratul ei se estompă sub valul acestor amintiri ale trecutului și se scutură, străbătută de o delicioasă senzație de libertate.

Din locul unde se afla, de-abia putea zări clubul. Laguna strălucea ca un smarald oval montat între nisipul argintiu și legănarea blândă a palmierilor.

Grațioasă și zveltă, Kate începu să meargă de-a lungul barierei de coral, conștientă că încălca una din regulile fundamentale enunțate odinioară de tatăl ei. Dar coralul era destul de tocit ca să nu taie pielea moale a picioarelor ei. Ajunse la bazin fără vreo piedică și zâmbi. Nimic nu se schimbase.

Totul era exact ca în amintirea ei: marele bazin în formă de arc, micii pești curcubeu, nori de alge oscilante, jocuri de umbre și lumini pe nisipul de pe fund…

Privirea ei întârzie pe arcada feerică tăiată în coral, apoi plonjă.

Nu era nimic înfricoșător în această lume de frumusețe și de tăcere. Din când în când, revenea la suprafață, respira adânc, apoi plonja din nou spre fund cu acel sentiment amenințător de a fi eliberată de orice element străin.

Deodată, o umbră mare neagră despică apa la câțiva metri de ea. Îi veni imediat în minte gândul de care se temea: un rechin! În panica ei, uită de învățămintele tatălui ei. Rechinii nu puteau pătrunde în bazin. Cu o lovitură puternică, urcă spre suprafață, apoi înotă cu toată viteza spre marginea pe care se cățără cu stângăcie.

Se întinse pe suprafața dură ca să-și recapete respirația. Multe lucruri se putuseră schimba în absența ei. Cine știe dacă spărtura nu fusese lărgită de furtună? Căută cu privirea umbra îngrozitoare. Imaginația îi jucase oare o festă? Fără îndoială, deoarece apa era limpede precum cristalul…

Exact în clipa aceea, umbra reapăru și ea se dădu înapoi, apoi scoase o exclamație.

Capul lui Brad Sheridan ieșind din apă nu micșoră nicidecum tremurul absurd al corpului ei.

– Dumneata erai! exclamă ea.

– Drept ce m-ai luat? întrebă el ieșind din apă.

În ciuda furiei și a spaimei, Kate își regăsi calmul și se forță să-și controleze respirația gâfâită.

– Ai ieșit foarte repede, observă Brad.

– Adevărat? făcu ea fără să-l privească.

– Fără nici o îndoială! Poate că am făcut bine că n-am cedat tentației care m-a încercat în apă, acum o clipă…

Ea întoarse capul spre el, cu ochii mari.

Gura lui Brad se arcui malițios.

– Vroiam doar să râd puțin: picioarele dumitale lungi mă tentau să le capturez….

Sub privirea lui insistentă, Kate își simți obrajii îmbujorându-se.

– Dar n-am cedat acestui impuls nedemn de un bărbat bine crescut, continuă el. Te-ai fi putut speria gândindu-te la un vagabond suspect al adâncurilor.

– Nătărău!

În ciuda eforturilor, vocea îi tremurase.

El continua s-o privească insistent.

– Bănuiesc că ți-a fost foarte teamă, spuse el. Mult mai mult decât vrei să recunoști. Din fericire, eu nu sunt Walt!

– Poți să ți-l imaginezi pe Walt aventurându-se atât de departe? zise ea cu un dispreț rece.

Se aplecă să examineze o cochilie și simți brusc pe șira spinării atingerea degetelor lui.

– Oh! exclamă ea, revoltată.

El se îndepărtă, dar râdea.

– Nu spune nimic, făcu el. Voi merge chiar până acolo încât să-mi cer scuze… dar trebuie să merite osteneala totuși…

– Despre ce vorbești?

– Să te văd pierzându-ți sângele rece, măcar o dată!

Ea îi aruncă o privire disprețuitoare.

– Asta ți-ar aduce o asemenea satisfacție?

– Nu tocmai. Dar m-ar ajuta să mă conving de un lucru.

O privea insistent, cu insolență. Dar ea nu se putu stăpâni să nu-i răspundă:

– Mărturisesc că nu înțeleg de ce anume simți nevoia să te convingi.

El ridică din umeri.

– Nici noi, bărbații, nu suntem complet lipsiți de curiozitate, Kate.

– Eu n-am secrete, îi aruncă ea.

– În ochii mei, da, spuse el cu răceală. Mi-ar plăcea să descopăr dacă ești o femeie caldă și vie, o femeie care încearcă emoții în locul acestei ființe polare dezvăluită de ochiul camerelor de luat vederi.

– Nu crezi că ești ușor ridicol? întrebă ea, ironic. Nu te credeam atât de inventiv.

– Ai încă foarte multe trăsături de descoperit la mine. Poate vei fi surprinsă.

– M-ar lăsa rece.

Se răsuci pe călcâie și începu să facă drumul înapoi. Apoi aruncă o privire peste umăr ca să arunce o ultimă replică sarcastică.

– Dacă dumneata…

– Nu te mișca!

O strânse cu atâta forță încât rămase paralizată de durere.

– Nu pune piciorul jos.

Ordinul era fără replică și ea se supuse fără să discute. Degetele lui Brad se înfigeau în carnea ei și o imobilizau. Apoi spuse încet:

– Dă-te încet înapoi și privește jos.

Speriată, scutură din cap și rămase încremenită lângă el înainte de a îndrăzni să-și plece ochii. Pe locul unde fusese pe punctul să pună piciorul, zări o scobitură plină cu apă în care ar fi călcat dacă Brad n-ar fi reținut-o. La o privire mai atentă, înțelese motivul intervenției lui.

– Era un pește piatră! Unul dintre pericolele cele mai de temut din apele tropicale. El plutea la suprafață, liniștit, cu țepii ascunși sub mici excrescențe dar capul se confunda perfect cu apa astfel încât peștele era vizibil, dar mortal. Dacă ar fi călcat pe el….

Ea scoase un țipăt înăbușit și începu să tremure.

– A trecut… l-am văzut la timp!

Vocea lui Brad trăda o incontestabilă indulgență, ca și cum se adresa unui copil.

– Întoarce-te pe aici…

O trase spre el. Ea nu se gândi să protesteze. Rămase astfel un timp, cu capul pe umărul lui Brad. În cele din urmă, rupse tăcerea:

– Dacă nu l-ai fi văzut… aș fi putut… să fiu…

– Dar l-am văzut. Prin urmare, n-ai fi putut…. zise el. E mai bine să uiți.

– Nu l-aș fi văzut niciodată, reluă ea, încă nerevenită din spaima ei. Am auzit vorbindu-se despre el și tata m-a învățat să nu merg niciodată cu picioarele goale pe coral…. Dar uitasem.

Vocea ei se frânse. Ar fi trebuit să-i mulțumească, firește, dar nu știa cum să se exprime. Dacă el începea să râdă, umilirea ei ar fi totală. Și totuși, îi salvase viața.

Ea își plecă ochii.

– Nu știu cum să-ți mulțumesc…. dumneata…

– Dulcea mea Kate, ți-am spus: e mai bine să uiți. Te-ai speriat teribil, dar…. și eu!

– Dumneata?

Mâinile lui Brad alunecară de-a lungul spatelui ei.

– Da, eu! Și eu sunt foarte sensibil! Am nevoie să uit, cred.

El își cufundă privirea în ochii ei încă tulburați de spaimă. Apoi o îmbrățișă violent și se aplecă asupra gurii ei.

Instinctiv ea închise ochii. Acest sărut i se păru la fel de firesc ca și faptul de a respira, după această încercare. Pentru un timp, uită de teamă și de antipatia ei pentru Brad Sinclair. Încerca numai o bucurie imensă, sentimentul nou de a se simți vie în brațele lui, de a fremăta lângă acest corp puternic. Timpul, spațiul, lumea, dispărură.

– Oh… Kate!

Gura lui Brad devenea din ce în ce mai exigentă, o străbătu un frison, dar nu știa dacă era corpul lui care tremura sau al ei.

Ea deschise ochii și soarele o orbi. Își puse mâinile care-i tremurau pe umerii lui Brad și încercă fără vigoare să se îndepărteze de el.

– Noi… am face mai bine să ne întoarcem.

– Trebuie într-adevăr? murmură el.

Fără să răspundă, ea se desprinse și plonjă în apă. Apoi începu să înoate în mare viteză.

Era cu răsuflarea tăiată când ajunse pe plajă. Micul grup tăcut îi aștepta. Kate se gândi să plece imediat, dar Fay îi bara deja trecerea.

Kate se forță să zâmbească.

– Ce ți s-a întâmplat? întrebă Fay.

– Ce s-ar fi putut întâmpla după părerea dumitale? i-o întoarse Kate pe un ton tăios.

– Nu știu, dar te-am văzut plecând, urmată de Brad și ne întrebam…

Kate aruncă o ochire în spatele ei. Rex Winton îi veni în ajutor.

– Este exact. Am avut impresia că unul din voi avea necazuri, dar fără să știm care…

– Da, interveni Elaine cu acreală, ne întrebam care din voi doi avea nevoie de ajutor…

Kate simți că roșește sub privirea ei scrutătoare.

– A fost cât pe ce să calc pe un pește-piatră, spuse ea succint.

Urmă o tăcere, apoi se auziră exclamații din toate părțile.

– N-ar fi trebuit să înoți atât de departe, draga mea, zise Walt luând-o de braț. Vino să iei un pahar ca să prinzi puteri.

– Mă simt foarte bine, spuse ea. Dar vă rog să nu spuneți nimic tatălui meu, vă rog!

Apoi, Kate îi urmă pe Brad și Walt spre club. Tatăl ei era pe punctul de a servi ceva pe verandă cu familia Maddison, un cuplu de vârstă mijlocie, și tânăra se instală alături de ei.

– Înoți foarte bine, scumpa mea copilă, îi spuse Lena Maddison cu un surâs.

– Ai redescoperit bazinul? o întrebă tatăl ei, vizibil mândru de compliment.

Ea clătină din cap și se surprinse supraveghind ușa în spatele căreia dispăruse Brad. Își mușcă buzele. Va uita oare atât de repede neîncrederea sa, convingerea că aceste riduri adânci de pe fața tatălui ei erau provocate de întoarcerea lui Brad Sheridan? Și totuși, se abandonase sărutului lui și inima îi bătuse mai repede. Dar cum ar fi putut interzice corpului ei această slăbiciune după o asemenea spaimă?

Acest sentiment de vinovăție și de tulburare persistă în ea în tot weekendul. Nu se supără văzând sosind ziua de luni și rămânând singură în bungalou. Tatăl ei plecase prin Mahore. Părea mai bucuros și înainte de a se sui în mașină o sărutase afectuos. Dar în ciuda jovialității sale, acum era sigură că neliniștile lui nu se datorau sănătății soției sale.

Kate suspină privind cum se îndepărtează, apoi decise să-și schimbe gândurile și să se ducă să-l caute pe Benny la bucătărie ca să discute următoarele meniuri. Dar nu-și dădu seama că, în avântul planurilor sale gastronomice, zâmbetul de pe fața încântată a lui Benny dispărea încetul cu încetul.

– Vom organiza un dineu, exclamă ea după un timp. Avem doar câteva invitații de făcut.

Benny clătină din cap fără să spună un cuvânt și o lăsă să meargă să controleze conținutul dulapurilor și al pivniței cu băuturi.

– Nu înțeleg, spuse ea revenind. Nu mai este aproape nimic! Probabil că mama nu s-a simțit prea bine în ultimul timp dacă și-a neglijat problemele de aprovizionare.

Benny scutură din cap.

– Tatăl dumneavoastră a spus să nu cheltuim prea mult, zise el.

– Nu înțeleg, făcu ea, uimită.

Fără să răspundă, el deschise un sertar și scoase un caiet de socoteli. Ea îl deschise și găsi confirmarea celor spuse de Benny. Proviziile necesare menajului scădeau din săptămână în săptămână. Kate închise caietul cu o mișcare bruscă.

– Voi vorbi despre asta cu tata, Benny. Nu cred că-și dă seama prea bine.

Seara, când John Merrivale o văzu cu caietul de socoteli în mână, începu să râdă.

– Nu te așteptai totuși, să mă vezi transformat în stăpânul casei, spuse el. Oricum, mama ta și cu mine trăim foarte simplu în ultimul timp. Ne era suficient.

– Dar… poți organiza un dineu?

– De ce nu? Mahore nu este atât de bogat în distracții. Când vrei s-o faci?

– În weekendul următor. Duminică.

– Amân-o pe săptămâna viitoare, vrei? Walt va lipsi în acest weekend și va fi nemulțumit să nu poată veni.

Fața lui Kate se întunecă și ea se întoarse fără un cuvânt. De ce se întorceau întotdeauna la Walt?

Capitolul 3

Săptămâna următoare se scurse în cea mai mare liniște. Kate aproape nu-i întâlnise pe Brad Sheridan sau pe Walt.

De acum înainte era familiarizată cu activitățile cotidiene și rutina monotonă a micii comunități europene din Mahore. Invitațiile urmau unele după altele și toate semănau între ele: tenis, bridge, partide de golf și mai cu seamă insuportabilele bârfe mondene.

Sâmbăta următoare, tânăra o privea dansând pe Fay Slessor cu unul dintre admiratorii ei trecători, sub tirul inepuizabil al comentariilor Elainei Winton. Walt, care asista la discuție, exclamă:

– Uf! Cât venin! De ce nu sunteți cinstite fetelor? Fay este grozav de atrăgătoare! M-aș lăsa și eu sedus într-o zi!

– Ei bine, dă-i drumul! făcu Elaine, cu buzele strânse. Ce te reține?

– O veche pasiune încă nestinsă, suspină el elocvent, înlănțuind umerii lui Kate. Asta datează din copilăria mea cea mai fragedă. Kate era vecina mea, știați?

Elaine își ridică sprâncenele.

– Această emoționantă apropiere mi se pare puțin cam tardivă, spuse ea.

Se întoarse să-și ia paharul și Kate profită pentru a se desprinde din strânsoarea lui Walt.

Exact în clipa aceea, își încrucișă privirea cu aceea a lui Brad.

A fost ca și cum i se înfigea un pumnal în inimă. În clipa aceea, deveni deplin conștientă de mediocritatea acestei serate. Era consternată. Dar Brad își lăsa jos paharul și se înclina în fața ei. Își deschise brațele și o conduse spre ringul de dans.

Tăcută și ea, se lăsă condusă în cercul mișcător al dansatorilor. Noaptea era apăsătoare și pe fețele muzicanților strălucea transpirația. Climatizarea nu părea pusă foarte bine la punct, dar Kate nu se sinchisea deloc. O ciudată înfrigurare îi cuprindea toată ființa amețită de un sentiment de plenitudine.

– Începeam să cred că mă eviți, remarcă în sfârșit Brad cu o voce tăioasă.

– Să te evit? Dar de ce aș face-o?

– De unde să știu?

El ridică ușor din umeri.

– Nu te-am văzut de la ultimul weekend.

Ea își reprimă un suspin slab. Se întrebase dacă avusese acea discuție atât de dorită cu tatăl ei. Deodată, simți dorința

nebună să-i pună întrebări, să se destăinuie pentru a se elibera de temerile și îndoielile ei. Dar bariera inevitabilă a tăcerii se ridică îndată ce se gândi la asta. Își înăbuși dorința și-i vorbi despre ocupațiile sale din timpul săptămânii.

– Tatăl dumitale se duce adesea acolo? întrebă Brad când ea aminti de absența acestuia, reținut vineri la Walt.

Tânăra se încruntă.

– Nu cred. Fac doar câteva partide de pescuit. De ce?

El făcu din nou o mișcare subtilă din umeri și răspunse printr-o întrebare.

– Unde se găsește exact bârlogul lui Marlow?

Ea își ridică ochii spre el, surprinsă.

– Drept să spun, nu știu. N-am fost niciodată acolo. A cumpărat casa doar de doi ani, cred.

– Este mai sus, pe coastă?

Ea încuviință din cap.

– Undeva spre Mas Telok. În afara șoselei, mi se pare.

Puțin încordată, așteptă noi întrebări. Dar ele nu veniră. În loc de asta, Brad o conduse încet spre marginea ringului de dans, apoi spre ușa care dădea pe terasă. Muzica scăzu în intensitate în momentul când mirosurile nopții ajunseră la ei. Grădinile erau luminate de lampioane de hârtie și nori de musculițe se învârteau fără încetare în jurul lor. Brad se opri pe o alee cu pomișori, puțin mai departe.

Inima lui Kate începu să bată mai tare. Își ridică ochii spre Brad. Puțin decepționată, își spuse că era preferabil să pună capăt chiar acum speranței că incidentul de săptămâna trecută

ar fi putut înfiripa ceva în sufletul lui Brad. Ar fi mult mai bine și pentru ea, pentru liniștea ei. Se îndepărtă puțin, prefăcându-se că admiră o floare.

Brad îi privi degetele lungi atingând ușor petalele albe și murmură:

– O singură noapte de înflorire….

– Poftim?

– Vorbeam despre floarea lunii…

– Oh, da…

Kate privi cu admirație această splendidă mărturie a fecundității nopții tropicale. Un fior ușor o făcu să tremure și mâna însoțitorului ei se așeză pe brațul ei.

– Ți-e frig?

– Aici? râse ea. Nu ești serios?

El ridică din umeri.

– Ce faci mâine? întrebă el urmând-o de-a lungul aleii sub copacii iluminați.

– Nu știu. Poate voi lua vaporul.

– Cu tatăl dumitale?

– Dacă dorește…

– Vrei să-ți petreci ziua cu mine?

Ea se întoarse.

– Toată ziua?

El încuviință cu un semn din cap.

– Sunt liber. Putem face ce vrem.

Brusc, se simți copleșită de bucurie.

– De acord, spuse ea surâzând. Ideea asta mă entuziasmează.

Ea îi văzu dinții strălucind.

– Foarte bine. Ne întâlnim imediat după micul dejun?

– Depinde la ce oră îl iei! exclamă ea.

– Să spunem, ora opt… străduiește-te să fii gata.

– Ora opt? Cel mai bun moment al dimineții va fi trecut deja, atunci!

El își trecu un braț în jurul taliei ei și o conduse spre luminile terasei.

– Am face bine să ne întoarcem, acum…

În seara aceea, încercă cea mai vie satisfacție, când la ieșirea din club, îl auzi pe Walt invitându-se la ea în ziua următoare. Nu făcu nici o aluzie la planurile pe care le avea în fața tatălui ei înainte de a ajunge la bungalou. Dar fu puțin surprinsă de expresia lui tulburată în momentul când îi comunică ce planuri avea.

– Ar fi trebuit să-mi spui, oftă el. Aș fi amânat vizita lui Walt pentru mai târziu.

– Nu este prea târziu! La urma urmei, s-a invitat singur. Va găsi altceva de făcut.

John Merrivale clătină din cap.

– Nu, îmi mențin invitația. Dar ar fi trebuit să-mi spui la timp, Kate!

– Dar de ce? Nu doream nicidecum să pun tot clubul la curent cu programul meu. Îi cunoști prea bine!

El clătină din cap și rămase tăcut. Dar, într-o strălucire a intuiției, înțelese că era furios și totodată speriat. El se întoarse.

– Kate, nu ai relații amoroase cu Brad Sheridan, nu-i așa?

– Eu? Cu Brad? Dumnezeule din Cer, nu! Mi-a cerut doar să merg la plimbare cu el, asta-i tot. Dar dacă acesta ar fi cazul, m-ar privi numai pe mine…

– O știu.

John Merrivale își trecu o mână prin părul cărunt.

– Nu ți-a plăcut niciodată prea mult acest Sheridan, mi se pare.

Kate reflectă. Un instinct tainic îi spunea să-și aleagă cuvintele cu grijă.

– Poate ți-am lăsat această impresie, dar este inexactă. De fapt… n-aveam încredere în el și n-am nici acum… deoarece te simt agitat, și într-un anumit fel, Brad nu este străin de asta, nu-i așa? Dar dacă pretinzi contrariul îmi voi recunoaște greșeala.

Ceva, ca un spasm de durere trecu peste figura tatălui ei. Speriată brusc, îl întrebă:

– Tată… el… nu este căsătorit, sau ceva de genul acesta?

– Cum?

El părea surprins, ca și cum era ultima ipoteză la care se așteptase. Scoase un mic râs forțat.

– Nu, nu cred. Este prea abil ca să se lase prins în cursă… Nu, Kate, nu-i vorba de asta… eram puțin mirat, asta-i tot.

Kate studie cu grijă ochii neliniștiți ai tatălui ei.

– Dacă asta te supără într-adevăr, tată, atunci voi rămâne cu tine și-l vom primi pe Walt.

Ea se lupta curajos cu decepția la această perspectivă și așteptă răspunsul tatălui ei.

Deodată, părea foarte obosit.

– Nu, nu vreau să te aud vorbind despre asta. Uită asta, Kate. Profită de ziua ta, distrează-te, spuse el fără mare convingere.

Căscă și se întinse.

– Nu știu dacă tu ești obosită, dar eu mă duc la culcare!

– Așteaptă puțin… ești sigur că nu te superi?

– Oh! Kate! Scuză-mă, dar încă nu sunt obișnuit să am o fată mare, capabilă să ia singură hotărâri. Ai devenit atât de independentă, în acești ani! Uneori abia pot să cred!

– Să știi tată, nu m-am schimbat cu adevărat.

El clătină din cap.

– Vezi tu, draga mea, cu cât îmbătrânești, cu atât se pare că viața trece mai repede. Și totuși, continui să vezi lucrurile și oamenii în același fel. Uneori mă aștept încă s-o regăsesc pe vechea Katy, exuberantă, cu o rugăminte în fundul ochilor și o permisiune de cerut pentru un fleac… Lasă-mi timp să mă obișnuiesc cu ideea că acea copilă a devenit adultă, stăpână pe viața ei.

– Oh! Tată, nu m-am schimbat atât de mult!

– Își trecu brațele în jurul gâtului lui.

– N-ai devenit oare un bătrân urs solitar?

– Nu tocmai. Walt și cu mine ne vom duce să ne înecăm amarul la Nick. Și nu voi spune o vorbă în legătură cu tine. Când mă gândesc la asta, n-am nici o dorință să te văd răpită de Brad sau de Walt. Așadar, fiica mea, păzește-ți bine inima. Mă înțelegi?

– Voi încerca.

Liniștită, îl sărută și-i ură noapte bună. Apoi își făcu toate pregătirile pentru a doua zi dimineață. Își alese ținuta fluierând.

În noaptea asta a dormit foarte bine și se trezi înaintea zorilor. Luă rapid micul dejun apoi se duse să facă un duș și

să se îmbrace. Își punea o picătură de parfum în spatele urechii când Benny îi aduse mesajul. N-avea nevoie să-l deschidă pentru a-i ghici conținutul.

„Reținut în altă parte. Iartă-mă până când voi putea să-ți prezint personal scuzele mele. B.S."

Nici o explicație. Aruncă biletul la coș.

***

Nu-i fusese deloc ușor să se arate prietenoasă și amabilă cu Walt. Dar pentru a-i face plăcere tatălui său, Kate făcu un efort. Walt sosi spre ora unsprezece. Luară un aperitiv, prânziră devreme, apoi se instalară confortabil pentru a petrece cât mai bine orele prea călduroase ale amiezii.

După un timp, Kate se scuză și se duse să-și facă un duș și să se schimbe. Îmbrăcă intenționat cel mai vechi costum al ei din bumbac și își lăsă părul liber, după ce se demachiase. Era un mijloc bun pentru a anihila acea speranță vicleană ascunsă în adâncul ființei de a-l vedea apărând pe Brad!

Cu o mică grimasă pentru sentimentalismul ei naiv, tânăra reapăru pe verandă. Cei doi bărbați adormiseră la umbră. Walt avea gura deschisă și părul de culoarea nisipului îi cădea pe frunte. Cămașa lui pătată de transpirație lăsa să se ghicească pernele urâte de grăsime de la nivelul stomacului. Această viziune provocă o expresie de dezgust pe fața lui Kate. Fără a face zgomot, se întoarse în casă și se duse să se întindă pe patul ei ca să-și facă siesta.

La patru și jumătate, Benny o trezi cu platoul de ceai. Walt plecase, spre marea ei ușurare, iar tatăl ei era singur în salon. Din nefericire, el acceptase invitația la cină a lui Walt pentru amândoi, chiar în seara aceea, la club.

– Eu nu voi merge, replică tânăra.

John Merrivale cercetă expresia morocănoasă a fiicei lui.

– De ce? Preferi să stai îmbufnată în colțul tău pentru o promisiune nerespectată! Te credeam mai orgolioasă, Kate.

Ea își ridică ochii și lăsă deoparte cartea.

– Nu văd ce legătură are orgoliul meu cu o invitație nedorită!

Tatăl ei oftă.

– Vorbești despre această cină ca despre o corvoadă.

– Chiar asta este pentru mine. Nu l-am văzut destul pe Walt Marlow astăzi?

Umerii lui John Merrivale se prăbușiră.

– Dacă ai putea face lucrurile mai ușoare, Kate! Este deja destul de greu fără…

– Fără ce, tată? Nu înțeleg.

Ea își abandonă cartea. Brusc, tensiunea crescu în cameră.

– Tată, unchiul Matt era cel mai drag prieten al tău, o știu, reluă ea, dar nu am deloc intenția să-i permit fiului său să devină prietenul meu. Este foarte simplu.

– Exagerezi!

John Merrivale își luă pachetul de țigări și aprinse una cu o mână care tremura puțin.

– Peste câteva săptămâni, tu ne vei părăsi. Îți cer doar să-ți ascunzi antipatia pentru Walt în timpul acestei scurte

perioade. Îmi păreai mai capabilă să înțelegi viața dintr-o comunitate atât de mică! Aici, nu poți fugi de raporturile cu colegii de serviciu. După plecarea ta, voi continua să-i văd în fiecare zi. Trebuie să păstrez cu ei legături amicale.

Tăcu, apoi se întoarse, ridicând din umeri.

– Dar tu poți face cum crezi că-i mai bine. Trebuie să ne găsești foarte provinciali după viața ta strălucitoare din Londra.

– Nu-i deloc așa! exclamă Kate. Dar uneori îmi dai impresia că ți-e teamă de Walt Marlow!

– Cum?

El se răsuci pe călcâie cu atâta bruschețe încât rămase stupefiată.

– Kate? Nu spune prostii! Haide, de ce mi-ar fi teamă de Walt?

– Eu te întreb!

Ea îl fixă intens, sigură că descoperă în privirea lui o indiscutabilă neliniște, dacă nu teamă. Simți din nou că îngheață.

– De ce te ții mereu de coada lui Walt? De ce îl protejezi tot timpul?

– Nu este adevărat, Kate. Dar să știi că nu ești singura care a avut o decepție în dragoste.

– Faci oare aluzie la Walt, din întâmplare? îl ironiză ea. Inima mea sângerează la acest gând!

– Și totuși, este adevărat, afirmă John Merrivale. Tânăra l-a părăsit pentru un inginer petrolist. În zilele noastre, petrolul are mai multă valoare decât cauciucul…

– În orice caz, nu conta pe mine să-l consolez, spuse Kate pe un ton categoric.

– Oh! nu, oftă tatăl ei. Bine, aș face bine să mă duc să mă rad…

Mersul lui era al unui înfrânt și inima tinerei fu răscolită de milă. Impulsiv se ridică și se repezi spre el.

– Îmi pare rău… este foarte meschin din partea mea. Și nu mai repet că te găsesc palid. Știi cât te iubesc, scumpul meu tată.

– O știu… dar poți să-ți alegi proprii tăi prieteni, Kate. Nu vreau să te văd suferind.

– Dar nu sufăr! Discutam doar, fără să vreau să ne facem rău!

– Nu vorbeam despre asta, ci despre ziua asta pierdută pentru tine…

– Oh! Despre asta-i vorba? Nu-i nimic!

– Poate că nu, într-adevăr. Dar ești decepționată, nu-i așa?

– Care tânără n-ar fi? spuse ea cu un aer trist. Mi-am petrecut destul timp să mă fac frumoasă. Nu-ți face sânge rău, o voi lua de la început diseară. De acord?

– Iată o fetiță curajoasă!

O îmbrățișă la rândul lui. Ușurarea pe care o citi atunci în ochii lui nu era imaginară.

Fidelă promisiunii sale, acordă o grijă specială toaletei sale înainte de a se îndrepta spre club. Dar în tot acest timp, mii de întrebări o chinuiră. Principala se referea la tatăl său. Avea necazuri, era din ce în ce mai evident. Dar care? De ce se folosea de ea pentru a păstra cele mai bune relații cu Walt

Marlow? Apoi, era Brad… Toată ziua încercase s-o ascundă, dar tatăl ei nu se înșelase: era decepționată de această întâlnire ratată. Brad ar fi putut să-i dea câteva cuvinte drept explicație.

Seara era minunată. Era una din acele nopți tropicale imortalizate în filme. Mahore era plin de viață după apusul soarelui. Pretutindeni se aprindeau felinarele. Din cafenele răzbăteau zvon de muzică, efluvii de mirodenii și pe străzi se plimbau chinezi, indieni, tamili și malaiezi…

De cealaltă parte a drumului curgea râul și luminile sampanelor legate la malurile lui se reflectau în apă. Toată tinerețea ei, Kate visase să se plimbe cu mulțimea în parcul de distracții, dar nu i se permisese niciodată. Și acum încă, regreta că nu putea să împărtășească această aventură cu un partener ca Brad, de exemplu. El ar fi înțeles această dorință. Ar fi fost partenerul ideal pentru o incursiune în deliciile vieții orientale…

Walt încuiase portiera mașinii și-i luă brațul s-o conducă spre club, situat în partea opusă parcului de distracții. În ciuda proastei sale dispoziții de dimineață, Kate își revenise puțin și manifestase o oarecare amabilitate față de Walt în timpul drumului.

Nu identificase imediat cuplul care ieșea din club în momentul când ea și Walt se angajau pe scara de onoare. Dar Walt îi strânse brațul și se aplecă spre urechea ei.

– Ei! Ei! Cine este oare? murmură el cu o voce plină de subînțelesuri.

Orice zâmbet se șterse de pe buzele lui Kate. Cuplul era format din Brad Sheridan și Elaine Winton.

Ochii tinerei femei străluceau și râsul ei răsuna tare. Era agățată de brațul însoțitorului ei. Acesta îi înlănțuia talia.

– Scumpule, să mergem în altă parte, îi spunea ea lui Brad.

Apoi îi zări pe nou-veniți și expresia șocată a lui Kate trebuie s-o fi frapat. Pentru o clipă, zâmbetul ei se stinse, apoi izbucni într-un râs triumfător.

– Asta nu te supără, nu-i așa? îi spuse ea tinerei. Ți-l iau cu împrumut pe Brad numai pe durata lipsei lui Rex.

Privirea ei făcu turul fețelor din jur.

– Rex mă părăsește mereu. Nu-i jignitor?

Kate îl fixă pe Brad ca și cum îi era greu să-și creadă ochilor. El îi întâlni privirea, dar expresia lui era indescifrabilă.

Șovăi.

– Haide, vino, scumpule! reluă Elaine. Vezi bine: nimeni nu ne aprobă, aici!

Kate văzu fălcile lui Brad strângându-se. Se luptă cu greața și se forță să zâmbească.

– De ce m-ar supăra, Elaine? Petrecere frumoasă, la amândoi!

Își întoarse fața și intră pe ușă, cu capul sus. În jurul ei, se auzeau murmure. Brad și Elaine Winton… așadar, instinctul n-o înșelase! Brad Sheridan era din categoria donjuanilor. Orice era bun pentru el: tinere, femei măritate sau nu.

La cină, nici măcar nu simți gustul alimentelor. După aceea, dansă cu Walt, Tom, Loyd și bău trei pahare de gin, până în momentul când tatăl ei o întrebă:

– Te simți bine, Katy?

– Eu? Bineînțeles! Mă simt perfect!

Dar după trei dansuri și al patrulea gin, își dădu seama că nu-i mai era foarte bine. Avea o migrenă teribilă și totul se învârtea în jurul ei. Se duse să-l caute pe tatăl ei. Îl găsi adâncit într-o pasionantă partidă de cărți. El manifestă un regret evident că trebuie s-o abandoneze. Walt îi sări în ajutor. O conduse el pe Kate cu cea mai mare plăcere. În ciuda puținului ei entuziasm, tânăra acceptă.

Walt se arătă deosebit de atent. O ajută să se instaleze în mașină și retrase caseta stereo.

Cu mâinile apăsate pe tâmple, Kate se înfundă în scaunul ei. Îi trebui un timp până să observe că Walt o luase pe alt drum. Mergea pe drumul de pe țărmul mării, în stânga orașului.

Kate se redresă și privi în jurul ei.

– Te doare capul, explică Walt. Puțină briză marină și întuneric îți vor face bine. De ce nu închizi ochii?

Această solicitudine nu era în firea lui. Totuși, își alungă neliniștea și-i urmă sfatul.

Drumul urca fără încetare, mergând de-a lungul unei plantații, apoi traversară un pod îngust suspendat deasupra deltei Taikiang. O lună enormă arunca umbre stranii și brusc, Kate se simți realmente prost. Era oare posibil? Walt n-o ducea totuși la Mas Telok?

Își întoarse capul spre el și în același moment mașina încetini. Urmă o serie de hopuri și hurducături, apoi o ultimă zguduitură și Walt trase frâna de mână.

– Unde putem să fim? întrebă Kate pe un ton aparent degajat. Nu-mi spune că nu mai avem benzină!

– Sunt un om prevăzător. Nu știi într-adevăr unde suntem?

– Nu. Ar trebui?

– Da.

Walt stinse farurile și se întoarse spre ea. În clarul de lună, trăsăturile lui grosolane aveau ceva amenințător.

Kate se strânse în șalul ei.

– Trebuie să fie târziu… am face bine să ne întoarcem.

– Abia am sosit. Să mergem să vedem marea.

Kate se stăpâni să protesteze. Era preferabil să se ralieze dispoziției lui Walt. Părăsi încet mașina și traversă poiana. La capăt, terenul cobora până la țărm, departe, foarte departe dedesubt. Și deodată, Kate își aminti.

Un fior de gheață o străbătu. Se găseau la capul P'bhamg Batee. Scoase o exclamație înăbușită și se întoarse să fugă, dar mâna lui Walt îi apăsa brațul.

– Mă întreb dacă este încă acolo, spuse el cu o voce inexpresivă.

– Eu… eu nu înțeleg ce vrei să spui, bâigui ea.

– Ba da! Știi foarte bine.

O străbătu din nou un tremur. De ce își pusese Walt în cap să revină aici? Ce impuls morbid îl împingea să oprească pe culmea falezei din înaltul căreia se prăbușise, cu ani în urmă, mașina Leilei Denton?

– Îmi pare rău, Walt, murmură în cele din urmă Kate. Dar crede-mă: ce bine ți-ar putea face asta.

El păstră o tăcere alarmantă. Când fu incapabilă să suporte mai mult, tânăra se întoarse spre Walt.

– Te rog, să ne întoarcem, acum. Este foarte târziu!

Atunci, el exclamă cu sălbăticie:

– Întotdeauna este așa cu tine, Kate! Nu vrei niciodată să știi nimic!

Ea se trase înapoi.

– Nu înțeleg… ce vrei să spui?

El o prinse de umeri.

– Vreau să spun că de când ai venit m-ai evitat sistematic. Oh! Da. S-a întâmplat ca acum cinci ani, când te-ai întors de la acel colegiu din Anglia, când te-am invitat la cină. S-a întâmplat același lucru ani de zile. Chiar copil, mă evitai ca pe un ciumat!

Atacul lui Walt o reduse la tăcere. Era mult prea aproape de adevăr. Oh! Dumnezeule, se gândi ea îngrozită: ce să spună?

– Nu poți să-mi porți pică pentru reacții copilărești, spuse ea descumpănită. Sunt aproape zece ani între noi, Walt! O fetiță nu putea să aibă nimic în comun cu un adolescent!

Ridică din umeri cu un aer resemnat.

– N-am avut niciodată intenția să…. să te jignesc intenționat!

– Adevărat? făcu el cu o voce răgușită. Dar poți totuși să acorzi favorurile tale unui străin, unuia care strică plăcerea tuturor la cinci minute de la sosire!

– Nu este adevărat.

Întunericul ascundea din fericire roșeața obrajilor ei. Nu exista nici o îndoială în privința persoanei la care făcea aluzie.

– Și chiar dacă ar fi așa, asta mă privește doar pe mine, am impresia!

Walt îi ignoră răspunsul și degetele lui se înfipseră în carnea moale a brațului ei.

– N-aveai migrenă, astă seară. Era un pretext. Pur și simplu n-ai putut suporta să-l vezi în compania altei femei! După părerea ta cum te-ai simți să fii respinsă mereu în felul acesta? Și să primești motive glaciale pentru fiecare invitație dată? Să fii privită ca și cum n-ai exista. Iată cum m-ai tratat!

– Nu știam! strigă ea înnebunită, încercând să se desprindă de el. Cum aș fi putut ghici?

– Că te doream? spuse el printre dinți. Te-am dorit întotdeauna. Dar tu nu voiai să vezi….

Brusc, o trase spre el și își apăsă gura pe buzele lui Kate.

Contactul fierbinte cu buzele senzuale ale lui Walt o încremeni o clipă. Apoi, primul șoc trecut, repulsia îi transmise o forță nouă. Se zbătu violent și, în luptă, pumnul ei se abătu spre ochiul lui Walt:

– Pisică sălbatică! mârâi el. Tu…

– Tu ai vrut-o!

Cu o răsucire bruscă, se eliberă.

– Cum ai îndrăznit? M-ai adus aici intenționat. Te-ai așteptat într-adevăr să mă vezi căzând în brațele tale?

– Nu face pe inocenta! Mai ales tu, Kate!

Gura lui se strânse cu un rictus hidos.

– Ai putea s-o regreți…

Kate făcu un pas înapoi.

– Este o amenințare? spuse ea cu o voce gâfâită.

– Este un avertisment.

Nu era posibil! Trebuie să fi băut! Kate aruncă o privire înnebunită în jurul ei. Teama pusese stăpânire pe ea. Erau la kilometri distanță de oraș. Dacă o părăsea acolo, va trebui să facă tot drumul de întoarcere pe jos. Întinse o mână rugătoare.

– Walt! Ascultă-mă… nu știu exact ce-mi reproșezi, dar te rog… nu putem discuta în altă parte? Ne întoarcem, luăm un pahar împreună și…

Își mușcă buzele sub privirea lui răzbunătoare.

– Tata trebuie să fie acasă, acum. Se va neliniști.

– Tatăl tău!

Această exclamație plină de dispreț coloră obrajii tinerei. Walt râse ironic.

– Mi se întâmplă adesea să mă gândesc cât noroc ai avut să ai de-a face cu un băiețel atât de discret…

– Ce vrei să spui?

– Întotdeauna te prefaci că nu știi nimic? Oh! Kate, încetează să mă iei drept prost.

– Nu te-am luat niciodată drept un prost!

Kate se întoarse și își ascunse fața în mâini. Brusc, înțelegea: nu era nici beat, nici nebun și o adusese aici pentru un motiv foarte precis. Înțelese de asemenea, într-o străfulgerare instinctivă, că furia lui Walt avea o legătură oarecare cu neliniștea actuală a tatălui ei. Își lăsă brațele să-i cadă încet de-a lungul corpului.

– Ar fi preferabil să-mi explici, nu crezi? spuse ea. Ce vrei să spui?

– Numai că tatăl tău este răspunzător de moartea mamei mele vitrege.

O tăcere mortală o copleși. Șocul o încremeni locului pe Kate. Cuvintele lui se izbeau în capul ei. Tatăl ei. Leila Denton. Și de ce oamenii îi spuneau întotdeauna Leila Denton în loc de doamna Marlow? Urechile lui Kate începură să zbârnâie și acest zgomot surd se confunda cu vuietul mării. Se răsuci în loc.

– Ți-ai pierdut mințile!

– Este tot comentariul tău? Acesta este adevărul!

El o obligă să-l privească.

– Este adevărul și nimic nu va putea schimba asta. Era tatăl tău!

Kate se revoltă.

– Nu te cred! Este imposibil! Cum? De ce? Dacă a fost într-adevăr ceva pe vremea aceea, de ce nimeni nu este la curent? De ce n-a avut loc o anchetă, de ce…

Vocea i se frânse.

– Cum poți să spui un lucru atât de îngrozitor? adăugă ea.

– Pentru că am înțeles totul.

– Tu? Ai înțeles totul? Dar cum, cum?

– Mama mea vitregă era nebună după el. S-a căsătorit cu tatăl meu numai pentru a scăpa de familia sa. Apoi l-a întâlnit pe tatăl tău… oh! Credeam că nimeni nu era la curent! Dar eu, știam…

Lui Kate îi scăpă un hohot convulsiv. Walt nu-i lăsă timp să protesteze.

– Ei aveau obiceiul să se întâlnească în Mahore, în cartierul „colonial“ și pe plaja lagunei. I-am mai zărit o dată în sectorul

Kalung. Ea pretextase o vizită la familia Maddison, dar în realitate se dusese să-l întâlnească pe tatăl tău acolo, unde el avea de lucru. Știu pentru că am urmărit-o. În ziua aceea au decis să fugă împreună.

Neîncrezătoare, Kate scutură din cap. Toate astea i se păreau atât de îngrozitoare… să creadă că iubitul ei tată… scoase un murmur gâtuit și Walt încuviință cu un aer satisfăcut:

– Acum te cred: nu știai! zise el, batjocoritor. Dar în fond, nu este atât de surprinzător. Cine te-ar fi putut pune la curent? Desigur că nu tatăl meu! El bănuia legătura mamei mele vitrege, dar n-ar fi îndrăznit niciodată să se gândească la cel mai bun prieten al lui. Cât despre tatăl tău, s-a ferit să spună ceva unei fiice care-l idolatriza! Iată bărbatul care mi se dădea mereu drept exemplu!

El rânji.

– Și chiar atunci, n-a avut curajul s-o urmeze. I-a fost teamă. Leila l-a așteptat două zile. Avea biletele lor în geanta ei, totul era pregătit. El n-a venit. Oricum, ar fi fost prea târziu: ea nu putea să se întoarcă acasă. A vrut să termine o dată pentru totdeauna. Era singura scăpare pentru ea…

Buzele decolorate ale lui Kate lăsară să-i scape un geamăt. Îi reveneau în memorie frânturi din mici bârfe… exista un alt bărbat în viața Leilei… dar n-a mers… în disperarea ei, și-a pus capăt zilelor…

– Da, reluă Walt. Tatăl tău este răspunzător. Este ca și cum ar fi ținut volanul mașinii.

– Oh! nu, se lamentă slab Kate. Nu pot să cred. Nu… nu tatăl meu!

Walt clătină din cap.

– Am dovezi… Mesaje… le-am găsit eu însumi după aceea printre lucrurile mamei mele vitrege. Tata era prea răvășit pentru a căuta…

Kate fixa valurile luminate de lună. Ceva în sinea ei îi spunea că aceste cuvinte ale lui Walt erau reprezentarea adevărului. Și-l imagina foarte bine, ocupat să scotocească prin poșeta Leilei, cu urechea mereu la pândă în spatele ușilor, cu mâna pe jalnicele obiecte, dovezile…

Lacrimile îi umezeau ochii. Mama ei ghicise oare vreodată? Un val de ură o copleșea. Cum îndrăznea Walt să facă să renască acel trecut oribil? Și ea, cum putea rămâne acolo și să-l asculte?

– De ce îmi spui toate astea? întrebă ea. De ce, după atâția ani? Nu sunt convinsă, totuși!

– Aș putea să te conving, dacă s-ar dovedi necesar…

Kate se gândi la tatăl ei.

– Dar s-ar schimba ceva dacă te-aș crede?

– Este foarte simplu ca nimic să nu se schimbe.

Walt se întoarse și o antrenă cu brutalitate spre mașină. Ea îl urmă poticnindu-se. Apoi se opri și își umezi buzele.

– De ce Walt? Vreau să știu. Ce vrei de la mine?

El deschise portiera.

– Mi se pare că sesizez o subtilă schimbare de ton la această tânără femeie, spuse el cu un rictus neîndurător.

– Ar fi trebuit să bănuiesc! exclamă ea furioasă. Este un șantaj!

El avu un râs dezagreabil.

– Nimic atât de dramatic! Draga mea Kate, nu sunt atât de prost încât să cred într-o înțelegere atât de rapidă între noi!

– Cum pot să-mi imaginez altceva? Dar te previn: nu mă voi preta nici unui șantaj.

El ridică din umeri.

– Mă tem că n-ai de ales. Dar dacă ești deșteaptă, vei ține minte asta…

Kate se încordă. Ajungeau în fine la obiect.

– Ei bine, spuse ea, care este prețul tău?

– Pot fi un prieten bun… sau un dușman rău. Dacă pui vreun preț pe fericirea tatălui tău, amintește-ți asta pe viitor. Și mai este ceva…

Cu unghiile înfipte în palme, Kate așteptă. Un zâmbet deformă gura lui Walt.

– Îndepărtează-te de Brad Sheridan sau ai putea să-l regreți…

Capitolul 4

În noaptea aceea, Kate nu dormi prea mult.

În întuneric, se tot răsuci de pe o parte pe alta în patul ei, încă sub șocul groaznicei revelații. Instinctul îi striga să alerge la tatăl ei și să-l oblige să-i spună adevărul, dar îi lipsea forța.

În ciuda căldurii apăsătoare, îi era frig sub singura cuvertură. Walt vorbise despre dovezi. Ce dovezi? Înfiorându-se, își amintea expresia înspăimântată a tatălui ei, aerul neliniștit al mamei înainte de plecare și propria ei intuiție, acest sentiment confuz că totul nu era ca de obicei… Walt îl șantaja oare pe tatăl ei de ani de zile? Cât îl ura! Chiar dacă era vorba de un simplu șantaj moral, îi împovăra de acum înainte viața și nu se va liniști până când va lămuri totul.

Când se făcu ziuă, era trasă la față și avea cearcăne sub ochi. Tatăl ei îi remarcă înfățișarea și lipsa poftei de mâncare și o întrebă ce nu era în ordine.

Ea vru să-i răspundă: „Nimic nu este în ordine!“ dar se mulțumi să spună cu un zâmbet forțat:

– Fiica ta a făcut puțin prea mult abuz de gin, ieri seară! Îi este rușine de ea însăși, în această dimineață.

– Dacă este vorba doar de asta! făcu el ușurat. De ce nu te mai duci puțin în pat?

– Da, poate…

Așteptă să plece și își turnă o a doua ceașcă de cafea. Ce trebuia oare să facă?

Să-l hărțuiască pe tatăl ei până va afla adevărul? Trebuia neapărat să-l oprească pe Walt din acțiunea lui criminală. Dar cum să-i ascundă toate astea mamei sale?

Își apăsă fruntea fierbinte cu mâna. O mulțime de amănunte îi reveneau în minte: zgârcenia tatălui ei din ultimul timp, dorința lui foarte vie s-o vadă păstrând relații bune cu Walt….

Kate se ridică. Trebuia să lămurească, să afle adevărul. Cel mai bun mijloc nu era cel mai elegant, dar se hotărî să scotocească prin lucrurile tatălui său. Înainte de toate, deschise scrinul lăcuit aparținând mamei sale și verifică dacă toate bijuteriile erau acolo. Nu era nici o îndoială: erau toate acolo, în afară de două, luate de doamna Merrivale pentru sejurul ei în Anglia.

Se îndreptă după aceea spre birou și deschise sertarul din stânga. Conținea carnete vechi de cecuri cu excepția celor din anul în curs.

Luă imediat două din ele și începu să verifice metodic taloanele, detestându-se în același timp că se deda acestui spionaj. Când termină, scoase un suspin de ușurare. Crezuse oare realmente că va găsi o dovadă de vărsământ pe numele lui Walt Marlow?

Așadar, nu era o chestiune de bani… Dar atunci, despre ce era vorba? Brusc simți nevoia să aibă un prieten, o persoană capabilă s-o asculte și s-o sfătuiască, o persoană de încredere…

Tresări brusc, deoarece imaginea lui Brad Sheridan îi apăru în minte. De ce se gândise instinctiv la el? Primele întrebări în legătură cu tatăl ei fuseseră sugerate de Brad, și Marlow o pusese în gardă împotriva lui. De ce?

În clipa aceea, întoarcerea lui Benny îi întrerupse cursul gândurilor. Se duse la bucătărie cu un fel de sentiment de recunoștință și alcătui meniul cu el. Tocmai se hotărâse să coboare în oraș când sosi Fay.

Kate pregăti cafeaua și se așeză s-o asculte. Fay avea întotdeauna o mulțime de anecdote, dar astăzi tremura de exaltare.

– Ați aflat noutatea, o întrebă ea ridicând spre Kate ochii strălucitori.

Kate simți un nod în gât.

– Elaine?

– Îl va părăsi pe Rex, cred. În această dimineață s-a instalat la hotel cu trei valize. Nimeni nu l-a văzut pe Rex în timpul weekendului. Dar dacă mă gândesc, erați la club ieri seară. Nu s-a întâmplat nimic?

Kate îi întâlni privirea și simți o dorință subită să strige. Propria voce i se păru ireală și dogită când răspunse:

– Nimic. Am avut o migrenă și am plecat devreme.

Fay nu-și ascunse dezamăgirea. Kate n-avea decât o dorință: s-o vadă plecată cât mai repede posibil! Ura bârfele și mai ales azi. Nu se simțea capabilă nici măcar să-l plângă pe

bietul Rex. Oricum, Elaine era prea egocentrică pentru a face un bărbat fericit. Brad Sheridan o însoțea ieri seară… era ultimul bărbat pe care l-ar fi crezut capabil să-și piardă capul pentru o femeie ca Elaine!

– În fine, nu-i nimic, continuă Fay. Am venit să vă văd pentru un alt motiv…

Se aplecă spre Kate.

– Sper că dimineața asta sunteți într-o dispoziție favorabilă, deoarece vreau să vă cer o favoare.

– Oh! făcu Kate. Despre ce este vorba?

– Ei bine… este vorba despre doamna Van Hahn. Tocmai are una din admirabilele ei idei…

Kate clătină din cap. O cunoștea puțin pe doamna Van Hahn, soția directorului tehnic. Aceasta era întotdeauna plină de energie și în același timp de imaginație după părerea tuturor, dar unii din Mahore se felicitau că n-o văd petrecând mai mult de o treime din an în țară. După explicațiile lui Fay, de data asta era vorba să pună pe picioare o nouă operă de caritate. Pentru asta, era nevoie de bani, și pentru a găsi fondurile, Lorna Van Hahn intenționa să organizeze o prezentare de modă. Această inițiativă va avea cu siguranță un mare succes pe lângă soțiile funcționarilor europeni ai firmei, aflate prea departe de circuitele obișnuite ale croitoriei de lux.

Kate clătină din cap.

– Când trebuie să aibă loc? întrebă ea.

– A închiriat restaurantul hotelului pentru ziua de douăzeci și unu, adică de azi în trei săptămâni, răspunse Fay.

Kate protestă. Trebuia mai mult timp pentru a găsi manechine, modele…

– Aici interveniți dumneavoastră, explică Fay. Da, știu că sunteți în vacanță, dar doamna Van Hahn nu vrea să audă vorbindu-se despre asta. În fine… așa ar vrea, deoarece nu este un tiran. Dar experiența dumneavoastră ar putea să-i fie atât de prețioasă pentru alegerea rochiilor și în plus… dacă ați vrea să defilați cu celelalte manechine!

Kate ezită un moment. Apoi, dispoziția ei se schimbă. De ce nu, la urma urmei? Asta ar ajuta-o să-și uite pentru un timp neliniștile….

– De acord, spuse ea. Accept.

– Minunat! Sunt atât de fericită!

Fay se ridică și-și luă geanta.

– Mulțumesc pentru cafea… vreți să mă scuzați? Am întâlnire cu un bărbat pentru masa de prânz.

Kate zâmbi privind-o îndepărtându-se. Dar când rămase singură, gândurile triste o asaltară din nou. Regreta că nu-i ceruse lui Fay s-o ducă în oraș. Ziua se întindea înaintea ei, goală, dezolantă, solitară…

Brusc, se hotărî. Astăzi nu trebuia să rămână închisă în casă! Fără să mai stea să reflecteze, se duse să-l anunțe pe Benny că lua șalupa pentru a merge la lagună.

– Voi reveni cam pe la ora șase, adăugă ea. Spune-i tatei să nu se neliniștească.

Își pregăti un coș de picnic, își luă costumul de baie și un prosop, apoi se îndreptă spre hangarul unde o aștepta vechea șalupă a familiei Merrivale. Verifică nivelul carburatorului, înainte de a pune motorul în funcțiune. Marea era calmă, dar o briză ușoară atenua puterea soarelui.

Era pentru prima dată singură pe această ambarcație. Dar nu-i era teamă. Cunoștea toate reperele din lungul coastei, toate balizele.

Ajunsă în fața celor trei stânci care marcau intrarea în lagună, încetini, atentă la curenți, apoi pătrunse în apele verzi și translucide. Plaja clubului era pustie. Pe țărmul cel mai îndepărtat, în fața vilei albe, câțiva copii se jucau. Kate își legă șalupa la debarcaderul din fața clubului.

În clipa următoare, sărise în apa călduță și înota făcând alternativ pluta pentru a se elibera de obsesiile ei. Totuși, în ciuda efectului binefăcător al mării, nu putea evita să reflecteze. Era convinsă de un lucru, de acum înainte: Walt nu-l hărțuia pe tatăl său pentru bani. Atunci, ce urmărea?

Reveni în cele din urmă pe nisip, se șterse și se masă cu ulei solar înainte de a mânca. Apoi, cu capul pe brațele încrucișate, întinsă pe burtă, adormi.

Un val mic îi atinse brusc piciorul și o umbră căzu pe ea. Se auzi o voce:

– Peste un minut, vei fi udă!

Kate se întinse, apoi se ridică pe jumătate, cu o mână streașină la ochi. Întâlni privirea impasibilă a lui Brad Sheridan.

– Dumneata? Dar când ai…

Apoi se temu că-și trădează emoția, deoarece inima începu să-i bată dezordonat, și spuse cu răceală:

– Nu te-am auzit apropiindu-te!

– Nu mă miră, deoarece dormeai profund.

– Adevărat?

Începu să-și aranjeze părul, cu un calm afectat. El rămânea acolo, privind-o cu o aroganță inconștientă.

– Ai venit singură? întrebă el în cele din urmă.

Ea încuviință scurt, apoi se așeză în capul oaselor, cu genunchii între mâini. Îi oferea lui un profil indiferent, dar simțea concentrată asupra ei, atenția vie a lui Brad.

– Spune-mi dacă te deranjez, spuse el, sarcastic.

– Plaja aparține tuturor!

Urmă o altă tăcere. Brad nu se mișcă, dar o tensiune subită se stabili între ei, ca un zid gros intangibil.

– Kate?

Ea nu reacționă imediat la insistența lui.

– Da? murmură ea în sfârșit, cam cu regret.

– De acord! Acum știu: mă urăști de moarte!

– În cazul acesta știi mai multe decât mine!

Cu o lovitură de călcâi, el făcu să zboare un pumn de nisip alb.

– Ascultă, Kate, dacă ar fi vorba despre altcineva decât dumneata, n-aș catadicsi să dau explicații.

– Eu nu le cer.

– Ei bine, le vei avea, totuși! izbucni el. Și dumneata ai interesul să mă asculți…

– Ți-am spus: nu le vreau.

– Mi-ar plăcea să bat adorabilul dumitale posterior cu propriile mele mâini.

– În alți termeni, vei îmbina loviturile cu insulta!

Kate începu să-și adune lucrurile, apoi se ridică și se îndreptă spre debarcader. O mână de fier îi opri elanul. Brad îi luă coșulețul de picnic, îl aruncă pe nisip și spuse:

– Stai jos!

Furioasă, își ridică ochii spre el pentru a-l sfida. Dar în ochii lui cenușii strălucea mânia. Gura și fiecare din trăsăturile lui erau înăsprite de o voință inflexibilă. Tânăra îi aruncă:

– Abia m-am ridicat!

– Ei bine, te vei așeza din nou! Și mă vei asculta!

Încet, implacabil, se încovoie sub presiunea mâinii lui și căzu în genunchi.

– Cunosc motivul furiei dumitale, spuse el atunci. Ai rămas cu o impresie greșită, ieri seară. Îmi porți pică pentru că te-am abandonat, sau cel puțin asta este ceea ce crezi!

Ea nu răspunse.

– Cei buni de gură trebuie să se fi bucurat din toată inima, noaptea asta, reluă el. Elaine Winton era bolnavă.

– Adevărat? făcu Kate cu o voce lipsită de expresie.

Privirea ei se opri asupra mâinilor bronzate care-i țineau încă încheieturile. Cu regret, el le dădu drumul și ea începu să le fricționeze.

– Avea nevoie de cineva alături de ea, reluă Brad. Era într-o stare de nedescris. Ar fi putut face orice.

Kate inspiră adânc.

– Ascultă: nu am nici un chef să aud ceva despre Elaine Winton. Iubitele dumitale nu mă interesează absolut deloc.

– Elaine nu este iubita mea. Este soția lui Rex Winton și am intenția să fac în așa fel încât să rămână.

– Merită într-adevăr osteneala? îi aruncă Kate. Elaine nu pare să arate dorința de a se comporta ca o femeie la locul ei. S-a instalat în această dimineață la hotel, cu trei valize.

– Dumnezeule! Voi femeile, nu pierdeți timpul, așa-i?

Kate îi ignoră intenția injurioasă.

– După cum vezi nu mai este un secret, spuse ea. Dacă îmi dai voie, de vreme ce totul este lămurit, mă duc să mă mai scald încă puțin. Te sfătuiesc să te întorci de unde ai venit… trebuie că ești așteptat.

Făcu un singur pas. Brad îi prinse brațul și o obligă să-i facă față.

– Nu este deloc loial din partea dumitale, Kate. Elaine băuse prea mult ieri seară, și era pe punctul să facă o criză de nervi. Am fost obligat să o conduc acasă la ea.

– Bineînțeles! Înțeleg… nu te critic, Brad. Acum vrei să mă lași?

– Pe bună dreptate, se încăpățână el. Nu înțelegi nimic.

– Este atât de important pentru dumneata?

– Elaine este însărcinată.

– Cum?

Kate încremeni pentru o clipă, se gândi nefericită: „Oh! nu, nu Brad, nu Brad".

El continua deja:

– De la asta a pornit totul. Ea nu vrea să aibă un copil. Îi face viața un infern lui Rex de două săptămâni. Au sfârșit prin a avea o scenă teribilă și Elaine a părăsit domiciliul lor. Rex a avut o reacție de înțeles. Se săturase până peste cap de crizele ei! Și-a turnat pahar un de whisky și și-a spus: „Să aștept liniștit aici. Se va întoarce". Apoi, cum ea tot nu era acolo, a reflectat și și-a amintit că plecase în cămașă de noapte și în capot. I s-a

făcut teamă și mi-a telefonat. A mai telefonat și familiei Maddison. Zece minute mai târziu, o găseam în mica pagodă din grădina familiei Maddison.

Se întrerupse să-și tragă sufletul.

– Când s-a întâmplat asta? întrebă Kate.

– Sâmbătă seara, foarte târziu. Sau mai curând ieri dimineață la primele ore… Elaine era în stare de șoc. Lena a schimbat-o, apoi a chemat doctorul. Acesta i-a administrat un sedativ și Rex a rămas la căpătâiul ei, într-un fotoliu. Numai că a adormit profund și când s-a trezit, Elaine nu mai era acolo. Îi lăsase un bilet pentru a-l informa despre hotărârea ei de a-l părăsi. Pe de altă parte, a fost anunțat în acel moment de un mare necaz la plantație. Am vrut să iau asta asupra mea, în timp ce el pleca în căutarea Elainei…

Fața lui Kate se lumină în sfârșit.

– Dar cum a putut oare să plece? exclamă ea… Nu există avion spre Singapore înainte de marți.

– Am verificat minuțios toate orarele aeriene, spuse Brad cu o mică grimasă. Exista o singură posibilitate pentru ea, să se ducă la Kuala Lumpur. Rex era bolnav la ideea de a o ști singură pe drum pentru a prinde acest avion.

– Luase mașina?

El clătină din cap.

– Știi doar cât de prost conduce… Și apoi, Rex și-a amintit de un cuplu australian cu care Elaine se împrietenise la Bahru Pekan. A presupus că intenționa să se ducă să-i întâlnească. Din păcate, n-am reușit să-i prindem la telefon. Rex nu mai putea sta locului. De aceea, i-am împrumutat mașina mea și a plecat. După prânz, m-a chemat la telefon. Familia Harmon nu

era la ei acasă la Bahru Pekan și la aeroportul din Kuala Lumpur nici o rezervare nu fusese făcută pe numele Elainei Winton. Se pregătea să se întoarcă, dar voia să fie cineva la el acasă, în cazul în care Elaine își făcea apariția. Iată de ce n-am putut să vin să te caut ieri.

Kate nu răspunse.

Ca și cum citea în ea, Brad se aplecă spre tânără.

– Nu știam absolut nimic despre programul Elainei sau despre locul unde se refugiase. Dar când am revăzut-o ieri seară, nu era în stare să mi-o spună. Am avut un șoc când, intrând în club, am văzut-o beată moartă și am auzit-o cum anunța pe toată lumea că Rex tocmai a părăsit-o. Am încercat să-i bag mințile în cap și am convins-o să se întoarcă acasă. Acesta a fost momentul când ne-am întâlnit…

Kate clătină din cap.

– N-ai avut de ales… și Rex?

– A revenit… înduioșător, în bucuria lui de a o găsi teafără și nevătămată. Își dorește cu disperare să aibă acest copil și să-și salveze căsnicia. I-am sugerat s-o lase pe Elaine să se întoarcă pentru câtva timp la familia ei, ca să se familiarizeze cu ideea maternității. El nu era foarte entuziasmat… În ceea ce o privește, Elaine este atât de dezechilibrată… sarcina ei și acest climat nesănătos, toate astea pot fi la originea unei tragedii!

El ezită.

– Noi avem și așa destule necazuri la Mahore.

Sinceritatea lui era indiscutabilă. Kate își întoarse privirea. Îi era rușine acum de graba ei de a-l bănui pe Brad, dar era prea orgolioasă ca să recunoască. Încet, își întoarse capul. Îi zâmbi și spuse cu o voce puțin răgușită:

– Ei bine, iată un mic capitol încheiat fericit, datorită dumitale!

– Nu în întregime… m-am întors la club, ieri seară, ca să te găsesc și să-ți explic. Nu mai erai acolo. Plecaseși cu acest… acest personaj molâu și îndoielnic… de ce nu m-ai așteptat?

– Dar de ce s-o fac? Doar n-o să mă retrag într-un colț sperând să-ți schimbi părerea!

– Nu ești rezonabilă!

– Ba da.

– Nu!

El se enervă brusc.

– Cum s-a întâmplat că instinctul nu ți-a șoptit că se petrecea ceva anormal? Îți trimisesem un bilet, și dumneata… nu mi-ai acordat nici o privire ieri seară, în fața clubului!

Îi scăpă un oftat exasperat și o privi ca și cum simțea o mare nevoie s-o scuture.

– Asta este toată apărarea dumitale?

– La ce te așteptai?

– Când mă gândesc la dumneata cu acest…

– Oh! Ți se întâmplă să gândești?

– Kate!

Era o notă de avertisment în vocea lui dar tânăra alese să nu-i acorde atenție.

– Da, dar se pare că uiți ceva, exclamă ea. Ești singurul care faci atâta caz din toate astea. Singurul care ai început. Eu nu-ți cerusem nimic, nici o explicație…

– Nu, dar le ai! Și asta, pe deasupra!

O prinse sălbatic de umeri fără să-i lase timp să se împotrivească și o sărută cu violență. Trupul zvelt al lui Kate fu strivit de cel al lui Brad, puternic, ferm, în timp ce-i mângâia ceafa.

Când îi părăsi buzele, ea îi murmură numele cu o voce gâtuită, într-o ultimă dorință de a protesta, dar el își opri strânsoarea.

– De ce te războiești mereu cu mine, Kate? se plânse el.

O întinse pe nisip și-i privi fața palidă, trasă.

– Încep să cred că ești o ființă umană, la urma urmei. Erai geloasă, ieri seară!

– Geloasă? Pe dumneata?

Buzele tinerei începură să tremure din cauza umilinței.

– Ești nebun! Dumneata…

– Noaptea trecută am văzut fisurându-se zidul apărării dumitale, când ne-ai zărit, pe Elaine și pe mine.

O ținea cu putere pe nisip și o obliga să-l asculte.

– Dacă te-am căutat astăzi pretutindeni, era din cauza asta. Voiam să-ți explic totul… n-am putut s-o fac ieri, cu toți acei oameni de față. Și apoi, nu știam care va fi reacția Elainei! Oh! Kate, încetează să mă chinuiești, să te chinuiești și pe tine.

Ochii lui întunecați scrutară îndelung fața tinerei și brusc, din toată inima, Kate își dori să abandoneze lupta împotriva lui. Evenimentele din ultimele douăzeci și patru de ore o epuizaseră nervos și fizic. În tulburarea și desperarea ei, avea în sfârșit în fața ei un soi de stâncă de care se putea agăța. Întredeschise buzele, în căutarea unui răspuns, dar el scutură din cap.

– N-o spune, Kate!

Capul său acoperi frumusețea luminoasă a cerului. O privi intens, ca și cum voia să citească pe trăsăturile ei un răspuns la o întrebarea neformulată, apoi se aplecă încet spre gura ei. Într-o ultimă încercare de a se opune vrăjii, întoarse puțin capul și își ascunse fața la umărul lui lat.

– Asta-i tot ce-mi oferi?

Dar nu era nici un cinism în întrebarea lui. Doar o nuanță între tandrețe și resemnare. Ea răspunse într-un murmur:

– Nu mi-ai cerut nimic, Brad…

Ea îl auzi oftând și vocea lui căpătă o notă de umor involuntar:

– Dulce Kate, nu ești o scorpie… dar nu vei abandona niciodată?

Mâinile lui se rătăciră în părul ei mătăsos, alunecară pe lobul urechii într-o mângâiere extrem de periculoasă. Încetul cu încetul, Kate simți cum furia o părăsește. Lenta emoție care urca în ea îi slăbea treptat împotrivirea. Și pe neașteptate, un vârtej îi învălui și cerul se prăbuși peste ei.

Nici unul nu observase norii de furtună veniți din strâmtoare, nici nu auzise vântul care fremăta din ce în ce mai puternic printre copaci. În același timp cu tunetul, gura lui Brad o strivi pe aceea a lui Kate. O perdea de ploaie mătură laguna.

Nisipul biciuia brațele și picioarele goale ale tinerei. Un instinct primitiv o împingea să fugă de ploaie, dar corpul lui Brad o strivea pe sol.

– Prea târziu… se va termina în zece minute.

Vocea lui avea ceva triumfător. Apoi gura lui îi căuta obrajii, sprâncenele, tâmplele și scoase un suspin înainte de a pune din nou stăpânire pe buzele ei.

În acest potop de nisip și de apă, Kate se simți cuprinsă de o stranie și extraordinară exaltare. Se abandonă focului arzător al tulburării ei și se agăță de Brad, a cărui cămașă udă dezvăluia fiecare mușchi puternic.

Furtuna făcea ravagii deasupra celor două corpuri înlănțuite. Kate uită totul în această înfrigurare în care răsunau bătăile tumultuoase ale inimii ei. Până în clipa când mâinile lui Brad începură să facă să alunece bretelele costumului ei de baie…

– Nu!

Se îndepărtă de el dintr-o săritură. Tremura din toate încheieturile. Cu stângăcie își îndreptă costumul și își netezi părul ud.

Brad rămase tăcut. Treptat, lumea își reluă aspectul normal. Atunci, el bombăni:

– Ar fi trebuit să mă aștept la asta, presupun…

Kate scoase un oftat adânc.

– Îmi pare rău că te decepționez…

– Este un cuvânt prea slab pentru a caracteriza sentimentele mele.

– Și firește mă crezi incapabilă să am așa ceva? exclamă ea.

– Este o posibilitate, într-adevăr.

– Ar fi trebuit să te gândești mai devreme! îi aruncă ea.

Îl auzi mișcându-se și se temu să-l vadă apropiindu-se din nou de ea. Se cramponă de prosopul ud și plin de nisip și-l văzu pe Brad întinzând mâna spre ea. Instantaneu, se trase înapoi.

– Kate, să nu ne certăm, spuse el.

– Ne certăm? făcu ea, surprinsă.

– Da. Am venit aici ca să vorbim.

Kate se înfășură în prosop.

– Discursurile tale sunt foarte elocvente, spuse ea.

– Să spunem, continuă el liniștit că nu sunt primul bărbat care dorește o fată foarte frumoasă. Cât despre tine, nu vei fi prima femeie care-și schimbă părerea în ultimul moment!

Timp de o clipă, ea îl privi, ca și cum nu înțelegea. El făcu un pas în față, luând fără îndoială tăcerea ei drept o încuviințare și-i atinse brațul.

– Să plecăm de aici. Am nevoie de un duș, chiar dacă nu este cazul tău. Vino, am o cheie de la club. Vom găsi acolo prosoape uscate…

Fără să spună un cuvânt, îl urmă și-l privi deschizând ușa, apoi luând două prosoape din dulapul lui personal și întinzându-i unul.

Puțin mai târziu, ea avu impresia că revine la viață sub dușul cald care o elibera de tot nisipul lipit de pielea ei. În momentul când își aminti că n-avea haine de schimb, Brad o strigă și-i oferi un halat de baie bărbătesc, maro cu bej.

Ea îl primi cu recunoștință și putu în sfârșit ieși din cabină. Îl regăsi pe Brad la bar, unde el îi întinse un pahar plin cu o băutură întăritoare.

– Mulțumesc, murmură ea. Aveam nevoie.

– Nu ești singura, replică el sec.

Ea își simți fața îmbujorându-se, dar el n-o privea. Brad se schimbase și purta un pantalon din pânză și o cămașă galbenă. Trebuie să se fi simțit observat, deoarece își ridică ochii.

– Mă deplasez rareori cu un costum complet, spuse el. Un adevărat mic cercetaș: întotdeauna pregătit.

– Pregătit pentru orice! îndrăzni ea.

– Asta costă uneori…

Nonșalant, îi luă paharul din mână, îl umplu din nou și i-l înapoie.

– Kate, de cât timp tatăl tău și Walt Marlow sunt asociați atât de apropiați? întrebă el pe neașteptate.

Întrebarea o luă pe nepregătite.

– Nu este vorba chiar de o asociere, bâigui ea. Sunt colegi de muncă de mulți ani.

– Să nu ne certăm pentru cuvinte. E același lucru, spuse el.

– Și atunci? De ce această întrebare?

– Aș vrea să știu dacă Marlow are o influență asupra tatălui tău sau dacă-l are cu ceva la mână.

– Cum? făcu ea ochii mari, restabilind echilibrul paharului pe care fusese cât pe ce să-l răstoarne. Ce întrebare stranie!

– Găsești?

– Da. În plus, n-ai nici un drept să o pui!

– Dimpotrivă. Am toate drepturile!

Kate simți un fior rece trecându-i pe șira spinării. Era adevărat, își aminti ea, Brad Sheridan avea unele drepturi. Venise la Mahore în misiune, ca să facă o anchetă despre care nu suflase un cuvânt nimănui.

– Poate că este adevărat, spuse ea pe un ton evaziv, dar n-ai nici un drept să mă interoghezi. Îți amintesc a doua oară că nu fac parte din firmă. Îți sugerez să te duci să-l întrebi fie pe tatăl meu, fie pe Walt Marlow…

Se ridică brusc și își puse paharul pe masă.

– Trebuie să mă întorc acasă, acum. Este târziu!

– Încă nu, Kate!

O ajunse din urmă și-i bară calea, mare și neînduplecat dintr-o dată.

– Ascultă-mă, reluă el tăios, și încetează să mă privești ca și cum aș fi inamicul public numărul unu! Știu foarte exact ceea ce este putred în Mahore! Știu prin ce ocolișuri. Și știu de cine! Dar am nevoie de dovezi.

– De ce mi-o spui mie?

– Pentru că știu un lucru: fericirea tatălui tău contează mult pentru tine. Și de asemenea pentru că sunt convins că nu ești complet neștiutoare despre ce se întâmplă. Pretutindeni unde merg mă lovesc de un zid de tăcere! Aparent, totul merge aici ca pe roate, dar toate rapoartele noastre arată contrariul. Știi că în ultimii cinci ani, randamentul la Mahore a scăzut cu 15-20% față de alte întreprinderi din Malaysia și din Indii?

Brad se întrerupse și-și puse brațele pe umerii tinerei.

– Crede-mă, puțin mă interesează despre cine este vorba sau de importanța persoanei în chestiune, dar voi găsi vinovatul! Dacă ai bănuieli sau știi ceva, trebuie să-mi spui!

Ea se făcu mică sub asprimea privirii lui. În același timp, teama se insinua în ea. Brusc, totul avea un sens, fiecarea element își găsea locul său. Nu-i era doar teamă, chiar se simțea rău.

Scutură din cap.

– Nu, nu știu nimic! Aș prefera să știu, pentru tatăl meu. Dar în acest caz, ai fi ultima persoană căruia i-aș vorbi despre asta.

Îi respinse violent mâinile. Ochii ei străluceau de furie.

– Iată de ce m-ai urmărit azi, nu-i așa? Iată de ce erai atât de grăbit să mă ții în brațele tale! Este atât de ușor să smulgi confidențe unei femei în acele momente! Ei bine, îți pierzi timpul. N-ai reușit și sunt fericită.

Îl împinse și se năpusti afară, apoi alergă cu toată viteza spre debarcader. Dezlegă în grabă legăturile și puse motorul în funcțiune, fără să se sinchisească de apa de ploaie de pe fundul șalupei.

Furtuna slăbea. Spre vest, soarele apărea în spatele norilor colorați în roșu și auriu. Dar el nu încălzea inima lui Kate. După dezvăluirile lui Brad, îi rămânea o foarte slabă consolare. Slavă Domnului, se gândea ea, se oprise la timp pe panta ridicolului!

Nu vei afla niciodată, zise ea tare printre lacrimi de furie. Paradisul este pavat cu iluzii.

Capitolul 5

La întoarcerea acasă, găsi două mesaje. Unul era de la doamna Van Hahn. Îi comunica numărul ei de telefon și-i cerea lui Kate s-o sune seara. Celălalt era de la Walt. Va întârzia câteva minute, dar se va aranja oricum să se elibereze și să vină s-o caute la ora opt.

Kate mototoli biletul. Își dorea să fie câteva zile, sau mai bine, câteva săptămâni mai târziu. Apoi o sună pe doamna Van Hahn. Aceasta scoase o exclamație de încântare când își spuse numele. Era foarte dornică s-o întâlnească pe tânără cât mai curând, și întâlnirea fu fixată pentru dimineața următoare.

Kate închise telefonul. Interlocutoarea sa îi transmisese puțin din entuziasmul ei. Da, va fi plăcut să organizeze această prezentare de modă, ceea ce o va ajuta să-și ocupe timpul. Era deja plină de idei. Se îndreptă spre camera ei, înarmată cu un blocnotes și un creion.

Când tatăl ei reveni, observă că avea un aer încordat și obosit. Dar se interesă de planul ei și când Kate se duse să-și facă un duș și să se îmbrace, avea un moral mai bun.

Walt a sosit cu câteva minute înainte de ora opt, liniștit și mulțumit de el în smochingul său alb. Kate îl privi cu o senzație de dezgust. Putea într-adevăr s-o creadă capabilă de a avea relații agreabile cu el?

Cea mai mică din atențiile lui o făcea mai curând să urle. Fiecare din gesturile lui era de altfel menit să-i mângâie brațul gol, s-o atingă, să-și apropie fața de a ei…

– Aș vrea să mergem în altă parte, de data asta, anunță el. M-am săturat să văd mereu aceleași figuri!

În această privință, era de acord cu el. Nu dorea deloc să-l întâlnească pe Brad la club.

– Dacă am merge la Ah Chan? întrebă el.

– Mi-ar face plăcere, spuse ea politicos. N-am fost niciodată acolo.

– Atunci, așa rămâne, scumpo! făcu el cu un aer satisfăcut bătând-o pe genunchi.

Era într-o dispoziție încântătoare. O conduse sub luminile colorate și sub clopoțeii cristalini ai Pagodei Verzi, ultimul local la modă din Mahore. Mâncarea era bună și foarte variată, iar lista de vinuri destul de bogată. Walt comandă cu larghețe și, pentru prima dată, Kate se întrebă cum reușea să trăiască atât de indestulat. Avea o bucătăreasă, doi valeți și poseda un teren de vânătoare la Mas Telok. Mașina trebuie să-l fi costat foarte scump, și nota de plată pentru băuturi trebuia să fie fantastică. La sfârșitul mesei, îi descoperi o altă slăbiciune.

Deasupra restaurantului exista o sală de jocuri. Din ce în ce mai jovial și mai roșu la față, Walt nu voia să audă nimic:

– Haide, vino! Am să te învăț să joci fantan. Este un joc de cărți.

Kate a protestă. Nu avea mijloacele s-o facă. Era în vacanță și nu lucra.

– Îți voi împrumuta eu bani, vino! Nu strica seara.

– Nu este intenția mea, spuse ea, dar…

Brusc vocea ei se frânse și își înăbuși o exclamație.

– Ce mai e?

Walt începea să-și piardă răbdarea. Apoi, văzând privirea însoțitoarei lui fixând un punct peste umărul lui, se întoarse.

Brad Sheridan se îndrepta spre masa situată în separeul de lângă ei. Fay era cu el, radioasă. Ea îi zări pe Walt și pe Kate și înaintă.

– Hello, voi doi! Ce mică-i lumea!

– Nu-i așa? surâse Walt înlănțuind umerii lui Kate cu un gest posesiv.

Aceasta se ridicase.

– Doar nu plecați! exclamă Fay.

– Nu… tocmai voiam s-o conving pe Kate să urce pentru o mică partidă, zâmbi Walt.

– Oh! este periculos să joci! spuse tânără femeie cu o grimasă.

În timpul acestui schimb de cuvinte, Kate rămăsese tăcută, conștientă de privirea implacabilă și înghețată a lui Brad fixată asupra ei. El nu se clintise, ca și cum n-o cunoștea. Și brusc,

corpul lui Kate o trădă. Genunchii ei tremurară la amintirea episodului fierbinte de după-amiază, pe plajă. Făcu un enorm efort asupra ei însăși.

– Nu, Fay, spuse ea. Nu mergem să jucăm. De fapt, plecăm. Noapte bună.

Fără măcar să-l aștepte pe Walt, se repezi spre ieșire. El o ajunse la ușă gâfâind ușor.

– Haide, scumpo, spuse el. Nu exagera!

– Ce vrei să spui?

– Știi bine, răspunse el rânjind. Sheridan nu se aștepta cu siguranță la acest gen de primire!

– Puțin îmi pasă! exclamă ea.

Obosită dintr-o dată, se strecură în mașină. Era mult timp de când nu mai plânsese, dar în acest moment era gata să cedeze acestei slăbiciuni. Cu un nod în gât, cu ochii ațintiți asupra drumului, se închise în orgoliul ei pentru a-și învinge emoția.

Suportă fără să protesteze sărutările lui Walt. Erau recompensa pentru cină…

Încă tremura când regăsi siguranța bungaloului său. Dar cât timp va mai putea să-l țină la distanță pe Walt?

***

Întâlnirea ei cu doamna Van Hahn, ziua următoare, fu ca o întoarcere binecuvântată la normalitate.

Era o femeie zveltă și încă frumoasă în jur de cincizeci și cinci de ani. Ochii ei albaștri sclipeau de inteligență.

Se instalară amândouă în fața unei cafele și ajunseră imediat la miezul problemei. Doamna Van Hahn fusese surprinsă de mulțimea detaliilor menționate în notele preliminare ale lui Kate. O ascultă pe tânără făcând o primă estimare a costului prezentării de modă.

– Draga mea prietenă, exclamă ea, îmi imaginam în mod cu totul stupid că era suficient să telefonezi unei agenții de manechine, apoi să închiriezi un salon convenabil și să contactezi diverși croitori!

Kate își reprimă un zâmbet.

– Ar fi posibil, spuse ea, dar această țară oferă puține posibilități și proiectul dumneavoastră este mai ambițios, cred. Ideal ar fi o colecție originală, bineînțeles. Dar asta depinde de cheltuieli… și de legăturile dumneavoastră.

– Contam puțin pe dumneavoastră în această privință.

Kate clătină din cap.

– Cunosc oameni, firește, dar la Paris, la Londra… și dumneavoastră trebuie să știți că marii creatori de modă au propriile lor saloane. După părerea mea, singura soluție ar fi să intrăm în legătură cu achizitorul unui mare magazin din Singapore. Veți avea posibilitatea unei alegeri mai mari…

– Singapore… Îmi place această idee. Îmi imaginez foarte bine o defilare de modele europene, apoi asiatice și un fel de buchet final internațional. Îmi place de asemenea mult ideea dumneavoastră privind interludiul cu dansatoare din Insula Bali. După cum știți, prezentarea noastră va trebui să aibă loc în același timp cu Conferința Ecologică și asta ar trebui să ne aducă lume…

Mai vorbi un timp pe această temă, apoi o întrebă pe vizitatoarea ei dacă era liberă să meargă miercuri cu ea la Singapore. Nu putea să monteze spectacolul fără sfatul ei prețios.

Kate șovăi. Doamna Van Hahn interpretă greșit șovăiala ei și adăugă:

– Firește, toate cheltuielile mă privesc pe mine.

– Nu mă gândeam la asta… eu…

– Ah, uitasem! Mama dumneavoastră a fost operată și trebuie să așteptați vești?

Kate încuviință. Mătușa ei putea să-i telefoneze în orice moment, acum.

– Mama dumneavoastră este la Moorfield?

Kate încuviință cu un semn din cap și doamna Van Hahn înscrise un cuvânt pe o foaie de hârtie apoi zâmbi.

– Totul va fi bine, spuse ea ridicându-se. Sunt sigură. Acum vom prânzi. Vom mai vorbi despre călătoria noastră la Singapore. Veți putea să vă hotărâți mai târziu.

Dar Kate se hotărâse deja. Două zile departe de toate preocupările ei personale îi vor face foarte bine. Doamna Van Hahn fu încântată de promptitudinea sa și în timpul prânzului puseră la punct toate detaliile.

A doua zi dimineață, doamna Van Hahn îi telefonă lui Kate. Biletele de avion fuseseră deja rezervate. Urmau să ia avionul la ora cinci de pe aeroportul din Mahore. Kate nu anunță pe nimeni de planurile ei, cu excepția tatălui său care se arătă bucuros.

Miercuri, după ce a luat-o pe doamna Van Hahn de la hotelul ei, Kate se îmbarcă împreună cu ea și la ora opt aterizau la Singapore.

Însoțitoarea sa rezervase un apartament la hotelul Raffle, unul din cele mai cunoscute ale orașului.

Cele două femei se schimbară, apoi cinară vorbind despre programul lor de a doua zi.

– Vom merge mai întâi să-i facem o vizită doamnei Lun, declară doamna Van Hahn. Prietena mea Rosalie Kelly mi-a spus multe lucruri bune despre ea, cum știți deja. Sper că nu vom fi decepționate!

Dar doamna Kee Lun n-a fost o decepție.

Dimineață, luară un taxi și ajunseră la magazinul chinezoaicei, printr-o rețea complicată de străduțe forfotind de lume pestriță.

Micuța chinezoaică le primi cu gravitate și ascultă cu atenție dorințele doamnei Van Hahn. În acest timp, Kate examină atelierul și hainele în curs de elaborare. Confecționarea era perfectă și țesăturile de toată frumusețea. Dar Kate avea în minte o colecție în întregime originală și trebuia să descopere modele ieșite din comun.

O oră mai târziu, lua ceaiul cu cele două femei în micul apartament al doamnei Lun aflat deasupra atelierului. Pe balcon, o tânără fată era întinsă pe un șezlong. Kate fu impresionată de frumusețea delicată a trăsăturilor sale palide, parcă sculptate în fildeș.

– Fiica mea Kim, spuse doamna Lun. Din păcate, nu se poate ridica ca să ni se alăture. A avut un accident acum cinci ani. Dar desenează modele pentru mine. Poate ar putea să vă ajute și ea?

Cele două europene o cercetară cu o milă ascunsă pe tânăra condamnată la nemișcare. Dar Kim recunoscuse figura lui Kate și fața ei se lumină. Răscoli într-un teanc de reviste și-i arătă o pagină în care Kate poza într-un superb mantou de bizon.

– Kate! Dumneavoastră sunteți? întrebă ea. Pot să vă desenez oare o rochie?

Mama ei făcu un pas înainte.

– Nu, spuse ea, pentru doamna de acolo! I-o arătă pe doamna Van Hahn ai cărei ochi se luminară de o licărire de amuzament în fața decepției manifestate de tânără. Dar în clipa următoare, aceasta începu să lucreze. Kate privi cu uimire îndemânarea extraordinară a degetelor subțiri, și mai ales precizia, și gustul desenului.

– Este minunat, declară ea. Cine te-a învățat să desenezi?

– Nimeni.

Kim zâmbi. Ea își amintea ziua când inactivitatea i se părea brusc de nesuportat. Încercase atunci să reproducă modele alese din revistele de modă. După ce stăpânise tehnica desenului, s-a gândit să realizeze o colecție personală. Dintr-o suflare, realiză un carton mare plin de schițe. Totul era frumos, elegant și îmbina tot ce putea oferi mai bun Orientul și Occidentul. N-a fost nevoie de mai mult ca s-o convingă pe Kate. Doamna Van Hahn păru la fel de uimită ca mama tinerei. Cum? Kim va desena întreaga colecție?

Kate încuviință. Știa că tocmai făcuse o descoperire și se va vorbi mult timp despre Kim Lun în lumea modei… dacă

doamna Van Hahn voia să-și unească eforturile cu acelea ale lui Kate pentru a o îndruma pe tânăra chinezoaică în această lume rafinată.

***

Kate și doamna Van Hahn petrecură o săptămână întreagă la Singapore. La sfârșit, tânăra se simțea epuizată. Ea nu era singura. Lorna Van Hahn se agitase mult, iar tânăra Kim depusese un efort uimitor. Fuseseră angajate trei manechine. Metri și metri de stofe scumpe intraseră deja în mâinile doamnei Lun și ale lucrătoarelor sale. În ciuda puținului ei entuziasm pentru a defila ea însăși, Kate fusese incapabilă să reziste rugăminților lui Kim. Ea va participa așadar la secvența finală a defilării. Își făcea unele griji cu privire la costul final al operației, dar Lorna Van Hahn îi liniștise temerile. Ea era de asemenea sigură că va vinde avantajos toate invitațiile. Prietenii ei bogați vor veni din toate colțurile lumii la un eveniment atât de original.

În seara aceea, când își terminau turul de orizont cotidian, o expresie de vinovăție apăru pe trăsăturile Lornei Van Hahn.

– Abia acum îmi dau seama de un lucru, spuse ea însoțitoarei sale. V-am acaparat pentru această defilare și pentru pregătirea ei, și nici măcar n-ați vizitat încă Singapore. Cum aș putea îndrepta această omisiune?

– Oh! nu, exclamă Kate, puțin surprinsă. Am fost foarte mulțumită să lucrez cu dumneavoastră și nu doream nimic altceva…

Nu numai că era adevărat, dar asta îi permisese să uite de grijile ei. Acum, Mahore o aștepta și acolo, nimic nu se schimbase, nimic nu se rezolvase…

Își ridică ochii și cuvintele pe care voia să le pronunțe i se opriră pe buze. Un bărbat tocmai intra pe câmpul ei vizual. Înalt și brun, cu umeri largi, purta un smoching crem, și profilul lui slab și palid avea ceva dureros de familiar…

Kate clipi uimită și inima ei aproape se opri în loc. Nu era posibil! Nu putea să fie Brad Sheridan!

Bărbatul salută o cunoștință de la o masă vecină și se aplecă să-i vorbească.

Kate reuși să-i vadă fața. Nu era Brad…

Își întoarse privirea și se ridiculiză în sinea ei. Cât de proastă putea să fie!

La Singapore, probabil că existau sute de bărbați cu aceeași înfățișare.

Cu calmul regăsit, își îndreptă toată atenția către însoțitoarea sa. Dar această tresărire neașteptată persista încă în ea. S-a simțit ciudat de împărțită. O parte din ea însăși se temea să se întoarcă la Mahore în ziua următoare. Cealaltă abia mai putea să aștepte…

Capitolul 6

Întoarsă acasă, o așteptau o scrisoare și o telegramă.

Scrisoarea era de la mătușa Rena. Operația mamei fusese un succes deplin. Chirurgul se arăta mulțumit de progresele bolnavei sale. Doamna Merrivale va mai rămâne o săptămână la mătușa Rena, apoi va pleca spre Mahore, spre sfârșitul lunii.

Kate se repezi în brațele tatălui său.

– Oh! Tată! Este minunat, nu-i așa?

– Da.

John Merrivale încuviință cu o voce moale și Kate îl privi surprinsă. Oare nu dorea întoarcerea soției sale? Îi puse întrebarea fără ocol.

– Ba da, bineînțeles, răspunse tatăl său. Dar mi-e teamă de cel mai mic efort pentru ea. În plus, întoarcerea ei coincide cu săptămâna colecției tale.

Kate nu se gândise la asta. Ochii ei străluciră.

– Dar asta este minunat, dimpotrivă! Va asista și-i va plăcea foarte mult, sunt sigură. Vom face o mică petrecere în ziua următoare, nu-i așa?

Tatăl ei clătină din cap, dar părea preocupat.

– Mă întrebam, Kate, reluă el, dacă n-ar trebui să mă duc s-o aștept la Singapore și să rămân acolo o noapte cu ea înainte de a reveni aici. Asta o va odihni. Călătoria este atât de lungă, din Anglia! Tu ce spui?

– Ar fi o a doua lună de miere! exclamă ea. Dar să nu uitați amândoi să reveniți pentru sărbătoarea noastră!

Tatăl ei clătină din nou din cap. Dar părea departe de a fi fericit, cum ar fi trebuit să fie. Cu o mică strângere de inimă, Kate observă în acel moment cât îmbătrânise în ultimul timp. Slăbise, se încovoiase și-i apăruseră riduri de fiecare parte a gurii.

Tânăra era pe punctul de a-l ruga să i se destăinuie când el reluă:

– Ai face mai bine să citești telegrama aceea… poate trebuie un răspuns.

– Când a sosit?

– Azi dimineață. Vei pleca oare, Kate?

– Nu știu.

Ea își încruntă sprâncenele. Telegrama venea din Londra. Era de la Bart Benson, directorul unei foarte mari agenții de care Kate era foarte solicitată. O informa de contractul pe care-l încheiase cu Universal Chemical. Firma, printre cele mai importante, făcuse apel la reputația lui Bart. Dar pentru a o servi mai bine, aceasta avea nevoie de cele mai bune elemente ale lui și de Kate în mod deosebit.

Kate știa că trebuie să răspundă cât mai repede posibil. Dar își punea încă întrebări. Totuși, la sfârșitul lunii, mama ei se va fi întors și treaba ei cu doamna Van Hahn terminată. În principiu, nimic n-o va mai reține la Mahore și va putea să-și reia cursul normal al activităților sale. Atunci, de ce această ezitare, acest regret fugitiv, această crispare? Oricum, trebuia să-și câștige existența…

Oftă și termină redactarea răspunsului destinat lui Bart: „Obligată să rămân aici până pe treizeci. Voi scrie. Felicitări".

Ieși din oficiul poștal în aceeași stare de incertitudine.

Când află de plecarea lui Brad Sheridan pentru mai multe zile, tânăra simți un amestec curios de ușurare și dezamăgire. Dar se cufundă cu hotărâre în pregătirea prezentării de modă.

Se dovedea necesară o nouă călătorie la Singapore. Lorna Van Hahn hotărâse s-o aducă pe Kim la Mahore cu două zile înainte de prezentare. Mama ei păru surprinsă, dar nu Kate. Într-adevăr, tânăra avusese timp să se convingă de bunătatea soției directorului tehnic.

Cum am putea s-o lăsăm pe principala creatoare a prezentării noastre în afara pregătirilor? declarase Lorna.

Calda prietenie dintre Kate și Lorna Van Hahn nu rămăsese neobservată în Mahore. Walt Marlow îi făcuse lui Kate remarce dezagreabile cu privire la acest subiect.

– Nu-ți face nici un bine, Kate, spuse el. Lorna te va lăsa baltă atunci când nu va mai avea nevoie de tine.

– Ce importanță are? replică tânăra. Peste câteva săptămâni, nu voi mai fi aici. Dar până atunci, această colecție mă distrează mult.

Îl măsură cu privirea. Stătea nepăsător într-un fotoliu și nu se jena să bea din whiskyul tatălui ei. Își reținu un gest de iritare și-i arătă blocnotesul ei.

– Te rog să mă scuzi… trebuie să verific toate astea.

Walt se redresă și în momentul când trecea pe lângă el, îi prinse încheietura mâinii.

– Da… cu o condiție!

– Care? Făcu ea încercând să-și ascundă dezgustul la strânsoarea caldă a degetelor lui.

– Mi-ar plăcea să fiu primul care să admir aceste tinere frumuseți care vor invada orașul nostru.

– Nu știu dacă va fi posibil. Nu vor sosi decât cu două zile înainte de prezentare și vor avea foarte mult de lucru.

John Merrivale râse.

– Toată populația bărbătească din Mahore se va repezi să le vadă.

– Cel puțin, răspunse Kate, eliberându-se, eu voi fi uitată puțin.

Era foarte exact fondul gândului ei și asta îl privea mai ales pe Walt. Suprasolicitată de probleme și cel mai adesea în compania Lornei Van Hahn, îl vedea mult mai puțin și se felicita pentru asta. Chiar dacă Walt mormăia în particular, oficial nu putea să-și manifeste proasta dispoziție în fața soției marelui patron.

O nouă scrisoare sosise de la doamna Merrivale, confirmând întoarcerea ei iminentă.

În ziua aceea, Kate ajunsese la hotel cu un sentiment de mare satisfacție. Dulgherii trebuia să pună pe picioare pista și

estrada pe care vor defila manechinele, și totul trebuia să fie perfect. Părăsi soarele puternic de afară pentru lumina impresică din holul hotelului și se ciocni de un bărbat care ieșea.

– Hello, Kate!

Își stăpâni o exclamație și făcu un pas înapoi. Brad Sheridan îi oferi un zâmbet sardonic și-i murmură pe un ton ironic:

– Te faci în continuare că mă detești, Kate?

– N-am timp de joacă… sunt prea ocupată șuieră ea. Lasă-mă să trec, te rog, domnule Sheridan!

Acest ton rece îl făcu să-și ridice sprâncenele. Era pe punctul de a-i răspunde când Lorna Van Hahn își făcu apariția.

– Ah! Iată-vă Kate! Exact la timp!

Ea îi surâse bărbatului înalt și tăcut.

– Avem două noi ajutoare. Domnul Sheridan se temea că veți avea dificultăți să explicați muncitorilor exact ce doriți în legătură cu estrada. În plus, au plecat să lucreze în unul din antrepozitele companiei. Va fi mai ușor pentru ei acolo, vor avea mai mult loc.

– Oh! spuse Kate. Cât de amabil din partea domnului Sheridan!

– Dacă am înțeles bine, declară acesta din urmă, doriți să terminați totul astăzi? Mergem acolo?

Kate fu obligată să-l urmeze. Afară, în dogoarea umedă se opri lângă mașina lui și spuse printre dinți:

– Sunt pe deplin capabilă să mă descurc cu muncitorii. Și știu foarte exact ceea ce doresc.

– Adevărat? Nu sunt de acord cu tine, îi aruncă el punând motorul în funcțiune.

– Ah! Și de ce?

– Știi ce vrei, dar refuzi să recunoști, declară el cu un calm agasant.

– Vorbim despre afaceri, răspunse Kate potrivindu-și ochelarii de soare. Nu văd la ce se aplică remarca ta….

El ridică ușor din umeri. După un timp, Kate reluă:

– Lorna vorbea de două ajutoare. Te văd singur.

– Rex Winton se va ocupa de instalația electrică, răspunse el. Vei avea nevoie, cred, de o lumină specială.

Gura lui Kate se strânse.

– M-am înțeles deja cu direcția hotelului în această privință.

Brad începu să râdă.

– Cunoștințele personalului lor în materie de electricitate sunt de pe vremea reginei Victoria!

Își continuară drumul schimbând amabilități de același gen. Dar Kate trebuise să admită la sosirea sa că hangarul unde lucrau muncitorii era mai potrivit pentru lucrul lor decât locul minuscul pus la dispoziție de hotel. Totuși, nu putuse să se abțină să nu arunce câteva cuvinte destul de caustice în legătură cu modul în care planurile ei fuseseră interpretate. Cu cel mai mare calm, Brad îi demonstră că greșea. Trebui de altfel să admită că abia dacă știa să deosebească un ciocan de o șurubelniță.

– Foarte bine, spuse ea în cele din urmă. Faceți cum credeți că este mai bine. Atâta timp cât nimic nu va scârțâi sau nu se va prăbuși…

– Asta nu se va întâmpla niciodată atâta timp cât mă ocup eu, replică el cu răceală. De fapt, vei face fără îndoială o repetiție generală în ajun?

Kate îi evită privirea.

– Bineînțeles.

– Ce păcat să se organizeze această reuniune în timpul musonului! exclamă el. Asta vă obligă să vă izolați în interiorul hotelului. Altfel am fi putut face asta la club. Terasa și grădinile s-ar fi potrivit de minune… Sper pentru tine că nu va ploua cel puțin două ore, noaptea aceea!

Kate era de aceeași părere, dar nu spuse nici un cuvânt. Brad îi întoarse spatele și începu să dea instrucțiuni dulgherilor săi. În câteva minute, hangarul se umplu de vacarmul ciocanelor.

Trebuia să recunoască: când Brad intra în acțiune, mergea până la capăt și nu-și pierdea timpul.

Plictisită, Kate se duse să se cațere pe o ladă și-l urmări conducând desfășurarea operațiunilor. Căldura era intensă și, după un timp, Brad se debarasă de cămașă. Transpirația făcea să-i lucească torsul său bronzat. Deodată, Kate se surprinse fixând jocul mușchilor pe acel spate splendid și pe acei umeri puternici… Se forță să-și întoarcă privirea și își lăsă capul în jos, pentru a căuta o batistă, în poșeta ei. O umbră căzu asupra ei și își ridică ochii. Brad o privea cu un aer enigmatic și, tulburată, se simți străbătută de un fior.

– Vrei să bei ceva? întrebă el. Cantina nu este foarte departe… la câțiva pași de birouri, acolo.

– Oh! Îmi ceri să mă duc să-ți aduc ceva de băut?

– Cam la așa ceva mă gândeam…

Cu mâinile în șolduri, o domina cu înălțimea lui și doi mici drăcușori familiari jucau veseli în ochii lui:

– O bere pentru mine și un ceai pentru muncitori. Și nu întârzia prea mult!

Kate se sili să-și păstreze o expresie impasibilă și se duse să se achite de misiunea ei. Dar nu putu evita aversa bruscă pe drumul de întoarcere și se întoarse udă în hangar.

Cei trei malaiezieni își băură ceaiul zâmbind. Brad deschise capacul cutiei sale de bere rece și luă o înghițitură cu o satisfacție evidentă.

– Poți să pleci, acum, spuse el atunci. Străduiește-te să te întorci la ora patru.

– Eu? Aici?

– Tu. Aici. Pe curând.

Își lăsă cutia jos și se întoarse la lucrul său, ca și când ea nu mai exista.

Kate nu știa dacă trebuia să râdă neîncrezătoare sau să urle de furie! Niciodată nu fusese tratată astfel de un bărbat! Această nouă latură a personalității lui Brad Sheridan o stupefia. Fusese confruntată cu aroganța, magnestismul, farmecul și forța lui, dar, pentru prima dată, se lovea de indiferența și de insolența personajului.

Se întoarse acasă foarte prost dispusă. Deși dușul și faptul că se schimbase îi ameliorară starea fizică, se simțea în continuare îngrozitor de jignită în amorul propriu…

Cum ora de întoarcere la hangar se apropia, Kate se încurajă cât putu mai bine. Părul ei bine pieptănat dansa în jurul feței ei rotunde lipsită de fond de ten. Dar își petrecuse cincisprezece minute să-și aplice fard pe pleoape și rimel pe gene, apoi puțin ruj pe buze. Într-o frumoasă rochie de in alb cu decolteul pătrat, cu sandale asortate, o geantă de rafie și o umbrelă de soare în mână, era superbă!

Mulți ochi urmăreau silueta ei grațioasă de-a lungul arterei principale din Mahore. Ajunse în sfârșit la hangar și se opri, cu urechea la pândă, înainte de a intra.

După un moment de adaptare la semiîntunericul locului, zări doi dulgheri malaiezieni așezați pe o ladă mare în formă de semilună pusă în centrul hangarului. De la estradă pornea un fel de pistă lungă care ajungea aproape de locul unde se găsea ea. Brad Sheridan, cu brațele încrucișate, apăru brusc în fața ei.

O măsură lung din cap până în picioare. Apoi spuse cu un ton tărăgănat:

– Trebuia să știi.

– La ce faci aluzie?

– Nu este evident?

Făcu doi pași nonșalanți spre ea.

– Trebuie să-ți dau dreptate, dulce Kate: te îmbraci întotdeauna în așa fel încât să te adaptezi situației.

– Contrariul ar fi uimitor din partea mea, replică ea.

– Nu, nu este și părerea mea. Ești întotdeauna extrem de decorativă, în orice situație.

– Este vorba de un compliment, presupun?

Cu capul ridicat, se îndreptă spre opera celor patru bărbați.

– Ați fost foarte rapizi!

– Dar nu este în întregime gata. Încearcă asta!

El plasă o ladă veche la picioarele estradei și o obligă s-o folosească drept treaptă.

– Acum, spuse el, mergi!

Încet, hotărâtă, parcurse toată lungimea pistei, făcu o întoarcere și o străbătu în sens invers. Apoi își plecă ochii spre el.

– Este perfect, cu excepția unui loc. Agață puțin, aici.

– Arată-mi.

Brad o urmă, încercă lemnul cu mâna și coborî sub estradă.

– Am să aranjez totul, spuse el în sfârșit. Cum s-o vopsim?

– În alb… mat, de preferință, te rog.

El clătină din cap.

– Va fi gata joi.

– Mulțumesc.

Fără s-o prevină, o prinse de talie și o ridică pentru a o pune pe sol. Prea surprinsă ca să se opună, se trezi în cercul brațelor lui. Acest moment i se păru o eternitate.

– Mulțumesc, spuse ea cu o voce stânjenită. Eu… îți sunt foarte recunoscătoare.

– Nu ești, știi bine!

Jenată de geantă și de umbrela ei, îi rămânea doar o mână ca să încerce să se elibereze.

– Dacă acesta este sentimentul tău, spuse ea, n-am ce discuta. Dar mi-ar plăcea să pot mulțumi oamenilor tăi. Ei vor fi mai puțin bănuitori, sunt sigură, privind autenticitatea gratitudinii mele. Ea văzu cum gura lui se strânge ușor. Dar îi dădu drumul și se îndepărtă.

Kate se grăbi să mulțumească muncitorilor și plecă. Dar a simțit încă mult timp presiunea mâinilor lui Brad pe talia ei.

***

Patru zile mai târziu, Kate îl conduse pe tatăl ei la aeroport, apoi se pregăti pentru numărătoarea inversă a prezentării. Doamna Kee Lun și fiica sa Kim care sosiseră în ajun, manechinele din diverse țări veniseră și ele și se efectuau ultimele retușuri febrile.

Colecția depășea toate speranțele lui Kate. Cele patru modele pe care trebuia să le prezinte ea însăși îi plăceau în mod deosebit și mai ales o rochie lungă, despicată până la jumătatea coapsei, dintr-un material diafan albastru ca safirul, tivit cu argintiu.

Repetiția se desfășură aproape bine, în afară de inevitabilele plângeri ale manechinelor în legătură cu cutare sau cutare detaliu sau cu o dezastruoasă erupție de coșuri pe fața uneia dintre domnișoare, alergică la fructele exotice! În mijlocul unui concert de lamentări, Gail, una dintre occidentale, exclamă:

– Cine este bărbatul acela splendid?

Lorna Van Hahn aruncă o privire peste umăr. Kate îi urmări privirea și simți o înțepătură în inimă. Brad se sprijinea nonșalant de unul din stâlpii de la intrare.

– Este domnul Sheridan al nostru, răspunse Lorna. Este foarte seducător, în felul lui cam primitiv, dar înțeleg foarte bine de ce produce o asemenea impresie asupra femeilor!

Gail izbucni în râs.

– În zilele noastre, exclamă ea, ne exprimăm mai direct!

Ea își coborî vocea și-i murmură lui Kate:

– Este curios! Mi se făcea pielea de găină, adineauri, cu acest aer condiționat, dar acum mă încălzesc foarte repede!

Kate îi răspunse printr-un zâmbet forțat. Brad se îndreptă spre batalionul de fete frumoase. Ochii lui îi căutară pe cei ai lui Kate cu aceeași insolență ca în urmă cu câteva zile. Dar acum o sfidau.

– O să-mi ceri să plec, presupun? spuse el.

– Oh! Nu! exclamă Gail aruncându-i o privire elocventă, îngreunată de o fluturare rapidă de gene false. Vă rog, nu plecați!

– Vezi? Sunt binevenit aici, cel puțin pentru o persoană!

– Nu vă faceți prea multe idei, tinere frumos, îi aruncă suav Lucy, un alt manechin. După o oră sau două în compania persoanelor de același sex, Gail simte nevoia de puțină schimbare și asta-i tot.

– Nu este cazul nostru al tuturor? întrebă Fay Slessor care tocmai sosea.

Kate se săturase. Cu o voce fermă, dădu câteva ordine și dispersă cercul magic format în câteva secunde în jurul lui Brad.

Recepția începu. La un semnal al lui Kate, o tânără balineză înaintă pe estradă superb decorată cu ramuri verzi și flori. Brad rămase alături de Kate. El urmări atent desfășurarea operațiunilor.

– Tu când vei defila? întrebă el.

– Numai în ultima parte, spuse ea. Și mâine.

– N-ai nevoie de repetiție, cred.

Tonul lui era evident de tachinare și expresia lui Kate se întunecă.

– Nu. Nu sunt capabilă să fac două meserii în același timp, după cum ai putut constata…

Repetiția a continuat încă mult timp și Kate uitase de Brad. Apoi îl zări aplecat asupra scaunului pe rotile al lui Kim. Profilul lui dur se îmblânzise și exista tandrețe în surâsul lui. Kate le întoarse spatele. Brad Sheridan nu va avea niciodată această expresie pentru ea.

***

Casa ei i se păru goală și puțin primitoare când reveni pe la ora zece, udată de o aversă puternică în momentul când cobora din mașină.

Făcu un duș, se schimbă și pregăti o cafea. Dar un fel de depresie o încerca încetul cu încetul. Totuși, n-avea nici un

motiv să fie tristă: colecția va fi un succes, era sigură, iar mama ei va sosi la timp ca s-o vadă. Apoi se duse la culcare, cu inima grea.

Stingea luminile din vestibul când soneria telefonului răsună în casa tăcută.

Primul gând al lui Kate se îndreptă la mama ei. Ceva nu era în ordine și tatăl ei îi telefona din Singapore…

Scoase un oftat de ușurare recunoscând vocea lui Walt Marlow. Dar această ușurare fu de scurtă durată.

Abia îi lăsă timp să se asigure că era vorba de el, și primele lui cuvinte, stupefiante, o făcură să se înfioare.

– Dar unde ești, Walt? strigă ea.

– La Bahru Pekan. Eu…. Ascultă, Kate! Trebuie să-mi recuperez servieta cu documente. Este urgent. Trebuie să mi-o aduci… da, știu, este târziu, dar am încercat să te găsesc toată ziua. Am sunat la hotel, dar n-am putut să te găsesc. De ce n-ai venit la telefon?

– Dar nimeni nu m-a anunțat! Am rămas totuși la hotel toată ziua.

– Oh! Nu mai are importanță! Acum, ascultă: am lăsat servieta cu documente în partea de jos a dulapului tău cu îmbrăcăminte. Este…

Kate își trecu o mână tremurândă peste frunte. Oare despre ce putea vorbi Walt, pentru numele lui Dumnezeu?

– Am lăsat-o acolo în noaptea dinaintea plecării tatălui tău. Trebuie să fie încă acolo, dacă nimeni nu s-a atins de ea…

Vocea lui avea o notă de neliniște. Kate răspunse iritată:

– Trebuie să fie, dacă ai pus-o într-adevăr acolo. Dar nu înțeleg. De ce…

– Nu este nevoie să înțelegi. Mulțumește-te să mi-o aduci… poți fi aici cam în două ore. Voi fi la Green Farruda…

Îi dădu câteva indicații topografice, apoi adăugă:

– Când vei sosi, întreabă de domnul Lynn. Îmi trebuie această servietă cu documente înainte de mâine dimineață. S-a înțeles?

– Da, dar…

– Kate, este preferabil pentru tine să faci întocmai…

Urmă un declic și legătura se întrerupse.

Fața lui Kate pălise. Oare Walt înnebunise? Înțelesese bine? Să plece la Bahru Pekan… un drum de cel puțin două ore în plină noapte, pe un drum care traversa jungla… Nu fusese niciodată la Bahru Pekan. Acest orășel se dezvoltase în câțiva ani o dată cu zona industrială. Și bineînțeles, Kate nu auzise niciodată vorbindu-se despre Green Farruda!

Se îndepărtă de telefon. Ultima frază a lui Walt îi răsuna încă în urechi ca o amenințare. Privi în jurul ei. Mica încăpere era liniștită. Totul părea în ordine. Apoi se îndreptă spre ușa dulapului și o deschise. În interiorul lui, se îngrămădeau talmeș-balmeș toate vechile ei comori, hârtii, reviste, mașina de cusut a mamei sale. Trebuia să fie un vis: nu putea să fie aici o servietă cu documente! Și totuși… da!

Cu o mână tremurătoare, o ridică și se duse la lumină ca s-o examineze. Așadar, era adevărat? Toate temerile ei se concretizau dintr-o dată.

Urma să se întâmple ceva… și tatăl ei trebuia să fie compromis. Acesta era motivul deznădejdii lui, acea expresie înspăimântată, istovită… Walt îl șantaja și dovada trebuia să fie acolo.

Încercă să deschidă servieta cu documente, dar aceasta refuza să-și dezvăluie secretele. De altfel, nu era surprinsă. Un lucru era sigur: trebuia să conțină pașaportul lui Walt și hârtiile lui cele mai compromițătoare. Walt fura de la firma Latex din Mahore, și într-un fel sau altul, Brad trebuie să fi descoperit adevărul.

Kate alergă să se îmbrace din nou și porni în noapte. Luase o hartă, o lanternă de buzunar și ceva bani. Putea să aibă nevoie. Apoi închise casa cu cheia și se îndreptă spre mașină.

Cinci minute mai târziu, își mușca buzele de neputință și furie. Mașina refuza cu încăpățânare să pornească. Înainte de a face o criză de nervi, se duse să se asigure de nivelul benzinei, apoi își luă lanterna și se pregătea să urce din nou în mașină. Dar o umbră se ridică în fața ei. Scoase un strigăt gâtuit.

– Ai un loc și pentru mine, Kate? spuse o voce liniștită.

Capitolul 7

– Tu?

Brad Sheridan era sprijinit de caroserie și scruta fața ei palidă.

– Se pare că ai unele necazuri. Pot să te ajut?

– Ce faci aici?

Revenindu-și din surpriză, îl măsura furioasă.

– Îți place să sperii oamenii? Eu…

– Îmi pare rău.

Dinții lui albi străluciră. Nu exista nici o urmă de regret în surâsul său.

– Faci un asemenea zgomot, de zece minute! O să trezești toți vecinii. Ce nu este în ordine?

– Nimic, șuieră ea. Numai că tocmai am pus benzină în mașină.

– Trebuie să fie o întâlnire penibilă… și atât de târzie!

– Eu… trebuie să mă întorc să caut pe cineva, improviză ea. La hotel…

– Foarte bine. Am să te conduc acolo. Ador să vin în ajutorul tinerelor femei aflate în dificultate!

– Nu sunt în dificultate și n-aș vrea să te împiedic să dormi.

– Oh! Nu-i nimic, spuse el.

El deschise portiera și spre marea groază a tinerei, se așeză în spatele volanului. Luă legătura de chei și făcu contactul. Kate îl văzu trăgând starterul. Contrar așteptării tinerei, motorul porni. Strânse din dinți. De ce oare această mașină blestemată nu demarase la prima solicitare adineauri. Ar fi fost deja departe…

– Îți mulțumesc, spuse ea, dar aș prefera să conduc eu.

Ea se forța să-și păstreze calmul.

– Bineînțeles, exclamă el. Nu sunt bărbatul care să disprețuiesc femeile la volan, exceptând situațiile când îmi dau un motiv bun s-o fac!

Schimbară imediat locurile. Dar Brad murmură o înjurătură, apoi duse mâna în spatele lui și ridică servieta cu documente. Kate crezu că inima ei va înceta să bată…

Cu o expresie indescifrabilă, Brad examină servieta la lumina slabă a plafonierei, apoi o așeză între picioarele lui. Cuprinsă de panică, Kate lăsă să-i recadă mâna ridicată ușor într-un gest de apărare în momentul când el descoperise obiectul. Ce să facă? se întrebă ea.

În tot cazul, n-avea de ales: trebuia să se ducă la întâlnire. Dar Brad Sheridan era ultimul… și cel mai primejdios dintre însoțitorii de antrenat în această aventură!

Îi aruncă o privire și fu cât pe ce să urle. El avea o expresie curajoasă… o cută în colțul gurii… ca și cum râdea de ea în sinea lui.

Și ca și cum știa!

Un frison o străbătu din cap până în picioare, apoi își reveni. Nu trebuia să-și arate teama. Pentru moment, să nu spună nimic și să se îndrepte spre oraș. Apoi va încerca să se debaraseze de personajul incomod…

Coti pe șoseaua care ducea la Mahore. Spre marea ei surprindere, era încă destulă circulație. Ajunse în centrul orașului și încetini. Hotelul nu era foarte departe, acum. Începu să vorbească. Trebuia să încerce să-l împiedice să-și dea seama că va trece fără să oprească. Erau deja aproape. Piciorul lui Kate apăsă pedala de accelerație.

Șoseaua păru să sară în întâmpinarea lor și traversară zona rezidențială ale cărei case erau ultimele din oraș. Kate își ținea respirația. Se aștepta la o exclamație, la un ordin de a opri sau să încetinească.

Dar nimic nu veni. Brad nu se mișcă, dar Kate simțea că o privea. Era pe deplin conștient de gestul ei, era sigură. Atunci, de ce nu spunea nimic?

– Viața poate avea și părți bune să știi, afirmă el pe un ton neglijent. Kate, conduci prea repede!

– Ți-e teamă?

– Nu în mod special… dar dacă mi se întâmplă, îți vei da seama.

– Nu ți-am cerut să vii…

– Memoria mea este fără cusur. KATE! Fii atentă!

Micul ac nu înceta să urce pe cadranul vitezometrului. Panica urca în ea cu aceeași rapiditate. Dorea să-și audă însoțitorul spunând câteva cuvinte, deoarece de un timp, el nu mai vorbea. Kate își îndreptă atenția asupra drumului. Nu

mai știa foarte bine unde era și timpul trecea. Aruncă o privire asupra ceasului. Era trecut de miezul nopții. Nu trebuia să fie foarte departe, acum. Dar va avea oare destulă benzină?

– Ai ratat cotitura spre Mas Telok, știi? zise brusc Brad.

Ea tresări violent.

– A fost în urmă cam cu cinci kilometri, adăugă el. Kate își recăpătase sângele rece.

– Nu merg la Mas Telok.

– Ești sigură?

– Absolut.

– Dar întâlnirea aceea importantă?

– Nu este la Mas Telok…

Nu mai erau pe șosea, ci pe un drum din ce în ce mai îngust. Terenul cobora treptat. Kate se temea să nu ajungă într-o mlaștină. Cel puțin dacă luna ar ieși din nori!

Avea sentimentul că este prinsă în cursă într-un tunel fără sfârșit. Totul era umed. Lungi dâre mânjeau parbrizul și foarte des o liană atingea mașina ca o mână neglijentă. Și deodată, tânăra simți mașina zdruncinată de un șoc surd. În lumina verde-albăstruie, zări trunchiul unui copac căzut de-a curmezișul drumului.

Frână brutal. Sub mașină se auzi un scrâșnet sinistru și Brad strigă:

– Atenție!

Avertismentul venea prea târziu. Mașina derapă și, într-o mișcare încetinită ca într-un coșmar, se răsturnă pe o parte în momentul când Brad apăsa cu toată greutatea asupra ei, căutând mânerul portierei.

– Ieși, strigă el, repede.

O împinse cu toată forța în sus. Aerul cald și umed al nopții pătrunse în habitaclu.

– Suntem într-o mlaștină! Drumul este prăbușit! Ieși, Kate!

Teama o făcu să iasă din starea de buimăceală și se supuse, luptându-se cu portiera. Căzu cu capul înainte în mlaștină și făcu o strâmbătură. Apoi se întoarse.

– Geanta mea! Și servieta cu documente! strigă ea cu o voce frenetică. Și lanterna de buzunar!

Brad era deja afară. Se strecură din nou în mașină și-i aruncă obiectele unul câte unul. Apoi o prinse de braț și o trase după el la lumina lanternei spre locul de unde veniseră.

Drumul era o adevărată mlaștină. Rădăcini enorme ieșeau din el și era acoperit complet de apă și noroi amestecate. Cu ajutorul lui Brad, Kate reuși în sfârșit să ajungă pe teren ferm. Îndreptară lanterna spre mașina răsturnată. Era deja pe jumătate îngropată în ierburi și noroi.

Kate o privi. Obrajii ei palizi păreau de cretă. Consternarea făcu să-i dispară șocul accidentului.

– Ce vom face? Nu.... putem rămâne aici! Trebuie să mergem după ajutor!

– Unde?

Ea fixă fața lui în penumbră și buzele începură să-i tremure.

– Dar mașina se scufundă! Va dispărea complet dacă nu facem nimic.

– Ce sugerezi? Să telefonăm la Turing Club?

Sarcasmul lui rece o făcu să dea înapoi.

– Puneam doar o întrebare! Dar înțeleg, sunt pe cale să-ți descopăr trăsături de caracter pe care le-ai ascuns cu atâta grijă.

– Fii atentă, atunci: riști să faci alte descoperiri, noaptea asta!

Se întoarse cu amărăciune și goli apa din pantofii ei. Unele evidențe neplăcute începeau să i se impună și mai ales cea mai importantă: se rătăciseră!

Un sentiment de desperare puse stăpânire pe ea. Totul i se părea dintr-o dată ireal. Nu era posibil, nu putea să se găsească în mijlocul junglei în plină noapte, la kilometri de orice loc civilizat! Kate oftă jalnic. Instinctul îi șoptea că Brad avea dreptate, ca întotdeauna. Ar fi trebuit să se întoarcă mai înainte. Cel puțin dacă…

Ca și cum îi ghicea cursul gândurilor, Brad o scutură cu nerăbdare.

– Haide, nu-i nimic. Vino! Să ieșim din locul acesta înainte de a ne lăsa pielea aici.

Fără multă ceremonie, o împinse în noapte. Kate nu protestă. Nu întrevedea nici o soluție. Dar dacă ar găsi, împreună cu el, intersecția ratată, ar putea ajunge poate la Bahru Pekan.

Cum va reuși însă să se debaraseze de stânjenitorul ei însoțitor, nu îndrăznea nici măcar să se gândească la asta. Oricum, problema nici măcar nu se mai punea la capătul câtorva sute de metri ai unui marș epuizant, în mijlocul norilor veseli de țânțari înfometați.

O insectă îi înțepă fața și ea făcu un gest instinctiv s-o alunge. Uitând o clipă de locul unde se afla, se împiedică de o rădăcină și fu cât pe ce să se întindă cât era de lungă. Numai brațul însoțitorului său o reținu, și ea se agăță de el cu energia desperării.

– Ești bine? făcu el.

– Da, cred.

Apoi, în momentul când își punea piciorul pe pământ, scoase un țipăt înăbușit.

El o susținu, în timp ce ea își mișca glezna și o testa cu precauție. Apoi el exclamă cu o voce neliniștită.

– Ai milă! Doar n-o să-mi spui că ai făcut o entorsă?

– Nu… nu cred.

Își mușcă buzele și se forță să avanseze șchiopătând.

– Va fi mai bine peste un minut…

– Va fi mai bine să te sprijini de mine. Așteaptă, am să iau astea.

El întinse mâna spre geanta ei și servieta cu documente. În mod instinctiv, ea se cramponă de ele.

Timp de o clipă, el îi cercetă expresia încăpățânată, apoi un zâmbet malițios apăru pe buzele lui.

– Încăpățânată ca de obicei, nu-i așa, Kate? Nu te vei schimba niciodată. Vino. Sper numai ca el să merite…

Ea făcu ochii mari.

– Poftim?

– M-ai auzit. Dar mi-e teamă că este prea târziu.

– Eu… eu nu înțeleg unde vrei să ajungi.

– Ba da, dar nu voi mai spune un cuvânt despre asta, îi aruncă el pe un ton brutal. Acum, să mergem, Kate!

Ea se supuse mașinal și șchiopătă alături de el. Creierul ei obosit încerca să înțeleagă sensul cuvintelor lui Brad. Din nou, o bănuială teribilă îi trecu prin minte: și dacă știa totul? Asta ar explica motivul pentru care ținuse atât s-o însoțească,

de ce semnalase că ratase intersecția spre Mas Telok. Era sigur că se ducea să-l întâlnească pe Walt. Dar dacă această ultimă supoziție era corectă, el nu știa cu siguranță că acesta lipsea din vechiul lui adăpost…

Durerea gleznei era numai un amănunt al nenorocirii lui Kate. Trăia un adevărat coșmar. Cuvintele se învârteau fără încetare în mintea ei surescitată. Servieta cu documente, Walt, tatăl ei, servieta cu documente…

Apoi începu din nou să plouă.

Cumplita ploaie tropicală cădea ca o perdea argintie, însoțită de tunete și fulgere. În câteva secunde, Kate era udă și ultimile rămășițe ale rezistenței sale părură s-o părăsească în același timp. Calmul și educația lui Kate Merrivale, care poza în fața aparatelor de fotografiat ca un obiect delicat de porțelan, părură că se fac țăndări. Lacrimi începură să-i curgă de-a lungul obrajilor, totuși își continuă drumul, deoarece nu voia să-i arate însoțitorului toată amploarea înfrângerii ei. Dar scoase un suspin abia auzit. Brad se opri.

Printre genele ude, îl privi cu neîncredere cum își scotea haina.

– Ține, spuse el, ridicând-o deasupra capetelor lor. Asta ne va apăra puțin…

– La ce bun? făcu ea. Sunt așa de udă! Nu va fi nici o diferență!

– N-am intenția să-mi răcesc gura degeaba ca să te conving. Dar ai remarcat? Urcăm.

Kate era prea epuizată pentru a-și fi dat seama. Cu toate acestea era adevărat, și asta însemna că urmau direcția bună.

– Vom găsi curând un adăpost, reluă Brad. Am observat adineauri turnul unei pagode.

– Ah! murmură ea, n-am fost atentă la asta.

– Nu puteai, deoarece conduceai. Vino, Kate, nu este departe.

Ea își înghiți cu greu nodul din gât. Dacă mai spunea încă o dată „Vino, Kate", noaptea asta… dar simți brațul lui strângându-i talia.

Era o senzație puternică și liniștitoare și fu cât pe ce să înceapă să plângă, incontrolabil. Propriul ei braț se încolăci în jurul lui și, lipiți unul de altul, se târâră prin noroi. Junghiuri violente străbăteau glezna lui Kate. Forțele o părăseau. Brusc, Brad se opri și scrută cu privirea întunericul.

– Mi se pare că este acolo.

Fasciculul luminos al lanternei se plimbă de la dreapta la stânga și Kate zări o poiană de cealaltă parte a unor tufe de mărăcini. Brad o părăsi câteva clipe apoi o strigă să vină lângă el. La câțiva pași, tânăra văzu ridicându-se forma obscură a unui templu cu acoperișul arcuit.

Divinitățile invizibile păreau să vegheze în penumbră și Kate se înfioră. Brad o prinse de braț.

– Fii atentă, treptele acestea se clatină.

Ea încercă să nu se gândească la șerpi, la păianjeni și la liliecii ascunși în acest adăpost. Ajunseră la o terasă. Aceasta se deschidea spre un fel de anexă chiar în fața ușii templului. Brad se opri și examină locul.

– Odihnește-te aici, spuse el arătându-i un ungher.

Își împături haina și i-o puse în spate în chip de pernă. Kate își scoase pantoful și își ridică partea de jos a pantalonului. Glezna părea umflată, dar nu foarte mult.

– Nu este prea grav, spuse ea cu o voce nesigură.

– Așteaptă aici, răspunse el.

Dispăru imediat în întuneric. Ea ar fi vrut să-l urmeze și să nu rămână singură, dar știa că el n-o va abandona.

După câteva minute, reveni cu o batistă udă și îngenunche în fața ei. Îi făcu un bandaj strâns în jurul gleznei. Apoi îi întinse servieta cu documente.

– Stai pe ea. Este uscată și te va apăra cel puțin de umezeală.

Îi ciuda tonului ironic, ea se supuse.

– Te simți mai bine? întrebă el.

– Da, mulțumesc. Dar nu putem rămâne aici prea mult timp.

– Ba da… cel puțin până în zori!

– Este imposibil! Eu trebuie…

– Da? întrebă el cu promptitudine.

– Am… o misiune de îndeplinit.

– Cum ar fi aceea să predai această servietă lui Walt Marlow, de exemplu?

El o auzi cum își reține răsuflarea.

– De ce crezi că mai e nevoie să te prefaci? spuse el cu calm. Marlow nu va reveni. Și noi știm de ce.

– Nu mă prefac. N-ai nici o dovadă că aceasta îi aparține!

– Kate…

O intonație glacială se simțea în vocea lui.

– Am o idee destul de exactă despre natura conținutului ei. Dacă aș fi în locul tău, n-aș protesta cu atâta vehemență. Aș putea face uz de drepturile mele!

– Nu vei face nimic!

Se cramponă cu amândouă mâinile de servieta pe care continua să stea.

– Acest obiect îmi aparține.

– Pentru moment, da. Dar după părerea ta, crezi că poți să mă împiedici s-o iau?

– Nu încerca!

– Nici n-am nevoie.

Acum părea că se amuză.

– Nu mai are importanță…

Un frison de consternare o străbătu.

– Ce vrei să spui? întrebă ea cu glas tremurat.

– Este prea târziu ca să-i mai pese de ea.

Cuvintele lui erau enigmatice. Nu mai înțelegea nimic.

– Atunci de ce… de ce m-ai urmărit? De ce m-ai însoțit în mașină?

– Din motive cu totul personale.

Kate își umezi buzele.

– Eu… nu înțeleg, murmură ea.

– Nu? Ai așteptat foarte mult timp înainte de a încerca, în orice caz.

Se ridică și urcă treptele. Silueta lui înaltă se profilă o clipă pe cerul limpede acum, apoi dispăru.

Scurta aversă tropicală încetase. Lui Kate îi era teamă și frig. Nerăbdătoare, luă servieta și încercă încă o dată s-o deschidă. Dar mica încuietoare cromată rămânea cu încăpățânare închisă. Atunci, tânăra își aminti de pila de unghii. Căută în geantă și scoase pila, apoi o introduse în minuscula deschizătură. În sfârșit, servieta consimți să se deschidă.

– Dacă erai atât de devorată de curiozitate cu privire la ceea ce îți aparține, aș fi putut să-ți fac acest serviciu!

Se întorsese pe tăcute și stătea pe treptele de deasupra ei, sumbru și ironic. Ea scutură din cap.

– Așa cum ai spus, este prea târziu. Ar trebui să plecăm acum. Nu mai plouă și luna este sus.

– Mă tem că n-ai noroc, Kate.

Se așeză alături de ea.

– Numai dacă vrei să ne bălăcim prin noroi fără ajutorul lanternei continuă el…. dar aș putea pleca în căutarea casei celei mai apropiate. Aș găsi un mijloc de transport și m-aș întoarce după tine.

– Într-un car tras de boi?

Ea scutură din cap. Cum ar putea găsi o mașină? Și apoi, se temea să vadă cum se face ziuă… o zi lipsită de griji. Ce vis frumos. Dar asta era altă poveste! Totul va fi mai rău, de acum înainte. Tatăl ei va reveni, va afla de fuga lui Walt și mama ei va avea de înfruntat la coborârea din avion o mulțime de necazuri.

– Kate…

Ea tresări brusc.

– Nu este atât de teribil, să știi!

Ce știa el? Închise ochii. Ar fi vrut să nu-i mai audă vocea.

– La ce oră trebuie să sosească părinții tăi, mâine?

– Cu primul avion.

– Cu puțin noroc, am putea ajunge acolo la timp.

Ea scutură din cap cu amărăciune.

– Se presupune că voi fi acolo să-i aștept. Te gândești la mașină?

– O vom lua pe a mea. Apoi ne vom strădui s-o recuperăm pe a ta. Dar trebuie să-i fi rupt un ax la contactul cu o rădăcină.

Ea nu răspunse. Nu se îndoia de sinceritatea lui Brad. Dar asta era și mai rău pentru ea. Brad folosise toate mijloacele, inclusiv cele mai învechite și mai demne de dispreț pentru a câștiga și reușise. Era învinsă și ridiculizată.

Fără un avertisment, se aplecă și-i atinse bandajul improvizat.

– Este aproape uscat, acum, spuse el.

– Da.

– Mă duc să-l ud din nou.

– Nu, făcu ea cu o voce înăbușită. Nu te deranja…

– De ce nu?

Mâna lui atinse pielea goală a piciorului ei și ea tresări violent.

– Nu mă atinge!

– De ce nu? repetă el.

– Nu vreau, asta-i tot!

El o privi atent.

– Ce păcat! ți-ar fi făcut foarte bine, Kate! Ești dulce, caldă, feminină. Bărbatul care ar nega asta, ar fi fie un mincinos, fie un specimen nedemn să aparțină speciei masculine.

– Poate… îmi pare rău că nu pot să-ți întorc complimentul.

– Din răzbunare sau din teamă?

– Nici una, nici alta.

– Îți regăsești energia, Kate!

– Și după cum presupun, îți atribui tot meritul?

El oftă.

– Dacă ai putea cel puțin să-mi acorzi încredere, pentru a schimba situația.

– Dă-mi un motiv bun s-o fac.

– S-a făcut: să căutăm adevărul! Îți lipsește încrederea în tine însăți, din întâmplare?

Ea îi aruncă o privire sarcastică.

– Eu judec cu capul, nu cu inima. Interpretează asta cum vrei, spuse ea pe un ton iritat. Trăim încă într-o lume liberă!

– Adevărat? Atunci de ce fiecare din întâlnirile noastre se transformă în confruntare? De ce sunt oare condamnat fără drept de apel?

Privirea lui era plină de dezamăgire când ea îi răspunse:

– Ar fi timpul să recunoști și tu câteva adevăruri despre tine însuți, Brad! Această confruntare, prin forța împrejurărilor, nu mi se datorează mie.

– Dar raporturile noastre n-ar fi trebuit niciodată să urmeze această cale!

Brusc, se aplecă spre ea și o îmbrățișă.

– Oh! Kate, nu depui niciodată armele? N-ai niciodată încredere într-un bărbat?

Ea se încordă instantaneu. Tot sistemul ei de apărare intrase în alertă, deoarece inima ei sensibilă de femeie se înfioră la îmbrățișarea lui. Îl împinse cu violență și sări în picioare.

– Nu, n-am nevoie să am încredere ca să mă destind. Mai întâi am nevoie de a simți respect. Dar asta poate n-are nici o semnificație pentru tine?

El nu răspunse. Cum tăcerea se prelungea, ea adăugă:

– Asta răspunde întrebării tale?

– În multe privințe, da, spuse el în sfârșit cu o voce foarte liniștită. Dar nu acesta este răspunsul pe care-l caut, Kate.

Ea își încrucișă strâns mâinile.

– Îmi dau seama. Ai o singură idee în minte, în acest moment, în legătură cu mine. Mă dorești. Este adevărat, nu-i așa?

Ea se întoarse spre el, și vocea i se ridică puțin.

– În lipsă de altceva, te-ar ajuta să-ți petreci noaptea! Ei bine! Spune-mi ceva! Ți-ar face atâta plăcere o dragoste lipsită de orice reciprocitate? Un contact fugitiv, fără încredere și fără respect reciproc? strigă ea.

Urmă o tăcere enervantă. Brad rămăsese încremenit locului. Dar furia lui era aproape tangibilă. Undeva, în junglă, un animal urlă. Kate simți că-i îngheață sângele în vine. Îl auzi pe Brad șuierând printre dinți și înțelese. Tocmai dăduse o luptă cu el însuși și câștigase. Se ridică în picioare, o privi o clipă, apoi scoase un oftat adânc și se întoarse.

– Foarte bine, Kate. Ai câștigat!

Capitolul 8

Când se stinse zgomotul pașilor lui Brad, Kate simți că o cuprinde panica. Era singură. Brad plecase să caute o urmă de civilizație de-a lungul drumului interminabil…

Era aproape ora trei dimineața. Se așeză cât putu de bine ca să aștepte zorile.

Trebuie să fi ațipit, căzând apoi într-un somn agitat din care a fost trezită brusc de o voce care o chema. În același timp, o mână o scutura.

– E timpul să plecăm. Este ora șase!

Se redresă înțepenită, deoarece tot corpul o durea. Apoi își scoase haina și i-o întinse.

– Există apă mai jos, spuse el. Poți să te speli. Dar să nu bei din ea.

Coborî treptele și traversă curtea. Merse de-a lungul unui zid înalt apoi se opri uluită, în fața priveliștii care i se oferea.

Era un fel de căldare mare înverzită, cu trepte din piatră, etajate deasupra unui bazin. În față erau scobite nișe în care se găseau divinități din piatră sculptată. Treptele erau acoperite de licheni și plante agățătoare, datorate umidității.

Abia se făcea ziuă și o ceață ușoară plutea pe suprafața iazului pe care înflorea lotuși roșii. Dincolo de el, în grădinile templului, era o încâlceală de liane și de frunziș în care străluceau hibisuși purpurii și abundența tufelor de tamarini de culoarea lavandei.

Această frumusețe de nedescris o încânta.

Kate se apropie de apă și, regretând că nu poate plonja în ea, își făcu o toaletă sumară. Era suficientă la urma urmei s-o facă mai prezentabilă.

În timpul absenței ei, Brad descoperise câteva fructe cu gust picant. Le tăie în două cu briceagul lui și i le întinse cu bruschețe.

– Îți va potoli puțin setea. Îmi pare rău, dar nu există nimic de mâncat.

– Nu mi-e foame, mulțumesc.

– Mie da!

Mâncă și el un fruct, apoi o conduse de-a lungul drumului. După o jumătate de oră de mers, ajunseră într-un sat mic situat pe malul unei lagune. Câțiva copii alergară în întâmpinarea lor. Apoi toți locuitorii. Brad știuse să pregătească prima parte a itinerarului lor, deoarece au fost conduși imediat la marginea plajei, unde-i aștepta o ambarcațiune. Nu departe de aceasta exista o veche agenție comercială unde vor găsi un mijloc de transport mai adecvat.

Era vorba doar de o camionetă veche. După discuții indispensabile, Brad urcă în față cu proprietarul și Kate se instală în spate, în compania câtorva pui și a unei perechi de purcei.

Când în zare apăru Mahore, se simțea frântă de oboseală. Privi primele case ale orașului, ca și când nu le văzuse de ani de zile!

Era aproape ora unsprezece când Brad o lăsă la capătul drumului care ducea la bungaloul familiei Merrivale. Kate deschise ușa din spate și intră în bucătărie, sub ochii uimiți ai lui Benny.

Uitase că înfățișarea ei lăsa de dorit, dar îl liniști imediat.

– Sunt bine, Benny. Nu este nimic. Îmi pare rău că te-am speriat…

– Piciorul dumneavoastră, domnișoară Katy! spuse el cu privirea pironită pe glezna ei bandajată rudimentar. Dar unde…

– Îți voi explica mai târziu. Ai primit mesaje?

– Nu, nici unul. Ce doriți să mâncați la prânz, domnișoară Katy? Nu mai este mult timp până…

Dar Kate părăsise deja încăperea. Dispunea exact de patruzeci de minute până la aterizarea avionului cu părinții ei! Și trebuia cu orice preț să-l contacteze pe Walt…

Căută cu înfrigurare Green Farruda în cartea de telefon. Era probabil prea târziu, dar mai bine să încerce.

O umbră traversă aleea afară și urca treptele verandei. Dar ea n-o văzu. În sfârșit obținu legătura.

Nu, domnul Lynn plecase. Foarte devreme în această dimineață. N-a spus unde și n-a lăsat nici un mesaj…

Kate închise încet telefonul.

– Ți-am spus că este prea târziu!

Se întoarse repede. Brad Sheridan era în ușă. Auzise totul.

Cu o privire rece, îi privi fața palidă apoi înaintă spre ea.

– Poți fi gata într-un sfert de oră? Avionul va sosi într-o jumătate de oră.

– Da, răspunse ea cu o voce fără timbru.

– Perfect. Mă duc să mănânc un sandviș…

El se întoarse, dar reveni imediat.

– Oh! făcu el pe un ton nepăsător. Mă tem că sunt obligat să iau asta, Kate!

Era prea obosită pentru a putea reacționa la timp. El luase deja servieta cu documente și ajunsese la ușă:

– Nu! strigă Kate.

El se opri, cu o figură inexpresivă.

– Nu-ți pasă așadar de nimic și de nimeni? exclamă ea.

– Îmi pasă de multe lucruri, dimpotrivă, replică el cu o voce neutră. Vrei o listă?

– Nu… vreau această servietă.

– Ca s-o distrugi?

– Dacă este necesar, da.

El clătină încet din cap.

– Mă tem că nu-ți pot permite, Kate.

– Chiar dacă ți-aș spune că servieta conține documente care riscă să fie nefaste pentru tatăl meu?

– Îmi pare rău, dar este un risc de asumat. Dacă n-o iau eu, atunci o va lua poliția.

– Poliția?

Ea își duse mâinile la gât.

– Oh! Nu…

– Unele lucruri au mers prea departe, Kate.

– Și tu vei participa la onoruri?

El avu un gest de neputință.

– Greșelile nu pot fi ascunse astfel, Kate!

– Este felul tău de a privi lucrurile?

– Este singurul. Îmi pare rău.

Îl fixă cu o privire neîncrezătoare. Cum se pregătea să iasă pe ușă, ea făcu un pas spre el:

– Nu! Te rog…

El încremeni locului. Pentru o clipă, fu pe punctul să alerge spre el, să-l implore. Apoi ascultă de rațiune. Respiră adânc.

– Foarte bine, ia-o. Dar dacă vei distruge fericirea părinților mei din cauza asta, te voi urî cât voi trăi.

– Poți să te înșeli, Kate, răspunse el liniștit. Aș putea să le cruț viitorul.

– Niciodată! Singurul lucru important de salvat pentru tine este orgoliul tău inuman. Inflexibilul tău simț al datoriei. Din cauza lui, vei distruge viața a două persoane: a celor pe care le iubesc cel mai mult pe lume. Nu te voi ierta niciodată.

Se agăță de marginea mesei. Fața lui Brad pălise și păru că se întristează.

– Te înșeli, Kate, dar nu există nici un motiv să discutăm acum despre asta.

El îi aruncă o ultimă privire. Pentru ea a fost ca și cum o înjunghia. Apoi ieși.

Ușa verandei se trânti în spatele lui și tocmai în clipa aceea telefonul începu să sune.

Kate făcu cu greutate câțiva pași împleticiți, apoi simți cum se învârtește camera în jurul ei. Întinse mâna să se sprijine de perete, într-un ultim gest conștient ca să răspundă la apelul imperios al telefonului. Peretele alunecă sub degetele ei…

Pentru prima dată în viața ei, Kate leșină.

***

Cât timp trecuse oare? Câteva minute? Mai multe ore? Sesiză un zgomot de voci și se simți ridicată.

Apoi un val de aer rece ajunse la ea și lumina păru că revine. Gemu slab, își aminti de telefon și exclamă cu o voce gâtuită:

– S-a oprit.

– Haide, încet!

Corpul ei fu depus pe perne și deveni conștientă. Recunoscuse vocea și contactul mâinilor puternice. Deschise ochii plini de aversiune spre fața lui Brad Sheridan.

În spatele lui era Benny, cu un pahar în mână și cu un aer rătăcit. Brad luă paharul.

– Bea asta, Kate.

Era rece, dulce și foarte bun.

– Ce este? întrebă ea.

– Apă, zahăr și brandy. Ai leșinat, îți amintești?

– Da…

Se ridică într-un cot.

– Acum, mă simt bine. Nu mi s-a mai întâmplat niciodată!

– Măcar o dată în viața ta ai putea face ce ți se cere? spuse el cu iritare. A sunat doamna Van Hahn. Este în drum să vină aici… sst! Încetează să te frământi. Părinții tăi vor fi aduși de la aeroport. Totul este aranjat. Dacă vrei într-adevăr să participi la prezentarea de modă, astă seară, ai face bine să mănânci puțin și să dormi după-amiază!

– Imposibil! Am prea multe de făcut! Dar întrerupe ventilatorul, te rog.

Brad se aplecă spre ea și o ridică din nou. Obrazul lui aspru îl atinse pe al ei. O duse în camera ei și o așeză pe pat.

O privi un moment fără să spună nimic și un fior de teamă o străbătu.

– Poate că doamna Van Hahn ar putea să-ți bage puțin mințile în cap, spuse el în cele din urmă.

Își dădu seama de teama ei. Atunci, un surâs apăru pe buzele lui.

– Nu te teme, spuse el printre dinți. Mesajul a fost bine primit. Ar fi trebuit să înțeleg chiar de la început.

În clipa următoare, plecase.

Tăcerea se lăsă din nou în cameră. Kate își înfundă capul în pernă și se lupta cu dorința puternică de a plânge. O certitudine de gheață i se impunea: înțelesese și ea mesajul. Brad nu va mai reveni.

Se ridică din pat cu greutate și se duse să se privească în oglindă. Când își văzu fața palidă și ochii încercănați se îngrozi. Se dezbrăcă în grabă și își puse un capot. Trebuia să mănânce, să facă o baie, apoi se va simți mai bine… În momentul când ajunse la ușă, bătea cineva. Era Lorna Van Hahn, plină de îngrijorare.

– Draga mea! exclamă ea, unde ai fost? Te-am sunat toată dimineața. Ai avut un accident de mașină, se pare? M-am întâlnit cu Brad Sheridan… părea foarte tulburat. Ce s-a întâmplat?

Apoi își puse mâinile pe umerii tinerei rămasă tăcută.

– Îmi pare rău… n-ar fi trebuit să-ți pun toate aceste întrebări.

– Nu face nimic, răspunse Kate pe un ton obosit. Este adevărat, noi am avut un accident…. Dar lăsați-mă câteva minute și totul va fi bine.

În momentul acela, Benny sosi cu un platou bine asortat și cu ceai. Kate bău cu gratitudine lichidul fierbinte și dulce. Puțin mai târziu, făcu un duș rapid și îmbrăcă haine curate.

În timp ce-și făcu toaleta, doamna Lorna Van Hahn luase conducerea operațiunilor și transformase sufrageria ca prin farmec. Totul era pregătit pentru întoarcerea stăpânei casei.

Kate îi mulțumi Lornei cu căldură și o întrebă dacă rămâne să împartă masa de sărbătoare cu părinții ei și cu ea. Dar prietena ei nu putea să accepte: avea încă prea multe detalii de pus la punct la hotel.

Abia se pierduse în depărtase zgomotul mașinii ei, când o altă mașină oprea în fața casei. Kate alergă spre verandă și se

repezi în brațele mamei ei. În timpul acestor momente de bucurie, uită de tatăl ei și de veștile proaste pe care trebuia să i le comunice.

John Merrivale nu păru să observe aerul stânjenit al fiicei sale când ajunseră la cafea.

– Nimic nou, Kate, în timpul absenței mele? întrebă el pe un ton puțin prea degajat.

Ea își ținu respirația, apoi:

– Am împotmolit mașina.

– Cum? Tu…

– Știu… sunt teribil de necăjită, dar…

Doamna Merrivale pălise.

– Scumpo, când s-a întâmplat asta?

Ea își puse o mână liniștitoare pe brațul soțului ei.

– Nu te neliniști pentru mașină, Kate! Puteai să mori. Cum s-a întâmplat?

Kate le explică fără să le spună adevăratul motiv al expediției sale. Dar John Merrivale nu era naiv și începu să-i pună o mulțime de întrebări. Kate îi adresă o privire imploratoare. Mama ei era teribil de intuitivă și știa aproape întotdeauna dacă fiica ei spunea adevărul sau nu. Totuși, ea fu aceea care-i veni în ajutor și-l făcu să tacă pe soțul ei.

– Când mă gândesc, îi spuse fiicei sale, că ai mai avut curajul să-ți petreci toată dimineața în bucătărie ca să pregătești această masă bună, după o noapte probabil fără somn! Haide, du-te să te odihnești, acum. Vreau să te văd în cea mai bună formă diseară!

Kate fu împinsă cu blândețe dar ferm spre camera ei. Mama îi puse comprese umede pe ochi și o pernă sub picioare. Apoi trase storurile venețiene și dispăru.

Kate rămase singură și nemișcată. Asculta forfota mamei prin casă, zgomote de hârtie mototolită. Erau mici cadouri pentru toată lumea, provenind din Londra…

Compresele de pe pleoapele tinerei se încălziră sub afluxul de lacrimi fierbinți pe care nu le-a mai putut stăpâni. Dacă măcar nu s-ar simți atât de descurajată. Dacă măcar ar ști! Ce făcea Brad Sheridan? Unde era Walt Marlow? Figura lui Brad îi tot apărea în fața ochilor, îi auzea vocea și retrăia momentele teribile când se rupseseră legăturile fragile ale speranței și ale amăgirii. Cum putuse oare să rămână insensibil la rugăminții ei? Asta îi sfâșia inima.

Azvârli compresele și își înfundă fața în pernă. Trebuia să fie sinceră și să recunoască în sfârșit motivul mâhnirii ei.

Era îndrăgostită de Brad Sheridan.

***

Restul zilei trecu într-un fel de irealitate confuză. La ora patru și jumătate, mama ei aduse ceai și-i aminti de seară, ca și cum nici un nor nu se ridica la orizont. Tatăl ei plecase, nu se știa exact unde și nu va reveni decât în momentul când Kate va pleca la hotel.

Strânsă cu ușa, Kate își redobândi tot sângele rece. Verifică ultimele amănunte, o liniști pe biata Lucy a cărei erupție nu trecuse în întregime, arbitră o neînțelegere dintre două colege

și se duse să se ocupe de fotografi, unii dintre ei fiind trimiși de mari agenții internaționale. Dar culmea satisfacției fu sosirea unei celebre comentatoare de modă, Narda Larraine. Cele două tinere femei se cunoșteau deja și întâlnirea se petrecu excelent. Narda nu păru câtuși de puțin decepționată de colecție, judecând după cantitatea impresionantă a însemnărilor sale. Dacă îi plăceau desenele lui Kim, drumul spre lumea modei se va deschide în fața ei.

În această sală ticsită de lume, atmosfera era aproape irespirabilă, în pofida aerului condiționat. Kate se duse să se schimbe pentru ultima oară și reveni îmbrăcată în cea mai frumoasă rochie lungă, albastru cu argintiu. Un murmur aprobator salută intrarea ei.

Începu să înainteze de-a lungul estradei, se opri, se întoarse, pentru a putea fi admirate toate detaliile toaletei sale. Deodată, chiar în fața ei, între coloanele de la intrare, zări un bărbat. Lat în umeri, sprijinit de marmura albă, ținea o țigară în mână. Brad Sheridan își înclină capul și-i făcu un semn imperceptibil cu mâna. Vocea lui ajunse la ea într-un murmur abia auzit:

– Iată-te din nou în mediul tău, dulce Kate!

Numai stăpânirea de sine învățată prin exercitarea profesiei o împiedică pe Kate să se poticnească. Ea fixă un punct situat deasupra capului lui Brad, se întoarse și reveni pe estradă. Când privi din nou în direcția ușii, el dispăruse. Dar abia dacă auzi aplauzele care salutau ieșirea ei și triumful colecției. Puțin mai târziu, circula prin sală și primea felicitări de la prietenii ei, de la nenumărați oameni cunoscuți și

necunoscuți. Un mic surâs se fixase o dată pentru totdeauna pe buzele ei…

Când totul se termină, se duse să se ocupe de aranjarea rochiilor cu doamna Kee Lun și Lorna. Kim, devenită una din reginele festivității, îi întinse rochia albastru cu argintiu, împreună cu orhidee.

– Este pentru dumneata, Kate, îi spuse ea. Ai meritat-o. Sper că într-o zi voi putea face mai mult pentru dumneata…

Lorna își prinse o orhidee pe rochia de jerseu alb și doamna Lun o sărută. Toate trei radiau de fericire și totuși Kate avea un nod în gât.

Porni în căutarea părinților în mulțimea invitaților. Dar tatăl ei o găsi primul și-i puse o mână pe umăr. Kate se întoarse și păli.

– Cine? Tu…

– Kate! Pentru numele lui Dumnezeu, de ce nu mi-ai spus nimic?

– Despre ce vorbești? murmură ea. Ce s-a întâmplat?

– Despre Walt. A fost arestat astăzi la Penang.

Arestat? Deja? Kate simți că i se clatină pământul de sub picioare.

– Dar de ce nu mi-ai spus nimic? insistă tatăl ei. Toată lumea pare să fie la curent cu fuga lui, acum două zile! Nu știai?

– Ba da…

Kate se agăță de brațul lui.

– Nu putem vorbi aici. Voiam să-ți spun… evenimentele din noaptea asta sunt în legătură cu el… dar n-am avut timp…

Îl împinse spre o anticameră din fericire goală. Închise ușa și respiră adânc.

– Exista o servietă cu documente… Walt mi-a telefonat ieri seară. Mi-a cerut să i-o duc… la Bahru. Mașina n-a vrut să pornească, apoi a sosit Brad și nu l-am putut împiedica să mă însoțească… Oh! Tată! Nu l-am putut opri să ia acea servietă! Ce vom face?

– Ce imbecil! exclamă John Merrivale măsurând camera în lung și-n lat. Trebuia să se întâmple, eram sigur!

– Tată! exclamă ea. Nu-mi pasă ce i se poate întâmpla lui Walt Marlow. Poate să putrezească în închisoare până la judecata de apoi, dar tu? Mamei i se va frânge inima!

El păru că nu înțelege semnificația cuvintelor ei. Îl prinse de braț.

– Pentru Dumnezeu tată, spune-mi adevărul! În ce măsură ești amestecat în această afacere? Este vorba de o fraudă față de companie, o știu. Brad Sheridan a făcut cercetări în această privință, de aceea ești neliniștit?

John Merrivale tresări și pe fața lui se reflectă o furie violentă.

– Nu, draga mea. Walt nu mă poate implica în această poveste, nici în oricare alta. Dar el n-avea nici un drept să te amestece în asta.

– Nu puteam face nimic. M-a obligat prin șantaj. La fel ca și pe tine.

El nu răspunse. Părea tulburat. Kate scoase un suspin desperat.

– Știu, tată. Nu voiam să cred. Dar toate aceste ultime evenimente m-au pus pe gânduri. Cum aș putea să plec în Anglia fără să fi lămurit toate astea?

Ea aşteptă, încordată. Frumoasa ei faţă ovală era o mască albă. În cele din urmă, tatăl său se lăsă să cadă pe un scaun.

– Am început să bănuiesc, de mult timp, anumite fapte dubioase. N-am spus nimic, deoarece speram să mă înşel. Dar toate cercetările mele discrete mă conduceau invariabil la Walt. Era atât de bătător la ochi, Kate… cheltuielile lui, extravaganţele lui, femeile lui, maşinile lui! Am sfârşit prin a mă convinge de evidenţă: el fura compania. Atunci l-am convocat şi i-am demonstrat vinovăţia. Voiam să-i dau şansa de a ieşi din încurcătură. Eram gata să-l ajut să-şi plătească datoriile.

John Merrivale se întrerupse. Privirea lui deveni mai îndepărtată.

– Atunci mi-a vorbit despre Leila şi m-a ameninţat că-i spune totul lui Joan, dacă voi continua să mă ocup de treburile lui. Nu aveam dovezi şi el ştia. Nu puteam face nimic. Asta se petrecea exact înainte de sosirea lui Brad Sheridan. Bineînţeles, lui eram obligat să-i dezvălui bănuielile mele. Numai că, la urma urmei, era treaba lui să facă această anchetă, nu a mea! Trebuia să mă gândesc la Joan înainte de toate…

– Şi asta-i tot? Eşti sigur?

– Haide, Kate, l-ai bănui pe propriul tău tată că este un hoţ ordinar? Nu m-am atins niciodată de un ban care nu era al meu!

Kate rămase tăcută. Cel puţin, acest pericol se îndepărta. Nu exista nimic compromiţător pentru tatăl ei în servietă. Dar exista un alt pericol…

Atinse umărul lui John Merrivale.

– Tată, este adevărat în privința Leilei Denton?

El îi luă mâna.

– Într-un fel, da, Kate. Dar n-are nici o legătură cu versiunea lui Walt.

– Povestește-mi, murmură ea. Cunosc suficient viața de acum înainte și sunt sigură de un lucru, în orice caz: n-ai vrut niciodată s-o faci să sufere pe mama.

– Nu, într-adevăr, răspunse el cu un aer obosit. Credeam că toată povestea aceea era înmormântată. A trecut atâta timp! Leila era o femeie foarte nefericită. Avusese o copilărie dificilă și s-a căsătorit cu primul bărbat întâlnit. Ăsta era Matt. N-am fost niciodată îndrăgostit de ea, Kate. Am iubit întotdeauna o singură femeie: pe mama ta. Dar mi-era milă de Leila. În pofida dragostei lui Matt pentru ea, el n-o înțelegea. Nu și-a revenit niciodată cu adevărat după moartea primei lui soții. Și firește, dorea un copil… o fată. Îți amintești de preferința lui pentru tine?

Kate clătină din cap.

– Dar Leila, continuă John Merrivale, era îngrozită de această perspectivă. Se temea de o sarcină dificilă, de absența unui medic pe această plantație atât de îndepărtată. Refuza categoric să-și ia acest risc. De aceea Walt a detestat-o imediat și ea, dinspre partea ei nu știa cum să se facă apreciată de acest bărbat ursuz. În fiecare weekend, aveau loc scene nesfârșite. Apoi, dintr-o dată, Walt începuse s-o adore. Asta o irita pe Leila și într-o zi mi s-a destăinuit. O sfătuiam cum puteam mai bine și vorbeam despre fanteziile și himerele adolescenței. Abia mult mai târziu, prea târziu, mi-am dat seama de înclinațiile Leilei pentru mine.

Se opri. Ochii lui se încețoșară de tristețe.

– Viața devenise un coșmar. Trebuia să mă port ca și când totul era normal. Ziua, mama ta și cu mine eram la familia Marlow, iar seara veneau ei la noi. Mahore era un orășel foarte mic, pe vremea aceea. Toată lumea cunoștea pe toată lumea. Pretutindeni unde mergeam, mă loveam de Leila. Până într-o zi când mi-a mărturisit dragostea ei… Încercam cât mai blând posibil s-o fac să înțeleagă inutilitatea sentimentelor ei și a speranțelor ei în privința mea. I-am vorbit despre Joan, despre tine, și de asemenea despre Matt, cel mai bun prieten al meu.

John Merrivale scoase un oftat dureros. Căutând puțină înțelegere, privirea lui o solicită pe aceea a fiicei sale.

– Dar cum, fără să fii total lipsit de compasiune, să faci în mod deliberat să sufere o femeie disperată? Trebuia s-o consolez. Într-o zi, am luat-o în brațe deoarece plângea și Walt trebuie să ne fi văzut. Ce-o fi trecut oare prin capul lui? Eram numai pe cale s-o fac să asculte de rațiune, s-o conving să se întoarcă acasă la ea și să încerce să fie o soție bună pentru Matt. Am evitat-o tot restul săptămânii. Apoi Matt a trebuit să plece la Singapore. De data asta, Leila nu-l însoțise. Matt de-abia plecase că unul din băieții lui a venit să-mi aducă un mesaj de la Leila…

Se întrerupse din nou. Ochii lui păreau că urmăresc stafii.

– Nu voi putea uita niciodată ziua aceea! Băiatul aștepta în timp ce eu citeam mesajul. Leila îmi scria despre intenția ei de a-l părăsi pe Matt. Nu mai putea, spunea ea, să mai rămână cu el… din cauza sentimentelor ei pentru mine. Mă aștepta la hotel, adăuga ea. Și încheia cu aceste cuvinte: „Te implor, dragostea mea, nu pot trăi fără tine“.

Rămase un timp tăcut. Kate aștepta și inima ei suferea pentru el.

– M-am comportat, reluă el cu greutate, cum îmi impuneau împrejurările. Trebuia să răspund acelei rugăminți. M-am mulțumit să scriu pe spatele scrisorii ei cuvintele următoare: „Trebuia să cunoști răspunsul meu, Leila. Uită această idee nebună". Apoi am informat-o pe Joan de intenția mea de a pleca în sectorul de nord al plantației. Asta însemna o absență de două nopți și o călătorie cu vaporul. Speram ca la întoarcerea mea, Matt se va fi întors într-un cămin normal, fără să bănuiască escapada Leilei. Din nenorocire, se întâmplase ce era mai rău…

Își prinse fața în mâini.

– După aceea, n-am încetat să-mi fac reproșuri. Dar cum aș fi putut bănui? Ce-aș fi putut face?

– Nu știu, murmură Kate. Nu știu.

– De atunci, spuse el, trăiesc cu acest sentiment de vinovăție. Iată cu ce mă are la mână Walt… Mă amenință că va frânge inima mamei tale.

– Nu, dragul meu, se auzi o voce blândă din pragul camerei.

John Merrivale își ridică brusc capul și Kate se răsuci pe călcâie. Mama ei se afla în cadrul ușii. Ea înaintă spre soțul ei și se așeză lângă el.

– De ce nu mi-ai spus niciodată nimic? întrebă ea.

– Cu riscul să distrug fericirea noastră? exclamă el cu vehemență. Nu, nu puteam să-mi iau acest risc. Nu puteam suporta ideea să te fac nefericită.

– Dar eram la curent!

Ea îi luă mâna.

– Am știut întotdeauna. Biata Leila nu știa să-și ascundă sentimentele. O soție își dă repede seama de genul acesta de lucruri… dacă își iubește mult soțul.

– Și nu m-ai bănuit niciodată?

Ea scutură din cap.

– Am fost adesea tentată, John. Dar erai așa de orbit, la început! Era evident! După aceea, am regretat că n-am abordat niciodată acest subiect cu tine. Poate am fi putut evita această tragedie. Dar n-am spus nimic. Te iubeam și cunoșteam reciprocitatea sentimentelor tale față de mine. Și mai presus de orice, aveam încredere în tine.

John Merrivale rosti câteva fraze incoerente și își luă soția în brațe. Kate îi privi cu un nod în gât! Înțelese brusc adevăratul sens al dragostei: era bazat pe încredere.

– Să ne întoarcem acasă, spuse John Merrivale degajându-se din îmbrățișarea soției lui.

Kate se duse să-și ia pelerina. Era limpede. Walt Marlow nu va putea reprezenta niciodată o amenințare pentru părinții ei! Dar când le ură noapte bună, un sentiment de gol îi copleși brusc inima.

Trebuia să continue să trăiască astfel.

Capitolul 9

Kate petrecuse ultima săptămână de concediu în casa părinților ei. În ultima seară, dădu un mic dineu fără pretenții. Erau doar Fay, familia Maddison și Rex Winton. Elaine era la părinții ei, unde aștepta nașterea copilului.

În ciuda vorbelor vesele, această voioșie nu era spontană și așa fusese toată săptămâna.

– Este oare din cauza prezenței mele? întrebase Rex exprimând stânjeneala tuturor.

– Nu, suntem cu toții puțin deprimați, răspunse Fay cu un oftat. Și va fi mai rău după plecarea lui Kate… numai dacă nu va avea loc o transfuzie de sânge proaspăt în mica noastră comunitate; altfel ne vom simți singuri.

Era exact, se gândise Kate. Lorna lua avionul a doua zi cu ea, Tom Maddison trebuia să iasă la pensie peste două luni și Brad plecase a doua zi după prezentarea de modă.

Nu aflaseră decât câteva amănunte despre arestarea lui Walt și motivele ei. Dar bârfele se răspândeau repede în oraș. Kate trebuise să depună mărturie în fața Companiei. Dar prietenia ei cu Lorna Van Hahn îi ușurase lucrurile.

Mașina tatălui ei fusese scoasă din mlaștină cu ajutorul lui Brad, îi spusese John Merrivale înainte de a afla de plecarea acestuia.

Brad nu venise să-i spună la revedere…

Dar de ce ar fi făcut-o? se mustră Kate. Era ilogic și totodată o prostie. Nu-l făcuse să înțeleagă cu claritate care erau sentimentele ei, într-o bună zi? El nu se lăsase înșelat:

„Mesajul a fost bine primit", spusese el.

Invitații plecară cu ultimele glume obișnuite. Rex Winton îi propuse lui Fay s-o însoțească.

– Cu condiția să nu-i spui nimic Elainei! adăugă el.

Toată lumea râse.

– Îți promit că nu voi încerca să te seduc, afirmă Fay. De altfel, m-am plictisit de Brad.

– Oh! exclamă Tom Maddison cu o clipire în ochi. Se poate ști dacă este ceva la mijloc?

– Nicidecum! M-a condus adesea la club, dar era strict platonic! Nici o șansă!

Lorna surâse spre Kate.

– Încă una! Acest tânăr a provocat multe ravagii în timpul ședерii lui!

– O să facem o petiție să cerem întoarcerea lui, declară Rex pe un ton ironic.

– S-ar putea să se întâmple, răspunse Fay. Cel puțin așa m-a lăsat să înțeleg.

Ce spusese oare Fay? Kate vru imediat s-o întrebe pe tânăra femeie. Dar Lena Maddison puse întrebarea în locul ei.

– Da, confirmă Fay. Ar putea să se stabilească permanent aici. Are intenția să cumpere o casă în apropierea lagunei. Știți, cea a doctorului Lim!

– Da, spuse tatăl lui Kate. O cunoaștem.

Kate își ascunse tulburarea sub un zâmbet puțin forțat. Un vârtej de emoții pusese stăpânire pe ea. Brad… în mica vilă albă, aproape de plaja aceea mică…

Durerea n-o părăsise când își luă rămas-bun de la părinții ei a doua zi la aeroport. Mama ei era gata să plângă. Kate o strânse cu putere în brațe ca să-și ascundă tristețea.

Lorna Van Hahn se îndepărtase cu tact pentru a le permite să-și spună la revedere. La rândul său, strânsese mâna celor doi Merrivale și o antrenă pe Kate spre avion.

La câteva minute după aceea, decolaseră. Mahore dispăru curând, ascuns de vegetația bogată a junglei. Kate se aplecase mult timp peste geamul gros al hubloului ca să zărească ultimele limite ale universului său, apoi se rezemă de spătarul fotoliului ei. După cât timp va reveni oare aici?

Făcură o escală de câteva ore la Singapore și profitară pentru a face o scurtă vizită doamnei Kee Lun și fiicei sale.

Kim nu-și pierduse timpul după prezentarea de modă. Strânsese o serie de desene pe care Kate hotărî să le ducă la Londra pentru a le prezența cunoștințelor sale.

Tânăra adunase de asemenea fotografiile de la prezentarea de modă apărute în presa locală. Una din fotografii o reprezenta pe Lorna și pe Kate în decorul familiar al hotelului,

alta reprezenta grupul de organizatoare ale manifestării împreună cu manechinele. În spatele scaunului pe rotile al lui Kim, Kate a recunoscut, cu strângere de inimă, profilul și umerii largi ai lui Brad Sheridan, într-o discuție cu Fay Slessor.

– Am comandat noi tiraje, declară Kim. V-ar face plăcere să vi le trimit?

Kate clătină din cap. Gura ei surâdea, dar ochii erau triști. Asta era tot ce-i va rămâne…

Cu toată amărăciunea născută din noua cunoaștere a ei însăși, se descoperea chiar geloasă pe Fay. Numai pentru că se găsise lângă Brad când fusese făcută fotografia. Se întreba dacă i se destăinuise cum n-o făcuse niciodată. Ce puține lucruri știa despre el! Și cât de slabă era! Desperată, încerca să-și spună că era vorba de un scurt episod fără importanță. Brad era un bărbat seducător căruia puține femei i-ar fi putut rezista. Ea nu era nici prima, nici ultima. O dată revenită la Londra, în cercul prietenilor și a relațiilor sale profesionale, îl va uita…

Se agăță de această idee tot timpul drumului de la Singapore la Bahrein și de la Bahrein la Londra.

Când coborî din avion, regăsi cenușiul rece al unei dimineți de noiembrie. Apartamentul ei nu i se păru deloc primitor. Își făcu de lucru cu golirea valizelor pentru a se lupta cu deprimarea, apoi se ocupă de aprovizionare, deoarece frigiderul și dulapurile erau goale. Străzile și magazinele îmbrăcaseră deja podoabele de Crăciun. Moralul lui Kate nu avu de câștigat din atâta lucru. Niciodată nu întâmpinase cu mai puțin entuziasm sărbătoarea Crăciunului!

Dar aceste prime săptămâni au fost cele mai rele. Se strecură din nou în pielea ei de manechin și de model, în atmosfera de lux și de strălucire artificială cu care era obișnuită.

Crăciunul a sosit și o dată cu el un număr de cărți poștale cu timbre exotice și o scrisoare de la Lorna Van Hahn. Două rânduri îi atraseră atenția: „Apropo, Brad a venit să petreacă un lung weekend cu noi. A cumpărat acea casă și luna viitoare i se va încredința conducerea noului departament tehnologic…."

Kate se simți din nou copleșită de amărăciune și de regrete.

Își petrecuse Anul Nou cu părinții în Sussex și primi în mod ironic un fel de declarație. Un oarecare Jeremy, bogat, fermecător și destul de seducător îi propunea o căsătorie de probă de șase luni.

– Este cea mai bună modalitate de a constata dacă suntem făcuți unul pentru altul, îi spuse el luând-o în brațe. Dacă rezultatul este pozitiv, la sfârșitul celor șase luni vom legaliza legătura noastră.

Kate se desprinse din îmbrățișarea lui.

– Nu, Jeremy. Nu cred în căsătoriile de probă.

– Dar credeam…

Îl privi cu răceală.

– Aveai ideile obișnuite despre manechinele care schimbă bărbații ca pe rochii, nu-i așa? Ei bine, te înșeli. Este o muncă extenuantă și dacă este încununată de succes, asta se datorează eforturile noastre.

– Kate! Mă surprinzi…

– Mă surprind pe mină însămi, răspunse ea. Dar dacă te gândești uneori la mine, Jeremy, descrie-mă ca pe o persoană de modă veche, care crede încă în dragoste și în căsătorie.

– Oh! Kate, este incredibil!

– Totuși, este adevărat.

Brusc, o prinse de umeri și o privi cu atenție.

– Kate, încerci să mă duci cu vorba? Există un bărbat în viața dumitale?

– Nu! Nimeni! exclamă ea.

– Sunt convins de contrariul, afirmă el, cu privirea ațintită pe fața ei întoarsă. Asta se vede…

În timpul zilelor următoare, Kate se simțea părăsită și necăjită. Din fericire, îi rămânea ultima soluție salvatoare: să lucreze și iar să lucreze, și de preferință în străinătate. Se duse să-i ceară lui Bart să-i satisfacă dorințele.

– Ce se întâmplă? o întrebă el zâmbind. Jeremy este prea nerăbdător?

– Nu, oftă ea. Eu sunt cauza.

– Hm! Făcu el. Este foarte serios, atunci!

Avea o expresie atotștiutoare. Kate înțelegea: era inutil să se ascundă de el, deoarece știa totul! El își frecă gânditor nasul.

– Să vedem, unde te-aș putea trimite? Nu în Orient, presupun?

Kate se înroși.

– N-are importanță unde. Pot face orice. Zări broșura unei agenții de voiaj pe birou.

– Ceva ca asta, de exemplu!

– Of! Katy! Katy! făcu el, cu un aer fals șocat. Tu nu ești genul acela! Am petrecut luni și luni de zile să făuresc personajul tău de frumusețe misterioasă și rafinată și tu ai vrea să pozezi în costum de baie pe o plajă? Spune-mi cine este? Îl voi omorî pentru că mi-a făcut asta!

– Nu-i nevoie, răspunse Kate. Și ce se aude de la Universal Chemical?

Bart se răsturnă pe spătarul fotoliului său.

– Există încă dificultăți. Vor scoate un nou material textil minune, nesifonabil, care nu se pătează, dar au probleme cu culoarea.

El se ridică în picioare.

– Deocamdată, să nu mai vorbim despre asta. Dar vino să bei ceva. Vom vorbi despre viitorul tău.

Se ținu de cuvânt. În următoarele două luni, Kate făcu turul capitalelor europene. În februarie era în Maroc, apoi făcu o scurtă escală la Paris și în martie era în Jamaica.

Fotografiile pentru care trebuia să pozeze erau comandate de principalul rival al lui Universal Chemical. Trebuia să lucreze cu Hillary Peters, unul dintre fotografii ei preferați și cu Simon Devine.

Nu lucrase încă niciodată cu acesta din urmă, dar după două zile de neînțelegeri, se săturase deja. Simon era un manechin masculin dintre cei mai buni, dar era arogant, vanitos și dominat de un spirit critic foarte supărător pentru anturajul lui.

În ziua aceea, bombănea deoarece mica plajă aleasă pentru pozat era prea celebră în lumea fotografiei publicitare. Voia ceva original!

Hillary îi explică liniștit punctul lui personal de vedere, apoi se pregăti să lucreze, în timp ce Lindy, machiora, întindea o oglindă lui Kate pentru ultimele retușuri.

Când fu gata, urmă încă un sfert de oră de discuții și de înfruntări cu Simon, apoi Hillary începu să-i fotografieze din toate unghiurile.

– Înalță capul, Kate… lasă-l mai jos… îndoaie puțin genunchiul… închide ochii…. Privește-l pe Simon… Simon, apleacă pălăria puțin mai mult pe fața lui Kate…

– Cu plăcere, murmură Simon cu malițiozitate.

– Bun, acum, arunc-o în aer! Râzi, Kate!

Hillary se agita în toate sensurile în jurul lor.

– Acum, Simon, apleacă-te asupra ei. Fii serioasă, Kate! Privește-l cu ardoare… Haide, dragă, încearcă să pari că nu-l vrei decât pe el!

– Este incapabilă de așa ceva, se auzi o voce.

Hillary privi uluit în jurul lui.

– Ce naiba… mormăi el.

Kate era cât pe ce să leșine.

Trebuie să fi visat. Această voce profundă, ironică… nu era posibil!

– Cine naiba sunteți? izbucni Hillary în momentul când un bărbat înalt se îndrepta spre ei.

– Brad! murmură Kate.

Un surâs încântat lumină fața lui Hillary.

– Oh! Perfect! Fermecător, Katy! Rămâi așa! Asta este! Minunat!

Brad înaintă pe nisipul sidefiu și, ignorând exclamația furioasă a lui Simon, ajunse la Kate. O îmbrățișă și o ținu un moment lângă el înainte de a o lăsa să se desprindă. Ochii săi enigmatici îi cercetară pe cei ai tinerei femei.

– Sunt singurul bărbat care te poate face să iei aerul acesta, spuse el.

Kate se sprijini de el. Fața ei se iluminase și nu mai părea deplin conștientă de ce era în jurul ei. Deodată, lumea devenea pentru ea un nor pe care plutea fericită.

– Ei bine, asta-i bună! remarcă Simon nemulțumit.

Nimeni nu-i acordă atenție. Hillary era dintr-o dată foarte absorbit de aparatele lui și Lindy nu pierdea nimic din spectacol.

Brad își aplecă ușor capul și o sărută încet pe Kate, hotărât. Pentru Kate, era deruta completă a minții și a corpului ei. Hillary râse pe înfundate și se rugă să aibă destulă peliculă. Lindy oftă.

– Te vor omorî cei de la „Mătase de vis“, exclamă Simon la adresa fotografului. Este plin de femei bătrâne acolo; ele sunt foarte scorțoase și vor fi complet șocate!

– Nu este pentru „Mătase de vis“ răspunse Hillary pe un ton absent.

– Dar… oh! Bun, foarte bine! Dacă nimeni nu se mai sinchisește de nimic…

Simon se îndepărtă ridicând din umeri.

În sfârșit, Kate redeveni conștientă de lumea înconjurătoare. Cu regret, se desprinse din îmbrățișarea lui Brad.

– Mama ta îți transmite toată dragostea ei, îi declară acesta. Ai observat? Ți-ai uitat acolo cerceii de jad.

– Da… nu, credeam că i-am pierdut. Dar ce surpriză…

– Este puțin cam târziu s-o spui, dulce Kate, făcu el cu vechea lui ironie în fundul ochilor. Pentru a fi complet sincer, am avut parte de o primire de care eram destul de departe să mă aștept!

Kate râse încet.

– Cea a lui Simon n-avea nimic foarte agreabil! Vino să faci cunoștință cu Hillary.

Cei doi bărbați își strânseră mâinile.

– Veniți să bem ceva, zise Hillary.

Se îndreptară spre mașina echipei.

Kate ajunsese într-un fel de buimăceală. În timpul scurtului drum de întoarcere spre hotel, avu bizara senzație că iese din ea însăși și se urmărește vorbind și mișcându-se lângă un necunoscut în pantaloni albi și cămașă verde. Și de la un minut la altul, vechea barieră de circumspecție se ridica între ei mai solidă ca oricând!

– Unde ai descins? întrebă ea politicos după ce se așezară la o masă pe terasa hotelului.

– Aici.

– Aici?

Brad își scoase ochelarii de soare.

– Acest hotel este deschis tuturor, draga mea Kate.

Hillary izbucni în râs și-și goli paharul dintr-o înghițitură.

– Luați altul, propuse Brad.

Hillary scutură din cap.

– Am poftă să merg să mă scald. Vii, Simon? Zăresc acea mică frumusețe bronzată, lângă piscină. Așteaptă cu nerăbdare să-ți admire pectoralii…

Simon căscă și se ridică.

– Datoria mă cheamă… poți să mă ierți dacă te părăsesc, iubito? îi spuse el lui Kate.

Ea îi adresă un surâs artificial.

– Publicul tău are nevoie de tine. Pe diseară!

Brad îl privi pe Simon plecând într-o tăcere expresivă.

– Ei bine? întrebă el întorcându-se către Kate.

– Ei bine, ce?

– Ce-ar fi să căutăm un loc mai izolat?

Kate se ridică și-și netezi fusta cu o mână nesigură. Brad o prinse de cot și o conduse spre grădina care mărginea plaja. Ea se prefăcu absorbită în contemplarea unor tufe de poinsetia cu frunze de un roșu-purpuriu.

– Cineva mi-a oferit unul la un Crăciun, suspină ea. Toate frunzele au căzut.

– Nu te-am urmărit până aici ca să vorbim despre poinsetia, spuse Brad cu o voce tăioasă.

– M-ai urmărit? Cum de erai la curent cu prezența mea aici?

– Am emoționat-o pe mama ta prin intermediul costisitor al telegramelor. Te-ai mișcat mult în aceste ultime săptămâni, draga mea, declară cu un aer atotștiutor: Paris, Roma, Bonn, Amsterdam, Tanger, Rabat…

– Ai uitat Copenhaga.

– Kate!

Ea scoase o exclamație și continuă rapid:

– Îmi pare rău, dar n-am primit niciodată vreo telegramă.

– Bineînțeles! Am rugat-o pe mama ta s-o contacteze pe mătușa ta și am plătit anticipat răspunsul cu privire la deplasările tale.

– Cum? Dar când ai văzut-o pe mama? Și cum ai aflat de cerceii mei?

– Am petrecut ultimul weekend cu părinții tăi, înainte de a veni aici, spuse el flegmatic.

– Cum?

– Da! De fapt, am fost primit ca un membru al familiei. Am dormit chiar în patul tău!

– În… ai dormit în camera mea?

– Doar n-ai fi vrut să dorm pe verandă?

Kate nu-și mai putea găsi cuvintele.

– M-am gândit la tine toată noaptea!

Ei îi era când frig, când cald, de furie.

– Nimeni nu m-a pus la curent? Dar cine te crezi? Sper că ai avut coșmaruri!

– Nu! Haide, Kate, n-ai nimic dintr-un personaj de coșmar. Dar trebuie să admit: visurile mele nu erau în întregime satisfăcătoare.

– Într-un cuvânt, te-ai simțit ca acasă!

– Părinții tăi m-au primit foarte bine.

– Nu ca mine, fără îndoială!

– Exact!

Brad ridică mâna spre o ramură.

– Ce intenționezi să faci? întrebă ea.

– Asta!

El făcu o barieră din brațele lui.

– M-am săturat până peste cap de ostilitatea ta.

– În cazul acesta, de ce ai venit? Nimeni nu te-a obligat…

– Am venit pentru că doresc să obțin un răspuns. Nu te voi lăsa să pleci până nu mi-l dai.

Ea cercetă împrejurimile cu o privire speriată. Mâinile lui Brad se strânseră pe umerii ei.

– N-am considerat niciodată un „nu", drept un răspuns veritabil, Kate, spuse el pe același ton și n-am nici o intenție să-mi schimb părerea acum.

– Ce răspuns aș putea să-ți dau? întrebă ea, cu ochii ridicați spre trăsăturile lui neîndurătoare. Ce am de câștigat din asta?

– Poți să răspunzi da, Kate și să câștigi satisfacția de a face să cadă o dată pentru totdeauna această barieră infernală în spatele căreia te retragi când mă apropii de tine. Vreau să știu de ce, Kate?

– Mă doare!

Strânsoarea lui nu slăbi.

– O să te doară și mai rău, dacă nu încetezi să mă chinuiești cu eschivările tale, scrâșni el.

– Ești nebun! Lasă-mă să plec!

– Nu înainte de a avea un răspuns clar. De ce te încăpățânezi să-ți negi sentimentele, cum sunt și ale mele?

– Nu este adevărat.

– N-o să mă convingi de contrariul. Mă dorești la fel de mult cum te doresc și eu.

Aproape o scutura, acum.

– Recunoaște!

– Niciodată! Oh! Nu poți să mă lași în pace?

O strânse cu putere în brațe și puse stăpânire pe gura ei. Furia și frustrarea făcură din acest sărut un gest imperios care o răni pe Kate. Kate era prizoniera acestor brațe de oțel și corpul ei îndura căldura celui al lui Brad, ca și cum voia să facă să topească în ea orice urmă de rezistență. Apoi își înfundă fața la pieptul ei cu un geamăt. Mâinile lui o mângâiau cu înflăcărare.

– Cum aș putea ajunge până la tine?

Buzele lui alergau cu desperare peste părul ei ca mătasea.

– De ce fiecare pas spre tine, fiecare încercare de a te atinge se termină cu un eșec? De ce mă urăști și în același timp răspunzi avansurilor mele?

O depărtă de el și ochii lui o cercetară cu insistență.

– Despre ce este vorba, Kate? Acum ar trebui să știi!

Buzele lui Kate se mișcară, dar nu ieși nici un sunet, cu excepția unui mic geamăt. Nu mai avea puterea să lupte, nu mai avea cuvinte să ocolească întrebările neîndurătoare la care nu mai putea răspunde decât prin adevăr. Deodată, corpul o trădă și lacrimile îi invadară ochii. Se înfioră, se întoarse pentru a încerca să le ascundă, și-l auzi pe Brad mumurând neîncrezător.

– Oh! Nu… Kate…nu!

O prinse în brațe și începu s-o legene, apoi o obligă să-și ridice bărbia spre el.

– Sper că nu este din cauza mea… ți-am făcut atât rău?

El întinse mâna și-i atinse obrazul ud de lacrimi. Cu o blândețe de nedescris, îi atinse ușor cu buzele pleoapele lăsate înainte de a-i strânge capul la piept.

– Oh! Kate, murmură el, ce pot face oare să-ți câștig dragostea și respectul?

Această tandrețe neașteptată învinse ultima rezistență a lui Kate. Era prea mult pentru ea! Într-un gest convulsiv de înfrângere, cedă, se predă în sfârșit extazului și agoniei dorinței ei arzătoare.

– Nu știai? suspină ea cu o voce frântă. Câștigaseși de la început. Oh! De ce, de ce te-ai întors?

El păstră un moment de tăcere, cât o eternitate, apoi șopti:

– Pentru că nu puteam trăi fără tine, draga mea.

„Draga mea!“ Cuvintele o străbătură și se întrebă dacă auzise bine. Își ridică spre el ochii încețoșați de lacrimi.

– Brad, vrei să…. spui….

– Întocmai, Kate, aproape m-ai înnebunit în aceste ultime trei luni. Dar eu nu mai puteam aștepta… Trebuia să te văd!

Ea scutură din cap, neîndrăznind încă să creadă.

– Adevărat? Tu… tu mă iubești?

– Dacă te iubesc? Dumnezeule! Cât te iubesc! Nu vei ști niciodată cât de mult, secretoasă mică!

Cerul păru că se aprinde și Kate îl privi pe Brad cu ochi strălucitori. Râdea și plângea în același timp.

– Oh! Brad! Dacă cel puțin m-ai fi lăsat să ghicesc, să-mi lași o speranță….

– Oh! Dumnezeule din Cer! suspină el.

El puse capăt oricărei discuții printr-un lung sărut plin de foc.

După mai multe minute, Brad propuse:

– Dacă am face o plimbare? Îți reamintesc: ai să-mi dai câteva explicații.

– Nu sunt singura, replică ea.

El ridică o ramură ca s-o lase să treacă.

– Îți datorez adevărul, spuse cu o voce scăzută. Interesul tău pentru mine, mi se părea că provine din două motive diferite: primul era să obțin informații cu privire la Walt Marlow și…

– Și?

Sub îmbrățișarea lui, ridică foarte ușor din umeri.

– Îmi imaginam că sunt pentru tine obiectul unei simple aventuri trecătoare.

– O aventură? Oh! Kate… dar te vreau pentru tot restul vieții mele! Numai că nu mi-ai dat niciodată ocazia să mă apropii de tine. Nu fizic, vreau să vorbesc despre acea apropiere pe care o aduce încrederea. Te ghiceam neliniștită, foarte neliniștită, îți era teamă, dar nu îndrăzneam să-ți fac dezvăluiri înainte de a ști cât de apropiată erai de Marlow. Mă intrigai, mărturisesc. Mai întâi, te-am crezut indiferentă și chiar ostilă față de el. Apoi, te-ai schimbat. Cu cât trecea timpul, cu atât întrevedeam mai multe grozăvii. Familiile voastre poate vă destinaseră unul altuia, din motive financiare și altele.

– Oh! Nu, șopti Kate.

– Poate ți se pare o nebunie, acum, dar pe vremea aceea erai atât de îndepărtată, atât de rece. Chiar în ziua aceea, în lagună, unde am încercat… în sfârșit, îmi ieșisem din minți și te învinuiam.

Kate rămase tăcută. Amintirea acelor momente rămăsese gravată în memoria ei.

El continuă cu o voce înceată:

– Când mă gândesc, trebuie să fi trecut în ochii tăi drept un bărbat care punea mereu întrebări. Dar îl bănuiam deja pe Marlow, și puțin după aceea, m-ai lăsat să cred că există o înțelegere între voi. Numai din cauza unei observații a Lenei Maddison am început să întrevăd adevărul.

– Cum? Ce-a spus? întrebă Kate.

– Ei bine, era la club, într-o seară… Tom vorbea despre zilele de odinioară din Malaysia cu o anumită nostalgie. Apoi, Lena a spus: „Mă întreb dacă a existat vreodată ceva adevărat în această poveste în legătură cu Leila și John?

Kate se încordă și se întoarse.

– Numele de Leila nu-mi spunea nimic, dar am observat o privire de avertisment a lui Tom către soția lui, urmă Brad. Dar Lena avea încredere în discreția mea și mi-a povestit accidentul Leilei și zvonurile care circulaseră în vremea aceea. Atunci, Tom Maddison a făcut aluzie la Walt Marlow. După părerea lui, Marlow fusese cel care răspândise acele zvonuri.

– Nu, suspină Kate, exista o parte de adevăr în acele bârfe.

În câteva cuvinte, îi relată pățaniile tatălui ei cu Leila și felul în care Walt știuse să profite pentru a-l teroriza.

– Bănuisem, încuviință Brad. Încă de la început îl bănuiam pe Marlow că-l are cu ceva la mână pe tatăl tău și se servește de asta pentru ca să te amestece în afacerile lui dubioase. Dar îmi era imposibil să te întreb, eu care te iubeam, dacă erați victime, tatăl tău și cu tine, ale unui șantaj în legătură cu moartea unei alte femei. Mă urai destul și așa!

– Nu te uram, mărturisi ea. Mi-era teamă de tine. Nu știam totul, dar mă temeam să nu-i faci rău tatălui meu.

Brațul însoțitorului ei o strânse puțin mai tare. Mergeau încet, înlănțuiți.

– Mai am ceva să-ți spun, recunoscu Brad oprindu-se sub un pâlc de palmieri. La Singapore, am făcut o anchetă în legătură cu Leila Denton. Un misionar bătrân pe care îl cunoscusem mi-a vorbit de ea. Este adevărat, avusese o copilărie și o tinerețe foarte nefericite. Dar la șaisprezece ani, a fost cât pe ce să distrugă căsătoria unui tânăr plantator. Revenită la Singapore, a avut una sau două alte legături, apoi l-a cunoscut pe tatăl lui Walt. Toată viața ei suspinase după fericire. Era puțin dezechilibrată și faptul de a ajunge în casa unui bărbat a cărui primă căsătorie fusese foarte fericită n-a aranjat lucrurile. A fost o tragedie teribilă, dar tatăl tău, nu poate fi blamat pentru asta.

Kate clătină din cap. Privirea i se pierduse în orizontul care bătea în albastru.

– Ai noutăți despre Walt?

– Walt?

Vocea lui Brad se înăsprise.

– Nu-l regreți, sper?

– Eu… puneam o simplă întrebare!

– Nu-ți va mai face necazuri, cred, răspunse el tăios. În noaptea când te-am însoțit, știam unde te duceai. Nu doream nicidecum să pun mâna pe servieta aceea blestemată, aveam deja destule dovezi împotriva lui, dar țineam să te protejez.

– Atunci, ai știut tot timpul? Tata îți împărtășise bănuielile lui?

– Da.

– Sunt fericită, spuse ea cu un sentiment de mulțumire.

Urmă o tăcere și ea aștepta, cu inima bătând, alte cuvinte…

Brad se aplecă spre ea. Se prefăcu interesată de zborul unui fluture.

– Am noutăți despre Kim, spuse el. Lorna Van Hahn intenționează s-o ducă în Statele Unite pentru a fi îngrijită. Probabil va putea să meargă din nou după o operație adecvată.

Nu erau tocmai cuvintele pe care le aștepta. Totuși, Kate se alătură preocupării lui Brad.

– Kim mi-a scris și mie. Tocmai a semnat un contract cu o mare casă de modă. Iat-o lansată, acum! Sunt foarte fericită pentru ea. Are mult talent.

Fluturele reveni și atinse ușor părul tinerei.

– Kate, reluă Brad, n-ar fi timpul să ne gândim la viitorul nostru, în loc să vorbim despre trecut și despre alte persoane?

– Poate…

Simți pe șoldul ei căldura mâinii lui. Nu înceta să se mire de puterea lui Brad de a-i trezi feminitatea cu un simplu gest.

– Știi bine, insistă el. N-am intenția să aștept foarte mult timp. Câte contracte mai ai de îndeplinit?

Ea se gândi rapid.

– Mai multe, mă tem. Trebuie să le onorez, dragule.

– Sunt convins, dar cât de mult ții la cariera ta, Kate? Nu sunt un om de modă veche care să susțină dominația

bărbaților asupra femeilor! Mă ferește Dumnezeu să mă opun independenței de spirit de care dai dovadă sau personalității tale. Dar nu sunt bărbatul care să-mi las soția să facă înconjurul lumii cu o echipă de băieți de viață, iar eu să-mi petrec timpul întrebându-mă de ce ei reușesc acolo unde eu am dat greș!

– Dar ai dat greș?

Kate se ridică în vârful picioarelor și își trecu brațele subțiri în jurul gâtului său. Toată rezerva ei dispăruse acum, și o licărire malițioasă străluci în ochii ei.

– Nu știi că ești singurul bărbat care a câștigat?

– Ar fi preferabil pentru tine, afirmă el pe un ton fals amenințător supunându-se invitației plăcutei ei îmbrățișări. Când vei fi liberă de orice angajament?

– La începutul lui mai, cred, poate puțin mai curând. Va trebui să-l văd pe Bart, înainte.

Kate își mușcă buzele. Bart nu va fi deloc încântat de aceste noutăți!

– Cât timp îmi poți acorda în următoarele două săptămâni? murmură el lângă urechea ei.

– Atât cât vei dori… dacă mă urmezi la Londra, spuse ea cu o voce ispititoare.

– Londra! mormăi el. Nu m-au plătit cu aur pentru truda misiunii încredințate. Oh… ar merita totuși osteneala! Ascultă, Kate!

Se redresă și privirea lui redeveni serioasă.

– Îmi încep noile însărcinări în două săptămâni, la departamentul de tehnologie din Mahore. Și am cumpărat o casă…

– Știu.

El își ridică sprâncenele.

– Informația circulă rapid, în zilele noastre. Dar este o casă cu totul specială… tu ești o tânără prea celebră pentru a trăi acolo. În plus, mi-e teamă că nu va fi loc și pentru mine.

Îl privi îndelung în adâncul ochilor. Apoi exclamă:

– Ți-a spus!

– Era un secret? întrebă el cu blândețe.

– Nu, nu tocmai. Era vorba numai de un vis vechi al unei fetițe prostuțe.

– Nu cred…

Ochii lui luaseră o expresie foarte tandră.

– Asta se numește uneori predestinare, dragostea mea!

Deodată, îi prinse încheieturile și o trase pe nisipul argintiu.

– Întoarce-te curând, Kate. Întoarce-te curând la mine! La mica noastră plajă, la casa cu cochilii unde se vor juca, sper, copiii noștri…. Am atâta nevoie de tine!

– Oh! Dragul meu…

Cu toate îndoielile alungate, sigură de viitorul dragostei lor, se cuibări în brațele lui. Înainte de a se topi în sărutul lor, ea suspină:

– Pe curând… pe plaja minunatelor reveniri.

Sfârșit